

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hesabını sormak için devrimci sınıf mücadelesine!

Sahne işçi sınıfını bekliyor. Birleştirici, düzeni felç eden, militanca hesap soran, burjuvazinin kölelik düzeninin karşısına sınıfın devrimci alternatifini koyan siyasal bir sınıf hareketi günün en yakıcı ihtiyacıdır. Haziran'ın yıldönümünü Soma

Katliamı'nın tüm faillerinden, demek oluyor ki topyekün sermaye düzeninden hesap sormanın dönemecine çevirmek, işçi ve emekçilerin bu ihtiyaca yanıt vermesiyle mümkündür. Bu başarılmadığı müddetçe yeni Somalar'ın yaşanması

veya işçilerin iş cinayetlerine kurban gitmesi kaçınılmazdır. Bu kapitalizmin "fıtratıdır" ve tek kurtuluş yolu da işçi sınıfının bu düzeni tarihin çöplüğüne göndermek üzere devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesinden geçmektedir. **s.2**

Soma Katliamı ve ortaya saçılanlar!

Soma Katliamı'nın ardından sekiz kişinin tutuklanmış olması, emekçilerin ortaya çıkan tepkisini zayıflatmaya yönelik basit bir manevradır. **s.5**

Anteks işçisi: Birlik olmak gerekir!

Antalya'da fabrika işgaliyle direnişe başlayan Anteks işçilerinden Mucip Yıldırım ile direniş ve işgal üzerine konuştuk. **s.21**

100 yıl önce: 1. Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı

Savaşın nedenleri yöneticilerin, hükümetlerin niyetlerinden bağımsız, tekeli sermaye ve egemen burjuvazinin çıkarlarının savunulmasının doğal bir sonucuydu. **s.16**

Katliamın faili kapitalist sömürü düzenidir...

Hesabını sormak için devrimci sınıf mücadelesine!

Soma katliamı işçi sınıfıyla burjuvazi arasındaki derin uçurumu olabilecek en acı biçimde gözler önüne serdi. İşçi sınıfı ve emekçiler ölümlerinin acısıyla feryat ederken, egemenler dört bir koldan kapitalizme tutulan aynayı perdelemeye soyundular. Kimisi pişkince, kimisi ikiyüzlüce, kimisi de içtenlikle vicdan muhasebesi yapsa da gerçekte tümü timsah gözyaşlarıyla yıkadı yüzünü.

AKP'nin ekonomik istikrarının temeli taşeron cumhuriyetidir

12 yıldır sermaye adına iktidar dümenini tutan dinci-gerici partinin çirkefi bir kez daha ortalığa saçıldı. İşçi-emekçi kanına düşkünlüğünü sadece Türkiye değil, dünya alem gördü. Maden şirketiyle olan kirli ilişkileriyle, milletvekillerinin ve bakanlarının pişkinliğiyle, en çok da AKP şefinin zıvanadan çıkmışlığıyla rezaletin sınırlarını aştılar. Adına ekonomik istikrar denilen olgunun taşeron köleliği, güveniksiz, güvencesiz, sağlıksız çalışma koşulları, ağır sömürü ve kölelik üzerinden kapitalistlerin palazlandırılmasından, yolsuzluk ve hırsızlıktan ibaret olduğu, işçi sınıfının ödediği ağır bir bedelle tarihe kaydedildi.

AKP iktidarının her çırpınışı katliamın birinci dereceden sorumlusu olduğunu belgeler nitelikteydi. Katliamdan günler önce madenlerin denetlenmesine dair meclise sunulan önerge karşısındaki tutumuyla, bu dönem yasalastırmayı planladığı "taşeron yasa tasarısıyla", yine en çok da şefinin ibretlik açıklamalarıyla AKP suç üstü yakalandı. Türkiye'nin iş cinayetlerinde Avrupa birincisi, dünyanın da başta gelenlerinden olduğu gerçeğini bugün bilmeyen kalmadı. Tıpkı kadın cinayetleri, çocuk ölümleri, trafik terörü gibi örneklerde olduğu üzere, AKP'nin iş cinayetlerinde de Türkiye'ye geriye doğru çağ atlattığı ortaya çıktı. İş başına geldiklerinden bu yana "ölümlü iş kazalarındaki" artış %450'yi aşmış durumdadır.

Tüm bunlar ve burada saymakla bitmeyecek çıplak gerçekler nedeniyle dinci-gerici iktidar, her zamanki gibi faşist baskı ve polis terörüne sarılmakta buldu çareyi. 2013 1 Mayıs'ından ya da Haziran'dan alırsak son bir yıldır devlet teröründe gemi azya alınmış bulunuyor. Yerel seçimler sonrasında polis teröründe ve faşist baskıda yeni bir tırmanışın yaşanacağı belliydi. Zira emperyalist efendileri nazarında dahi yaldızlı cilaları dökülmüş, gözden çıkarılmış, rezaletleri ortalığa saçılmış despot bir iktidarın ayakta durmak için zorbalıktan başka bir yöntemi kalmış değildir. Fakat Soma katliamını protesto eylemleri karşısındaki polisiye tedbirlerin bir de suçun ikrarı anlamına gelen özel bir yanı var.

Burjuva dünyanın vicdan operasyonu

Nereden bakılırsa bakılsın dinci-gerici iktidarın suçu sabittir ve bunun haber değeri bile kalmamıştır. Düzen cephesinin öteki kuvvetleri buna dayanarak kendi

sorumluluklarını ve Soma cinayetindeki ortaklıklarını örtmeye çalışıyorlar. Düzen partileri ve belli başlı kurumları, sanki kendilerinin taşeron sistemi, esnek üretim, ağır sömürü koşulları konusunda farklı politikaları varmış gibi sorumluluktan kurtulabileceklerini sanıyorlar. Burjuvazinin en değme kalemlerleri, renkli ekranlarda aptallaştırma görevini ifa eden programcılar ise günlerdir "köleliğin bu kadarı da çok ağır" türünden bir bombardıman halindeler. Olayı düzenin iktidar koltuğundakilere ve bazı aç gözlü kapitalistlere yıkıp iyileştirme zorunluluğundan bahsediyorlar. Zira Soma'da kapitalist düzenin vahşeti çarptı suratlarına. Dediklerine bakılırsa Avrupa standartlarında olsak mesele kalmayacak. Emperyalist-kapitalizmin ağır çalışma koşullarını Türkiye'ye, Mısır'a, Çin'e, Hindistan'a, Bangladeş'e ihraç etmiş olması Avrupa'yı ne kadar paklıyorsa, Soma katliamı karşısında vicdanları rahatsız olan burjuva dünyanın tüm öteki güçleri de ancak o kadar temizdir.

Kaldı ki bugün AKP'ye verip veristirenlerin hatırı sayılır bir kısmı, Haziran öncesine kadar şu veya bu ölçüde AKP destekçisiydi. AKP'nin yaldızları döküldükten sonra çark etmiş olmak kendilerini bir nebze de olsa kurtarmıyor. Bunu bir yana bıraksak bile bir şey değişmeyecektir. Bir yandan sermaye düzeninin bekası için çırpınıp, onun işçilerden emdiği kandan nemalananların, diğer yandan kendilerini bu düzenin işlediği suçlardan muaf saymasının ne anlamı var ki? Suç burjuva sömürü düzenininindir, kapitalizmindir. İster Türkiye'de ister Bangladeş'te olsun bu gerçek asla değişmeyecektir.

Sendikal bürokrasi şebekesinin günahı da en az AKP kadar ağırdır. Bugüne kadar işçi sınıfını ve emekçileri denetim altında tutup özelleştirmelerin, esnek üretimin, taşeron düzeninin yerleşik hale gelmesinde en az patronlar ve hükümetler kadar pay sahibi olan sendikal korucular, utanmadan veryansın edip duruyorlar. Ne de olsa en kolay bu. Bu baylara sormak gerekiyor, esnek üretim hayata geçiriliyorken, işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşulları katlanılmaz hale getiriliyorken, Türkiye taşeron cumhuriyetine dönüştürülüyorken ne yaptınız? Sınıf bölükleri bütün bu saldırılar karşısında döne döne örgütlenme ve mücadele girişimlerinde bulunuyorlar mı? www.kizilbayrak.org

sendikalarda örgütlü işçi sayıları neden sürekli eridi? Soma Katliam'ının tepkilerin hedefi haline getirdiği taşeron sistemine verip veristirmek hangi sendika ağasını kurtarabilir? Daha dün Greif işçilerinin taşeron köleliğine karşı gerçekleştirdikleri militan direniş sürecindeki utanç verici tutum orta yerde duruyor.

Soma'nın hesabını sormak için

Açık ki burjuva dünyanın tüm kuvvetleri katliamın sorumluluğunu birilerine yıkarak sermaye düzenini aklama uğraşından vazgeçmeyeceklerdir. İşçi sınıfı ve emekçiler bu kez buna izin vermemelidir. Soma katliamında ödediğimiz ağır bedelin hesabı ancak sömürü ve kölelik düzeni kapitalizme karşı devrimci sınıf savaşımı yükseltilerek sorulabilir. Bunun için koşullar ve olanaklar her zamankinden daha elverişlidir. Sermaye adına ülkeyi can pazarına çevirmiş AKP iktidarı, yalan ve aldatma olanaklarını yitirmiş durumdadır. Haziran Direnişi'nden bu yana çöküşün telaşı içindedir. Acımasız bir devlet terörüyle ayakta kalmaya çalışmaktadır, ki başka da bir çaresi-çözümü kalmamıştır. Öte yandan Haziran Direnişi'nden bu yana Türkiye'nin toplumsal siyasal atmosferine sürekli mücadele, ileri işçi bölüklerinin, emekçilerin, gençliğin militan eylemleri damga vuruyor. Haziran Direnişi'nden bu yana geçen bir yıl boyunca direniş havasını, politik ve moral gücünü kıramamış olmak sermaye iktidarının kabusu olmaya devam ediyor.

Sahne işçi sınıfını bekliyor. Birleştirici, düzeni felç eden, militanca hesap soran, burjuvazinin kölelik düzeninin karşısına sınıfın devrimci alternatifini koyan siyasal bir sınıf hareketi günün en yakıcı ihtiyacıdır. Haziran'ın yıldönümünü Soma katliamının tüm faillerinden, demek oluyor ki topyekün sermaye düzeninden hesap sormanın dönemecine çevirmek, işçi ve emekçilerin bu ihtiyaca yanıt vermesiyle mümkündür. Bu başarılmadığı müddetçe yeni Soma'ların yaşanması veya işçilerin iş cinayetlerine kurban gitmesi kaçınılmazdır. Bu kapitalizmin "fitratıdır" ve tek kurtuluş yolu da işçi sınıfının bu düzeni tarihin çöplüğüne göndermek üzere devrimci sınıf mücadelesini yükseltmesinden geçmektedir.

Soma Katliamı = Sermaye, AKP, sendika işbirliği

Soma'da yaşanan katliamın ardından ortaya serilen gerçekler sermaye, AKP ve çürümüş sendika anlayışının nasıl bir işbirliği içinde olduğunu gözler önüne serdi.

Soma Katliamı sermaye sınıfı ve uzantılarının işçi ve emekçileri makine parçasından daha değersiz gördüklerini bir kere daha göstermiştir. Bütün çıplaklığı ile ortada olan katliam sermaye temsilcileri, hükümeti ve onların sınıf içindeki uzantısına dönüşmüş sendika yöneticileri tarafından örtbas edilmeye çalışılıyor. Ama katliamın büyüklüğü düzenin temsilcilerini zora sokuyor. Bunun içindir ki pervasızca saldırıyorlar. Soma'da fiili OHAL ilan ederek darbe dönemlerini aratmayan baskı ve uygulamaları hayata geçiriyorlar. Bununla da yetinmeyip insan aklı ile dalga geçercesine açıklamalar yapıyorlar. Her şeyi ile ortada olan kamera kayıtları ile gündemde yer tutan gerçekleri dahi inkâr edebiliyorlar. Sarıklı cübbeli aklayıcılarını Soma sokaklarına salarak insanların dini duygularını istismar etmeye çalışıyorlar. Devletin sicili kirli istihbaratçılarını ve polis güçlerini (kışkırtıcılar sürüsünü) Soma sokaklarına salarak gerçekleri açığa çıkartmak için çaba sarf edenlerin üzerlerine salıyorlar. Yardıma gelenleri provakatör ilan ediyorlar.

Kısacası Soma'da yaşananlar sermaye düzeninin bütün kurum ve uzantıları ile işçi sınıfı ve emekçileri boyunduruğu altında tutmak için hayata geçirdiği baskı ve sömürü yöntemlerinin yoğunlaşmış bir biçimde görünür hale geldiği bir kesitti.

Kapitalist düzen katleder!

Soma'da yaşanan açık bir katliamdır. Çünkü kapitalistler her zaman daha fazla üretmek ve daha fazla kazanmak amacı ile üretim süreçlerini planlarlar. Üretim maliyetlerini azaltarak pazardaki paylarını arttırmayı hedeflerler. Böylelikle kendi kasalarına daha fazla para girmesini sağlamış olurlar. Bu süreç kapitalistler arası rekabet süreci içerisinde orman kanunlarının hükmü altında gelişir. Burada rekabet konusu aslında kimin daha kısa sürede daha çok işçi kanı emmeyi başardığıdır. Soma madenlerinde de süreç böyle işlemiştir.

Devlet tarafından işletilen Soma maden ocağı birçok kamu kurumu gibi özel sektöre peşkeş çekilmiştir. Böylece hükümetlerin çevresinde öbeklenmiş olan sermaye gruplarına karşılıklı çıkar ilişkisi içinde "kıyak" geçilmiştir. Peşkeş çekme süreçleri ise genellikle "zarar ediyoruz" "KİT'ler devletin sırtında kambura dönüştü. Bu yükten milleti kurtarıyoruz" vb. gerekçelerle yapılmıştır. İşin gerçeği ise tam tersidir. Özelleştirilen her işletme işçi ve emekçilerin yükünü daha da arttırmıştır.

Kamu işletmeleri özel sektöre peşkeş çekildiğinde maliyeti düşürmek için ilk önce işçilik giderleri gözden geçirilir. İşçi maaşları düşürülür. Sigorta primleri en alt seviyeden yatırılır, çalışma süreleri uzatılır. Fazla mesai ücreti ya verilmez ya da iş yasasında belirtilen miktarların altına çekilir, işçi sağlığı ve iş güvenliği kağıt üzerinde hayata geçirilen prosedürler olarak kalır.

İlk aşamada yapılanlar genellikle bunlardır. Bunlarla beraber kısmi bir teknolojik yenileme süreci işletilir. Bu süreç hiç de insan merkezli değildir. Tamamen üretimi arttırmaya odaklıdır. Yenilenen teknoloji işçiler için ne iş güvenliğinin artması ne de daha az emek harcayarak üretim sürecinin parçası olması anlamına gelir.

Soma, patlamaya hazır saatli bir bombaydı

Kapitalistler bütün üretim alanlarını patlamaya hazır bir bombaya dönüştürürler. Üretim alanlarının risk düzeyinin düşürülmesi sınıfın örgütlülük oranı ile doğru orantılıdır. Soma'da işçiler örgütsüzlüklerinden kaynaklı göz göre göre gelen katliamın engellenmesi için önlemler alınmasını sağlayamamışlardır. Burada tabelasında işçi sendikası yazan bir kurum var. Tek başına patlamadan sonra yaşananlara bakmak bile bunların sermaye sınıfının işçiler içindeki kâhyaları olduğu gerçeğini görmemiz için yeterlidir.

Soma madenlerinde çok basit önlemler alınmadığı için yıllardır küçük çaplı patlamalar, göçükler yaşanmaktadır. Bunların bazıları ölümlerle sonuçlanmaktadır. Her seferinde üzeri örtülerek geçiştirilmektedir. Ülkenin en güvenli madeni olduğu açıklanan madene işçiler küflenmiş gaz maskeleriyle inmektedirler. İşçilerin büyük kısmı yasadışı olarak bir biçimde taşeronlaştırılmıştır. 500 kişilik yaşam odasının olduğu söylenilerek parlatılan madende yaşam odası olmadığı açığa çıkmıştır. Devletin yetkili kurumları ve basın yayın kuruluşları karşısında söylenilen bu yalanın üzerine dahi gitmeyen bir denetim mekanizması ile karşı karşıyayız. Devletin yetkili bakanlığının denetçileri ise buralardaki denetimlerini ya lüks lokantalarda ya da yönetici ofislerinde yapmaktadırlar.

İşçiler günler öncesinden sıcak kömür çıktığını söylüyorlar. Fakat Arslanbey'de Yangın çıkıp paneller

gerekli yöntemler uygulanmadan söndürülmeye çalışılıyor, üzerleri kapatılıyor. Birkaç ay sonra tekrar açılarak kömürün içten içe yanıp yanmadığı gerekli araç gereç ve yöntemlerle tespit edilmeden tekrar faaliyete geçiriliyor. Gaz oranı artması vb. durumlar yaşanıyor önlemler alınmıyor.

En ufak itiraz "işten kovarız" sopası ile bastırılıyor. İşsizlik sopası kullanılarak KİT'lerde çalışan maden işçilerinin aldığı ücretin üçte birine özel sektörde çalışan madenciler çalıştırılıyor. Somalı işçilerin büyük bir kısmı işçi sınıfının büyük bir kesimi gibi borçlu olduğu için cehennem koşullarını kabullenerek çalışmak zorunda kalıyorlar.

Sınıflı toplumlarda egemen sınıfın üreten sınıfları kontrol altında tutmak için bulduğu en önemli icatlarından biri olan "borçlandırma" bir kere daha örgütsüz sınıfı "sıtmaya" razı olmak zorunda bırakıyor. Soma gerçeği de kapitalist düzenin bir minyatürü olarak yaşanıyor. Ölüm gösterilerek sıtmaya razı edilenlerin bir kısmının ölümlü sonu olarak tarihte yerini alıyor. Düzenin efendileri için bu, "işin doğasında var. Biz gerekli önlemleri aldık. Maalesef yine de yaşandı. Bu tarz kazalar madenlerde kaçınılmazdır" denilerek sıradanlaştırılıyor. Fakat bütün gerçekler ve bilimsel veriler gösteriyor ki "bu işin fitratında" ölüm yok. İşçi merkezli bir üretim planlaması yapıldığında ölüm olmadığını gösteren sayısız örnekler var. Hatta bunların büyük bir kısmı kapitalist ülkelerde yaşanan örneklerdir. Bunlar gerçek anlamda insan merkezli üretim planlamaları ile işletilmedikleri halde açığa çıkan örneklerdir. Burada sınıfın örgütlülüğünün bir nebze ileri olması ve toplumsal duyarlılık bazı önlemlerin alınmasını zorunlu kılan nedenlerdir.

Sermaye-hükümet ilişkisi

Sermaye hükümetleri temsil ettikleri sınıflara

hizmet için çalışırlar. Aynı zamanda o sınıfın bir paçasıdırlar. Onların iktidar olmasının teminatı sermayeye yaptıkları hizmetleridir. Sermaye hükümetlerini iktidar yapan aldıkları oy değildir. İktidarlarının en önemli kaynağı toplumu kandırmak, kendilerini pazarlamak için sermayenin kendilerine sunduğu her türlü imkân ve destektir. Bunun sonucu olarak iktidara gelirler ve temsil ettikleri sermaye çevresinin devletin imkânlarından daha fazla faydalanması için çalışırlar. AKP hükümeti de kendilerini destekleyen sermaye çevreleri başta olmak üzere sermayeye kayıtsız şartsız hizmette kusur etmemiştir.

AKP hükümetinin Soma Holding’le ilişkisi efendi uşak ilişkisinden ziyade sınıfsal çıkar ilişkisidir. AKP kömür alımı karşılığında Soma Holding’e devrettiği madeni çok düşük bedel karşılığında kiraya vermiştir. Karşılığında ise emekçilerin gözünü boyamak için dağıtılan kömür, vb ihtiyaçlarının bir kısmını sağlamayı teminat altına almıştır.

Kurulan bu ilişki sermaye hükümetini Soma’daki katliamı aklama görevi ile karşı karşıya bırakmıştır. Gerçek tüm çıplaklığı ile ortada olduğu halde ilk aşamada işletici firma korunmuştur. Neredeyse suçun işçilerde olduğunu ifade eden açıklamalar yapılmıştır. Toplumsal kamuoyunun oluşması ve uluslararası basınç sonucudur ki sermaye hükümetinin temsilcileri “kimin sorumluluğu varsa gereken yapılacaktır” demek zorunda kalmıştır. Emekçi kitleler bu söylemlerin boş laf yığını olduğunu çok iyi biliyorlar. Geçmişte yaşanan deneyimler orta yerde duruyor. Zonguldak maden göçüğü, Davutpaşa katliamı, Esenyurt inşaat yangını gibi toplumsal tepkiye neden olan birçok katliamın üzeri örtülmüştür. Gerçeklerin peşini bırakmayanlar ise açık bir devlet terörü ile karşı karşıya kalmışlardır- kalıyorlar. Öte yandan yakın zamanda tüm kirli ilişkileri ortalığa saçılan banka müdürleri, bakanlar, bakan çocuklarının içerisinde olduğu rüşvet ve soygun çarkı dönüp duruyor.

Düzen güçleri Soma’da işbaşında

Soma Katliamı’nın yaşandığı ilk saatlerden itibaren düzenin bütün kurumları gerçekleri saklamak için seferber oldu. Medya gerçekleri sakladı, gerçekleri yansıtan basın kuruluşları polis terörüyle karşı karşıya kaldı, alanı daraltıldı. Hükümet yetkilileri ve başbakan toplumu yanıltan açıklamalar yaptılar. Hedef şaşırtmak için “dışarıdan gelen provakatörler” söylemlerini sıkça kullandılar. Devletin bütün kurumları kitlelerin gerçekleri öğrenmesini engellemek için seferber oldular. Soma’da fiili OHAL ilan edildi. Madende ölenlerin köylerini dolaşarak “dışarıdan gelen provokatörler var köyünüze almayın” dediler. Diyanete ve cemaatlara bağlı sarıklı yobazlar Soma sokaklarına salınarak istismarcılıkta tavan yaptılar. Polis ve jandarma şüpheli olduğu gerekçesi ile işçi ve emekçiler üzerindeki devlet terörünü tırmandırdılar. Düzenin yasaları gereği gözaltına alma haklarının olmadığı ÇHD üyesi avukatları herkesin gözü önünde pervazsızca yerlerde sürükleyerek gözaltına aldılar.

Basın ve medya kuruluşları üzerinden “hayırsever kapitalizmin” temsilcileri Soma’ya yardım kampanyaları başlattılar. Bankalar “Soma’da şehit düşen madencilerin borçlarını siliyoruz” yalanını sayıklayıp durdular.

Öte yandan farklı kentlerde Soma katliamını protesto etmek isteyen işçilere, emekçilere, gençlere azgınca saldırdılar.

Savcılar günler sonra belki de birçok delil

karartıldıktan sonra delil toplama ve “sorumlular hakkında” gözaltı yapma işlemlerine başladılar.

İlk andan itibaren patlamanın asıl muhataplarından biri olan Çalışma Bakanı Faruk Çelik ortalıkta gözükmeydi. Bu işi iyice yüzüne gözüne bulaştıracağı kaygısından olsa gerek hükümet bakanını geri planda tuttu. Ağzı daha iyi laf yapan, kendini kontrol etmeyi başaran demagoglardan Taner yıldız görevlendirildi.

Başbakan ise bazı gerçeklerin açığa çıkmasını engelleyememenin telaşı ile sağa sola saldırdı. Emekçilere fiziki müdahaleden tutun da küfür ve hakarete varan saldırılarda bulundu. Hükümetin ve devletin diğer görevlileri de başbakandan aşağı kalmadılar.

Ortalığa saçılan pisliklerin ve ahlaksızlıkların aklanması tablonun düzeltilmesi işi ise hükümetin baş demagoglarından Hüseyin Çelik’e düştü. Hükümet o kadar aciz duruma düştü ki Tayyip Erdoğan’ın görüntülerle sabit saldırısını dahi inkâr etmek zorunda kaldılar. Hükümet sözcüsü açık gerçekleri tersyüz etmeye çalıştı. Devletin bütün kurumları büyük bir hassasiyetle sermaye düzenine halel getirmemek için seferber oldular.

Sendikal bürokrasi katliamın baş sorumlularından

Sendikaların bugün içinde bulunduğu durum içler acısıdır. Artık birçok sendika yönetimi patronlar tarafından belirlenir hale gelmiştir. Soma Holding’e bağlı maden ocaklarındaki tablo Bu gerçekliğin izahı durumundadır. İşyeri temsilcilerinden tutun da şube ve genel merkez yöneticilerine kadar patronların belirlediği kişiler aday gösteriliyor ve seçiliyor. Soma’nın köylerinde patronun adamları delege ve yönetim için belirledikleri adamların seçilmesi için çalışma yürütüyorlar. Aday olmak isteyen diğer işçiler işten atılma tehdidi ile korkutularak adaylıklarını geri çekmeye zorlanıyorlar. Somalı işçiler son günlerde basına verdikleri demeçlerde bu gerçeklikleri defalarca ifade ettiler.

Sendikaların tepesine çöreklenmiş ihanet şebekelerini görmek için kimsenin açıklama yapmasına dahi gerek yok. İcraatlarına bakmak bile gerçekleri görmeye yeter de artar bile.

Türk İş bürokrasisi tepeden tırnağa patronlaşmıştır. Bağlı bazı sendikaları dışta tutarsak işveren sendikası gibi işleyen bir hal almıştır. Hak-İş için de aynısını söylemek yerindedir. Türk İş yöneticilerinin ve Maden İşçileri Sendikası’nın katliamla ilgili yaptıkları açıklamalar kraldan çok kralcı olduklarını gösteriyor.

Hükümet yetkililerinden herhangi bir açıklama gelmediğinde ağızlarını açıp tek kelime dahi söylememişlerdir. Soma katliamına “elim kaza” demekten öteye geçememişlerdir.

Maden-İş Sendikası’nın en büyük icraatları işçileri tehditle AKP mitinglerine götüren maden ocağı yöneticileriyle birlikte davranmak olmuştur. Bir de işçilerin ifadesiyle “şirket yöneticileri ile sendika lokalinde okey oynamaktır”.

Somalı maden işçileri bütün bu gerçekliklerin farkındalar fakat alternatif göremedikleri için kendilerini bu anlayışlara mahkum görüyorlar. Bu durum sadece maden işkolu için geçerli bir durum da değildir. Genel olarak işçi sınıfı için geçerli bir durumdur.

İşçi sınıfının sorunlarının çözümü için kendini Türk-İş’e alternatif olarak gören DİSK yöneticileri de bu gün bu misyondan fazlası ile uzaktır. Soma gibi açık bir katliam yaşandığında Fikri Kaya’nın Halkın Kuvveti.org

geçirememektedir. DİSK’in başındaki bürokratlar sınıf mücadelesini AKP’ye karşı olmak sınırlılığında gördükleri için buna uygun pratik adımlar atıyorlar. Geçtiğimiz seçimlerde ufuklarının sınırlılıkları yürüttükleri kampanya ile gösterdiler. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı kötülüklerin tek nedeni AKP hükümetiymiş gibi davranarak sermaye sınıfının bütün kurumları ile bir bütün olduğu gerçeğinin üstünü örttüler. Sınıf bilinciyle hareket etmeyen ve sınıfa da böyle bir bilinç taşımayan hiçbir sendikal hareket gerçek bir alternatif olamaz.

Soma katliamının ardından alınan iş bırakma eylemleri bir kere daha DİSK’in kendi kararlarını (istisnalar dışında) hayata geçiremediğini göstermiştir. Yıllardır örgütlü olunan fabrikaların, işletmelerin çoğunda kısa açıklamalar ile süreç geçirtilmiştir. Örgütlü olunulan yerlerde taban inisiyatiflerinin geliştirilmemesi, üyelere gerçek anlamda sınıf bilinci ve örgütlülük anlayışı kazandırılmaması bu tablonun başlıca nedenlerindendir. Türk-İş bürokrasisinde yaşanan tablo DİSK’te biraz daha yumuşatılmış biçimde hayat bulmaktadır.

Sendikalar bugün asıl misyonlarını yerine getirmekten çok uzaktadırlar. Bunun gerekçesi olarak ise 12 Eylül yasaları gösterilebilmektedir. Türk İş ve Hak İş’in böylesi gerekçelerin arkasına sığınması olağandır. DİSK ve bağlı sendikaların yöneticilerinin böyle bir söylem kullanmaları rezil bir durumdur. Mücadeleden kaçışın bahanesidir.

12 Eylül öncesi kazanılan hakların hiçbirisi gökten zembille inmedi. DİSK o dönemler durduk yere nicel bir güç haline gelmedi. Mücadelenin içinde yoğrularak geldi. Kaveller’den, Alpagutlar’dan, Sungurlular’dan, Paşabahçeler’den süzülerek geldi. Yasalarla tanımlanmamış bir dizi hakları kazanmak için fiili meşru mücadeleyi sahiplenerek ve sınıf mücadelesinin yasalarına göre hareket ederek kazanımlar elde edildi. Bugün de aynı yollar izlenmedikçe hiçbir hak hükümetlerin, düzen partilerinin eliyle verilmeyecektir.

Bugün ihtiyaç olunan şey söylenmek, sızlanmak yerine DİSK’in kuruluşundaki fiili meşru mücadele anlayışını kuşanmaktır. 12 Eylül darbe yasalarının arkasına saklanmaktan vazgeçmektir. Sınıf sendikacılığı anlayışını kuşanmaktır.

Fakat DİSK’e hakim anlayışlar bunu yapmaktan uzaklar. Greif gibi DİSK’in değerlerini yıllar sonra yaşatan bir işgale sırtlarını dönerek bunu göstermişlerdir.

Bunun içindir ki düzene kayıtsız şartsız biat etmiş sendikalarla birlikte DİSK’e bugün hakim olan anlayışın temsilcileri de yaşanan katliamın sorumluluğunu taşımaktadır.

Gerçek hesabı örgütlü işçi ve emekçiler sorar!

Sermaye sınıfının katliamlarına karşı gerçek hesaplaşmayı ancak örgütlü işçi sınıfı gerçekleştirebilir. Bugün sınıfın öz örgütlülüklerini yaratmasını sağlamak ise devrimci ilerici güçler ve sınıf sendikacılığını kılavuz edinmiş kesimlerin omuzlarındadır. Sermayenin sömür çarklarını parçalamak için bu hayati bir adımdır. Sendikal bürokrasi de ancak tabanın söz, yetki, karar hakkına sahip olduğu örgütlülükler yaratıldığında bertaraf edilebilir. Aksi durumda sınıfsal hiçbir çelişkisi olmayan sendikal anlayışlar düzene öyle ya da böyle hizmet etmekten başka hiçbir şey yapmayacaklardır. En ileri olanının yapacağı işler en fazla düzen içi muhalefet ve sınırlı iyileştirmeler istemekle sınırlı kalacaktır.

Soma'da yaşanan katliam ve ortalığa saçılan gerçekler

Soma maden ocağında yaşanan katliam, Soma Holding, sermaye devleti ve AKP iktidarının işbirliği ile gerçekleştirilmiştir. AKP iktidarı hem Soma maden ocağını özelleştirmiştir hem de kömür alım garantisi vermiştir.

Soma'da yaşanan katliamda açığa çıkan bir gerçek de taşeronluğun katliamın yaşanmasındaki belirleyici rolüydü. Yüzlerce işçi aşırı kar hırsının kaynağı kapitalizmin kurbanı oldu. Yüzlerce işçi de yaralandı. Soma'da yaşanan işçi katliamı ihmaller serisinin eseri idi. Geçen yıl da çok sayıda işçinin yaşamını yitirdiği Soma Holding'e ait bu ocakta bugüne kadar adam akıllı hiçbir denetim gerçekleşmemişti. Sermayenin korunduğu düzenin devleti ve hükümeti madende denetimsizliği kural haline getirmede tüm maharetini sergilemişti.

Devlete ait olan maden sahası Soma Holding'e peşkeş çekildi. Özelleştirmenin, taşeronlaştırmanın ardından devletlilerin katılımıyla gösterişli bir açılış yapıldı. Açılışa yer alanlardan biri olan Enerji Bakanı Taner Yıldız 301 işçiye mezar olan madenin **"son teknolojik gelişmelerle"** işletilecek bir maden ocağı olduğunu söylemişti. Peşkeş çekilen maden ocağında denetimsizliğin kurbanı ve aralarında çocuk yaşta çalışanların da olduğu 301 işçinin katledilmesinden Soma Holding kadar AKP iktidarı da sorumluydu.

Daha önce defalarca kömür maden işletmeleri ile ilgili olarak meclise verilen önergeler, **"meclis gündemini meşgul ediyorsunuz"** denilerek dinci parti vekillerinin oylarıyla reddedildi. Büyük bir iştahla kömür madenini yok pahasına devralan Soma Holding yönetimi zamanında maden ocağında herhangi bir kazanın yaşanması durumunda, 500 işçinin 20 gün boyunca yeme içme ihtiyacını karşılayacak ve dışarıya oksijen bağlantısının kurulduğu **"yaşam odaları"** oluşturduklarının demogojisi ile göz boyayarak daha fazla artı-değer elde etmenin peşine düşmüştü.

Soma maden ocağında yaşanan katliam, Soma Holding, sermaye devleti ve AKP iktidarının işbirliği ile gerçekleştirilmiştir. AKP iktidarı hem Soma maden ocağını özelleştirmiştir hem de kömür alım garantisi vermiştir. Yüzde 7'lik bir fazla üreten Soma maden ocağı 2012 yılında üretim fazlasını yüzde 47'ye, 2013'te yüzde 53'e çıkardı. İşçileri daha fazla ve daha ucuza çalışmaya zorlamak için taşeronluk sistemi maden ocağında belirleyici çalışma biçimi olarak öne çıktı.

Savcıların yaptığı yarım yamalak araştırmalar bile işçi katliamını doğrulayan verilerin ortaya çıkmasına fazlasıyla yetti. Örneğin Soma'da 301 işçinin öldüğü katliamın 6 gün sonrasında ele geçirilen şirket bilgisayarları kayıtlarında, karbonmonoksit seviyesinin yüzde 50'nin üzerinde olduğu belirlendi. Kaza günü ile kazadan 2 gün önce gaz sensörlerinin uyarı verdiği, buna rağmen önlem alınmadığı ortaya çıktı. Kayıtlara göre gaz uyarı sensörleri defalarca uyarıda bulunmasına rağmen işçi kaniyle beslenen Soma patronu kılını bile kıpırdatmadı. Yani katliam göz göre göre geldi.

AKP iktidarı kömür alım garantisi vererek Soma patronunun iştahını kabarttı. Aşırı üretim ve işçi fazlalığı katliamın zeminini güçlendirdi. Türkiye Kömür İşletmeleri'nin verdiği alım garantisinin çok üstünde

kömür çıkaran Soma Holding, Soma'daki maden ocağını aşırı kapasitede çalıştırarak yüzlerce işçinin hayatına mal olan katliamın zeminini döşedi.

Soma katliamının faili Soma Holding'in sahibi Alp Gürkan, basın toplantısında, katliamdan tam dört gün sonra yaşam odasının olmadığını ve yangının trafodan kaynaklanmadığını da itiraf etmişti. O toplantıda madende taşeron sisteminin bulunmadığını da savunmuştu. **"Bizde ekip başı var"** demişti. Yasaya göre, ana sektörlerde alt taşeronluk sistemi yasak olduğu halde Soma kömür madeninde, halk arasında **"dayıbaşı"** denilen ve bir çeşit alt taşeronluk sisteminin uygulandığı belirlendi. Soma kömür ocağında **"işçi, baca, ayak ve darama"** adı altında dört farklı taşeron sistemi uygulandığı ortaya çıktı. Taşeronların resmi evraklarda **"ekip başı"** olarak gösterildiği ve şirketin çalışanı olarak kayıt edildiği belirlendi.

Katliamın olduğu maden ocağı, Soma Holding'e devredildikten sonra tonu 130-140 dolara mal edilen kömür yaklaşık 24 dolara kadar indi. Peki bu maliyet düşüşünün temel unsuru neydi? Elbette ki canlı insan emeği idi. Bir başka deyişle ucuz iş gücüydü. Zira maden ocağında iş gücünün minimize edilmesi temel bir politika olarak uygulandı. Bundan dolayı kömür madenindeki işçi ücretleri bin liraya kadar geriledi. İşçi sağlığı ve güvenliği tedbirleri aşırı kar hırsı nedeniyle sıfırlandı. İşçilerin uzun süreli çalıştırılması rutinleştirildi. İşgücünün değersizleştirilmesi Soma Holding'in kalifiye eleman çalıştıramaması sonucuna da yol açtı.

Sermaye devleti kömür madenlerini taşeronlara vererek maden işçilerinin iliklerine kadar sömürülmesine de onay vermiş oldu. Kömür madenlerinin yeni sahipleri kasalarını doldururken, bu durumun büyük bir kısmını taşeronlardan işçilerin

ömürleri daha da kısalttı. Özelleştirme ve taşeronlaştırma politikaları Soma Katliamı'nın en önemli nedeni olarak kayıtlara geçti. Böylece işçi güvenliğinin olmadığı, sefalet ücretlerinin, kayıt dışı çalıştırmanın ve çocuk işçiliğinin, yani kölece çalışmanın dayatıldığı koşullarda işçi katliamı kaçınılmaz hale geldi.

Her yerde olduğu gibi iş cinayetlerinin önemli bir kısmı taşeron firmaların egemen olduğu işyerlerinde yaşanıyor. Taşeronluk düzeni büyüdükçe, egemenlik alanı arttıkça, bununla doğru orantılı olarak işçi ölümleri de artıyor. Daha önce Zonguldak Kozlu'da ölen 8 maden işçisi de, Türkiye Taşkömürü Kurumu'na iş yapan Star Madencilik adlı taşeron şirkette çalışıyorlardı.

Ortaya saçılan belgeler Alp Gürkan'ın taşeronlaştırmayı **"Hizmet Alımı"** adıyla işlettiği ortaya çıktı. Skandal bununla sınırlı değil. Ayrıca çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın maden ocağını defalarca teftiş ettiği ve herhangi bir eksik bulmadığı da açığa çıktı. Örneğin bakanlık adına teftişi gerçekleştiren maden mühendisleri Emin Gümüş ve Ersin Bulut ile işletme müdürü Akın Çelik'in imzasının yer aldığı tutanakta, **"iş yerinde 13, 14, 17, 18 Mart 2014 tarihlerinde yapılan programlı teftişte noksan husus tespit edilmemiştir"** ifadeleriyle katliamın kilometre taşları döşenmiştir. Bu belge bile Soma patronları ile bakanlık arasındaki organik ilişkinin açık örneğidir. Bu organik ilişki aynı zamanda yaşanan katliamın sorumlusunun sermaye devleti olduğu gerçeğinin açık kanıtıdır.

Soma Katliamı'nın ardından 8 kişinin tutuklanmış olması emekçilerin ortaya çıkan tepkisini zayıflatmaya yönelik basit bir manevradır. Zira Soma Katliamı'na yol açan tüm süreçlerde sermaye devletinin, AKP iktidarının açık parmağı bulunmaktadır.

Soma'da yaşananlar üzerine gözlemlerimiz

Türkiye yeni bir katliama daha tanıklık ederken, yabancı olmadığı pek çok devlet ve hükümet gerçeği ile de bir kez daha karşı karşıya kaldı. Bilgi kirliliği ve spekülasyonların da yeni yeni aydınlanmaya başladığı aşamaya ise yeni gelebildik. Bu aşama itibarı ile yaşanan kıyımın nedenlerini ve sonuçlarını daha objektif görebiliriz.

Öncelikli belirtelim Soma madenleri gerçeğine kabaca bakacak olursak, tam da Başbakanın kıyaslama yaptığı gibi 1800'lü yıllar ve 1900'lü yılların ortalarındaki maden gerçeğiyle karşılaşıyoruz. Gördüğümüz, tanıştığımız bu vesileyle sohbet edebildiğimiz birçok maden işçisinin anlatımlarından yola çıkarak bu tabloyu şöyle tarif edebiliriz.

En büyük sorun yoğun baskı ve taşeron çalışma

Burjuva meydanın da sıkça tekrarladığı üzere, planlanan üretimin çok çok üzerinde %43 gibi bir üretim fazlasından bahsediliyor bu ocaklarda. Bu üretim fazlası tabi ki işçilerin sağlıklı koşullarda çalışmasıyla mümkün olamazdı. Bu yüzden işçiye baskı yapmak, işe gelmediğinde iki yevmiyesini birden kesmek, hatta geciktiğinde bile benzer para cezalarıyla cezalandırmak en büyük baskı biçimleri.

Öte taraftan üretimde bir dakikalık bir boşluğa bile taviz gösterilmiyor. Örneğin çalışan vardiyanın işi bırakabilmesi için, ikinci vardiyanın işi tamamen teslim almış olması gerekiyor. İşçiler madene bir kere girdiler mi ancak vardiya bitiminde dışarı çıkabiliyorlar. Yemeklerini çalıştıkları, kazma salladıkları bölgede ve aceleyle yemek zorundalar.

“Siz hepiniz sendika üyesisiniz, sendikanız ne yapıyor” diye soruyoruz işçilere. Tabi işçilerin ağzından sendika yöneticilerine karşı hiç hoş sözler çıkmıyor. Toparlayarak anlatacak olursak maden patronlarının denetiminde ve tamamen onların iradesi altında bir sendikadan bahsediliyor. İşçiler “sendika özelleşti” diyorlar. Madenlerin özelleşmesiyle beraber sendikanın da sermayenin eline geçmesi sürecini bu basitlikle anlatıyorlar. Katliamın yaşandığı günden beri sendika ve yöneticilerinden yansıyan hiçbir şeyin olmadığını söylüyorlar. Sendikanın işinin ise, işçinin hakkını korumak değil çalmak olduğunu, ötesi sesini çıkaran olursa da kara listeye yazmak olduğunu söylüyorlar.

Konuştüğümüz birçok işçi çalışma koşullarından, yaşanan kazalara ve kazaların sebeplerine kadar birçok şey anlatıyor, ama hepsinin ortak vurgusu yaşanan katliamın bilançosunun daha ağır olduğudur. Şu anda Soma'da herhangi bir kahveye oturup dinleseniz her masada ölenlerin nasıl kaybedildiği anlatılıyor olacaktır. Kaçak Suriyeli işçilerin üzerine dökülen betonlardan, çocuk yaşta madende çalışanlara, hangi köyde kaç cenaze olduğuna kadar her şeyi duyabilirsiniz. Belki kimse gerçek sayıyı bilmiyor ama herkes ölenlerin sayısının bu olmadığını çok iyi biliyor.

Soma gerçeği diye söze başlarken devlet ve hükümetin alışıldık yüzünü de gördük demiştik. Yalan,

inkar, baskı, işkence, yolsuzluk, tehdit, şantaj, rüşvet ve daha sayısız icraat Soma'da bir çırpıda ve ustalıklarla sergilendi.

Avukatlar, sendikalar, odalar, içeri giren kurtarma ekipleri ve işçiler çıkartılan cesetlerin belki de açıklanan rakamın iki katı olduğunu ifade ediyorlar. Ama bu gerçeğin açığa çıkmaması için çevrilen dolapların haddi hesabı yok. Örneğin Avrupa'dan gelen arama kurtarma ekipleri engellenmiş. Madenden çıkan ceset sayımı ve fişlemesini polis yapmış. Çoğu ceset yine AKP'ye yakınlığıyla bilinen Keskinoglu Holding'in soğuk hava depolarında ve yine başında özellikle de dışarıdan getirilen polis ekiplerine teslim edilmiş. Birçok noktadan aileler ölen yakınlarını teslim aldılar, ama toplam kaç ailenin ölen yakınını teslim aldığı bilinmiyor. Asıl aldatmaca madende bırakılan işçiler değil ailelere teslim edilen işçilerin sayısının gizlenmesi deniyor.

İşçilerin ve yakınlarının bu aldatmaca karşısında gözlerini açmaması ve tepki göstermemesi için her türlü adım atılmış durumda. Devlet bütün aygıtlarıyla şu anda Soma'da esnafları gezerek “provokatörler burada, camınızı kıracaklar, size zarar verecekler, bunları Soma'ya sokmayın” diyor. Ailelere “sizi kandırmaya gelecekler sizi siyasi çıkarlarına alet edecekler, gazetelere resimlerinizi koyacaklar, bunlara onay verirsiniz çocuklarınızın başı derde girer, kendilerine daha sonra iş de bulamazlar” diyerek tehdit ediyorlar.

Soma'da olağanüstü hal

Şu anda Soma'da yaşayan ilerici devrimci tüm güçler fişlenmiş ve kayıt altına alınmış durumda. Evlerinin, işyerlerinin önlerinde sürekli onları izleyen sivil polisler mevcut. Dışarıdan Soma'ya girmek ise kesinlikle yasak! Soma halkına yardım etmek için gelen onlarca insan gözaltına alınarak Soma sınırlarının dışına çıkartılıyor. Somalı olmayan hatta Somalı da olsan ikametgâhın başka yerdeyse Soma'ya giremiyorsun. Cenazeye gelmiş bir akraba bile olsun GBT kontrolüne geçerken Arslan'dan TMSK'leri

yüzüne bakıp eylemci olup olmadığını kontrol edecek, bunların hiçbirinde sorun çıkmazsa bir sivil polis aracına binecek ancak öyle gideceksin. Gerçekten cenazeye gelmişsen ve aile seni tanıyorsa o zaman serbestsin yoksa yine gözaltına alınıp sınır dışı edileceksin.

Bunca baskıya ve acıya rağmen Soma halkı yine de tepkisini göstermeye devam ediyor. İlk günden bu güne tamamen kendiliğinden başlayan eylemlerle Soma işçileri, gençleri devletin ve maden patronlarının zulmüne bir biçimde isyan ediyorlar. Soma'ya ilk kez TOMA geliyor ve biber gazı sıkılıyor. Ama buna rağmen insanlar acılarına ve kayıplarına rağmen bu ablukaya direniyorlar. Kırkağaç'tan TOMA'ları kovalayabiliyorlar, yolları kesebiliyorlar. Reformistler sendikalar hem Soma'da hem de Manisa'nın her yerinde kimse slogan atmasın, eylem yapmasın, halkımız buna hazır değil derken Soma halkı başbakanı markete kadar kovalıyor, bakanların araçlarını tahrip ediyor ve sloganlarla yolları arşınlayabiliyor. Tüm bunlar yaşanırken ilerici olduğunu iddia eden kurumlar ve temsilcileri öğretmen evinde çay içiyor.

Katliamdan günlerce sonra ancak ÇHD'nin inisiyatifiyle bir platform kurulabildi. O da doğal olarak işçilerin yasal haklarının korunması ve kazanılması kapsamında bir çalışma yürütmek için oluşturuldu. “Soma için adalet” ismiyle kurulan platformun dışında ne Soma'da ne Merkez'de başka bir platform ya da organizasyon ne yazık ki oluşturulamadı. Bu yönlü yapılan zorlamalar da sonuçsuz kaldı.

Mücadelemiz sürece

Manisa İşçi Kültür Sanat Derneği ve Metal İşçileri Birliği olarak Soma'da yaşanan katliamın takipçisi olmaya, Soma işçileriyle buluşmaya, kamuoyuyla yaşananları paylaşmaya gayret gösterdik. Teknik bazı imkânsızlıklar ve olanaksızlıklardan kaynaklı sosyal medyanın etkin kullanımı konusunda çok başarılı olmadık. Ama sınıf devrimcileri olarak hem Soma'da hem de kendi yerimizde açığa çıkan öfkeyi büyütme için elimizden geleni yapmaya çalıştık.

Yaşanan katliamın Manisa için beklenmedik olmadığını, yani sürpriz olmadığını herkes biliyor. İş cinayetlerinde her geçen gün artış gösteren Manisa OSB ve madenler gerçeği bu tablonun yaşanacağını önden habercisiydi. Yerel bültenlerimizde ve toplantılarımızda sıkça dillendirdiğimiz işçi sağlığı ve işçi güvenliği mevzusunun hayati önemi ve bu noktada daha da ısrarlı bir çalışma yapmak gerektiği bizim cephemizden de bir kez daha kavranmış oldu.

Soma'yı unutturmamak, Soma'nın faillerinden hesap sormak nihayetinde işçi sınıfının bulunduğu, sermayeye hizmet ettiği her yerde bu ve benzer sorunlar için örgütlenmesi ile mümkün olacaktır. Soma işçilerinin yanında olmak ancak bulunduğumuz fabrikalarda, atölyelerde, ocaklarda mücadeleyi körüklemekle mümkündür.

**Manisa Metal İşçileri Birliği
İşçi Kültür Sanat Derneği**

Soma'dan bir maden işçisi yazdı...

Soma'da madende çalışmak!

Öyle bir yer hayal edin ki, kilometrelerce uzayan tüneller, sağa sola giden karanlık yollar, nereye gittiğiniz belli değil, her yer zifiri karanlık, adım attığınız yer su, çamur. Çalışan işçilerin kullanabilecekleri doğru düzgün malzeme bile yok. Verdikleri kıyafeti, çizmeyi ve bareti 6 ay boyunca kullanmalarını istiyorlar. İstedığınız zaman gidip alamıyorsunuz. İster çizmen patlasın, ister kıyafetin yırtılsın kimsenin umurunda değil. Ocakta içme suyu bulamadığımız zaman oluyor, yemek yiyecek yer bulunmuyor. Bulsan ne olur, her tarafı toz duman götürüyor. Ocakta çalışan işçiler hayvandan farksız muamele görüyorlar, amir ve şeflerin ne küfür etmedikleri kalıyor ne de ufak bir olay yüzünden işten çıkarmadıkları. Kömür çıksın da nasıl çıkarsa çıksın.

Denetim konusuna gelecek olursak; müfettişler ocağa gelmeden en az 2 gün önce haber veriliyor, anayollar düzeltilip yükseltiliyor. Maden ocaklarında sac pano ve normal telefon kullanılması yasaktır. Buna rağmen bütün ocaklarda kullanılmaktadır. Denetim olacağı zaman bunların hepsi ortadan kaldırılıp yerine exprof denilen çelikten yapılmış gaza ve ateşe dayanıklı pano ve telefonlar çıkartılıyor. Müfettiş bu malzemelerin yerleştirildiği başlıca yerlerde geziyor. Ne ayağa giriyor, ne de rakuplara. İşçilere sorsanız hiçbiri müfettişi görmedim der. Ocakta ortalama bir saat durduktan sonra tekrar geldiği yoldan geri dönüyor, denetim dedikleri sadece bu. Sen yer altına kilometrelerce yol yap ve denetimler sadece bir saatte her yeri gezsin. Olacak iş değil.

Genelde ocakta her gün ufak çaplı kazalar olur. Kömür çıkaran işçiler malum kazma, kürek kullanmak zorundadırlar. Elinin patlaması, parmak kırılmaları, ayağına ağır malzeme düşürmeler. Ocakta kullanılan bazı malzemeler çelikten yapılır ve bunu işçiler omuzlarında taşır. Kayıp düştüğünde ise kolunuzu ve bacağınızı kırabilir. Büyük kazalar ise göçükler ve yangınlardır. Yer altında kazdığınız yere yarım metre aralıklarda ortalama 100 kilo civarındaki TH denilen U şeklinde malzeme konulur. Ve aralarına kama denilen yatsı tahtalarla tahkimat yapılır. Malzeme yetersiz olunca işçiler bunları kullanamıyor ve tahkimat olmadan ilerleme yapılıyor. Yukarıdan düşen bir taş

parçası tahkimatsız yere denk gelirse orayı göçürüp üstündeki bütün taş ve kömür işçilerin üstüne geliyor. Bu kazalarda genellikle beyin kanaması, hafıza kaybı ve kaburga kemiğine kadar kırık olayları yaşanıyor.

Ve yangınlar. Ocakta hem işçilerin nefes alması için, hem de içerdeki tozlu pis havayı atmak için hava akışı sağlanıyor. Oksijen miktarı normalde 20.6 olması gerekirken hızlı bir şekilde yükseldiğinde kömür yanmaya baslar. Aynı evlerde soba gibi düşünün. Zaten yer altında her taraf kömür. Kendinizi büyük bir sobanın içinde düşünün. Hiçbir farkı yoktur. Yukarıdan düşen yanan kömürler ocaktaki elektrik kablolarını, bantları eritir. İnsanların üzerine düşündüğünde sadece kemiklerini bulabilirsiniz. Bundan korunmak için yer altında gaz ölçüm cihazları var oksijen, metan ve karbon monoksit gazını ölçmeye yarayan. Ama kullanılıyor mu, hayır. Cihazların alarm verdiklerini duyan emniyetçilerin hiçbir şey umurunda değil. Çünkü işçileri oradan çıkartırsa kömür çıkmaz, üretim olmaz ve amirinden laf yer, belki aldığı günlük para kesilir. Bunun için kimsenin canı düşünülmüyor.

Madene yeni başlayanların normalde bir hafta kadar eğitim görmesi gerekir. Ama sadece bir gün eğitimden sonra direk yer altına gönderilip eline kazma kürek veriliyor. Verdikleri eğitimde ise sadece kullanılan başlıca malzemeler ve madenin yapısı anlatılıyor. Sabah 9'dan akşam 4'e kadar süren bir zamanda, sen hayatında maden nedir bilmeyen bir adama ne öğretebilirsin ki?

İşçilerin günlük çalışma saati 8 saattir. Ve yeni başlayan bir işçi bir saat çalışması karşılığında 5 lira gibi bir para alıyor. Bu da aylık 1200 liraya geliyor. Sendika denilen bir sistem var. Buraya kayıt yaptırmayı zorunlu tutuyorlar. İşçilerin maaşından bir günlük paralarını kesiyor. Eğer bir ay boyunca işe sürekli gelersen 150 lira kadar parayı maaşına yatırıyorlar. Ayda birkaç gün işe gelmezsen veya rapor alırsan bu parayı da alamıyorsun.

Ocakta amirlere karşı gelersen, istemeden de olsa herhangi bir malzemeye zarar verersen 1 ile 5 gün arası parayı kesiyorlar. Ve bu parayı bir daha geri alamıyorsun. İşçilere küfürle zorbalıkla iş yaptırıyorlar. Ocakta hiçbir işçiye de görev verilmeyen...

Maden işçileri ölüyor, sorumlular terfi ediyor!

Soma'da hayatta kalmak için arkadaşlarının cansız bedenleri üzerinden geçmek zorunda kalan işçiler vicdan azabı çekerken, işçi katliamlarının failleri işçilerin cansız bedenlerine basa basa terfi ediyorlar.

On milyonlarca insanın kalbi Soma'da çarparken, tarih maden işçilerinin ortak acısına tanıklık ediyor. 17 Mayıs 2010'da, Zonguldak TTK Karadon Müessesesi Müdürlüğü maden ocağında meydana gelen grizu patlamasında 30 maden işçisi yaşamını yitirmişti. 30 maden işçisi, taşeron firma Yapı-Tek'te, yerin 540 metre altında üretim öncesi hazırlık çalışması yaparken yaşamını yitirmişti.

Bugün Soma katliamının sorumlusu olan AKP hükümeti ve Soma Madencilik sahipleri, kendilerini kurtarmak için devreye devlet terörünü sokmuş bulunuyorlar. Karadon katliamından sonraysa devletin hukuk terörü devrede.

30 madencinin katledilmesiyle ilgili ceza davası, aradan 4 yıl geçmesine rağmen hala sonuçlanmadı. Katliamdan 1.5 yıl sonra, 6 Aralık 2011'de, o zamanki Karadon Müessesesi Müdürü İsmail Güner ile Yapı-Tek ortaklarından Halim Köse'nin de aralarında bulunduğu 28 kişi hakkında, 'birden çok kişinin ölümüne ve yaralanmasına neden olmak' suçundan dava açılmıştı.

İşçilerin iş cinayetlerinde hayatlarını kaybetmesine neden olan sermaye devletinin, bu davayı sonuçlandırmamış olması, bu süre zarfında hiçbir şey yapmadığı anlamına gelmiyor. Katilleri ödüllendiren, terfi ettiren bir devletten bahsediyoruz. Grizu faciası olduğunda Karadon Müessesesi Müdürü olan İsmail Güner, şu anda TTK Genel Müdür Yardımcısı olarak görev yapıyor.

Dönemin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Ömer Dinçer ise 30 işçinin hayatını kaybettiği katliamın ardından madencilerin acı çekmediğini, "güzel öldüklerini" söylemişti.

Soma'da hayatta kalmak için arkadaşlarının cansız bedenleri üzerinden geçmek zorunda kalan işçiler vicdan azabı çekerken, işçi katliamlarının failleri işçilerin cansız bedenlerine basa basa terfi ediyorlar.

Somalı bir gencin gözlemleri...

Kurtuluşumuz işçi sınıfının örgütlülüğünü büyütmekten, üretimden gelen gücünü kullanmasından geçerken zamanın yas tutma değil, mücadele etme zamanı olduğu bir kez daha yakıcılığını hissettiriyor.

Yıllarca yaşadığım, her bir köşesinde çocukluk ve gençlik anılarımın kokusunu duyduğum şehre bir gün böylesi bir vesileyle geleceğim hiç aklıma gelmezdi.

Şimdi karaelmas diyarında elmaslaşanlara, devletin ve patronların tüm yalanlarını teşhir etmek ve mücadeleyi büyütme bir borçtur.

13 Mayıs günü yüzlerce insanın katli ile tüm dünyada gündem haline geldi Soma. Halkın geçim kaynağı büyük oranda ya esnafık ya elektrik santrali ya da madendir. Muhafazakâr bir yapıya sahip olan bu ilçede kapitalist gelişme son 5-6 yılda daha da hızlandı.

Soma Kömürleri'ne ait maden ocağında gerçekleşen patlamanın sonucunda ilk verilen bilgiler 20 kişinin ölü olduğu biçimindeydi. Bu sayı kısa bir süre sonra 5'e çekildi. Fakat yüzlerce işçinin çalıştığı bir maden ocağında hele ki vardiya değişimi sırasında gerçekleşen bir patlamada 5 kişinin öldüğü haberi kimseye inandırıcı gelmeyecekti.

Eynez'de yaşanan patlamanın ardından ışıklar ve Ata Bacası maden ocaklarında denetleme yapılacağını öğrenen maden patronları delilleri karartmak için hiç beklemeden çalışmalara başladı. Daha öncesinde de buna benzer delil karatma çalışmalarının yapıldığı da bilinmektedir.

Patlamanın gerçekleştiği madenin yanındaki madende çalışan kuzenim denetim(sızlık) üzerine bir kaç bilgi veriyor bana. Diyor ki, *"Denetimcilerin geleceğini patronlar öncesinden biliyorlar. Bu doğrultuda bize, madende kullanıma uygun olmayan elektrik panolarının üzerlerini örttürüyorlar. Zaten içeriye giren denetimciler ocağın en güzel yerlerini geziyorlar. İşçilerin asıl çalıştıkları yerleri görmüyorlar."*

Madendeki aldatmacaların yanı sıra patlamadan sonra da bir dizi manipülasyona başvuran Soma Kömürleri, ölümler konusunda sürekli yalanlar söyleyerek kamuoyunu yanıltmak için elinden geleni ardına koymuyor. Kurtarma çalışmalarına katılan maden işçileri ölü sayısının 300'le kalmasının imkânsız olduğunu, patlama sırasında ilk kurtulanlar dışında kurtarılan çok insanın olmadığını anlatıyorlar. Kurtarılanların ise 400'lerde bir rakamla ifade edilemeyeceğini, daha az insanın sağ olarak dışarıya çıkartılabildiğini söylüyorlar. Keza çıkarılan birçok ölü işçiyi yaşıyor göstermek ve yolda öldü diyebilmek için yüzlerine maske takıldığı, kurtarma çalışmasına katılan işçilerin verdiği bilgiler arasında.

Soma'ya patlamanın ardından giden Soma İçin Adalet Komisyonu'nun bir dizi belediyeden aldığı cenaze defin bilgilerine göre –ki daha ulaşılammış belediyeler olması pek muhtemel- defnedilen cenaze sayısı şimdiden 327.

Bunun yanı sıra gelen bilgiler arasında, arama kurtarma çalışmalarına katılan işçilerden de ölenler olduğu yönünde. Devletin ve patronun kendini aklama telaşıyla kurtarma sırasında ölen işçileri patlamada ölmüş gösterme ihtimali kuvvetli bir ihtimal olarak karşımızda durmakta.

Keza kurtarma çalışmaları sırasında AFAD'ın

madenlere inmediği, madene kurtarmak için girenlerin sadece patlamadan kurtulan ve diğer madenlerden gelen işçiler olduğu ifade ediliyor. Kurtarma çalışmalarında bile ihmallerin olduğu belirtiliyor. Ana girişten gönderilen temiz havanın ardından kurtarma ekibi madene arama için giriyor. Ardından, ters yönden gönderilen temiz hava sonucu kurtarma ekibi zehirli havayla karşılaşılıyor ve burada can veriyor.

Patronun ve devletin ölü sayısını bildirmede ya da katliamın sebebini açıklamada tarafı olduğu göz önünde bulundurulduğunda gerçek sayıya ulaşabilmek için, TMMOB, TTB, ÇHD gibi devletten bağımsız bir dizi oluşumun oluşturduğu bir komisyon çalışmalıdır.

"Onların tek derdi kömür"

Yine madende çalışan bir arkadaşım şöyle konuşuyor: "Yeri geliyor işçiler boğazına kadar çamurun içerisinde çalışıyorlar. Çalışma koşulları çok kötü. Edilen küfürlerin, hakaretlerin haddi hesabı yok. En ufak bir tartışma ya da söz söyleme durumunda yevmiyemizi kesiyorlar. Hatta iki dakika erken çıksak bile bir günlük yevmiyemiz kesiliyor."

Bir başka maden işçisi ise *"Kâğıt üzerinde her şey kanunlara uygun. Taşeron üzerine bir araştırma yapılsa kâğıt üzerinde hiçbir şey bulunamaz"* diyor. Taşeronların kâğıt üzerinde değil, ekip başı ya da çavuş denilen kişilerce hayata geçirildiğini ifade ediyor. Taşeron sistemi üzerinden müdürlerin binlerce lirayı ceplerine nasıl da rahatça indirdiğini anlatıyor.

Patlamada yakınıni kaybetmiş bir başka maden işçisi ise *"Gözleri kömürden başka bir şey görmüyor. Onların tek derdi kömür. İşçilerin yaralanması, kolunu, bacağını hatta hayatını kaybetmesi umurlarında değil"* diyor.

Tüm işçilerin anlattığı elektrik panolarından, üretimin olması gerekenden fazlasının yapılmasına kadar bize gösteriyor ki madenlerde işçilerin can güvenliği yok. Patronların tek derdi aslında *"kömür"*, yani kar olduğu için bu sonuç olağanlaşıyor.

Soma'nın içerisinde bir tur atma imkânı yakaladığımızdaysa *"Bir avuç kömür için bir ömür verenlere... Başımız sağ olsun"* yazılı kâğıtların ilçedeki tüm esnafın camlarına kondurulmuş olduğunu görebiliyoruz. Bir de Devletin işçileriyle ilgili

konuşmalarına kulak misafiri olduğumuzda, *"Geziciler Soma'ya provokasyon yaratmaya geleceklermiş. Esnafın camını, çerçevesini hep indireceklermiş"* dediğine şahit oluyoruz. Sivil polislerin Somalı gençlere *"Geziciler provokasyona gelmişler. Ortalığı karıştıracaklarmış"* söylemlerine şahit oluyoruz. Sonra bir emekçi bir basın açıklamasında çıkıp *"Polisler, avukatların madenci ailelerine boş kâğıt imzalattıklarını söylüyorlar. Şu işin aslını bir anlatın"* demesiyle yardıma gelen bir dizi ilerici kurumun devlet tarafından nasıl üzerlerine çamur atıldığına, bir yandan da kendini aklama çabasına tanıklık ediyoruz.

Bir yandan Somalı emekçilere, ilerici ve devrimci güçleri, hatta tepkilerini gösteren Somalı emekçileri kötü gösteren devlet, bir yandan da ilçenin giriş çıkışlarını herkese kapatıp, sokaklarda sebepsiz yere insanlara *"Sen Somalı mısın? Kimliğini göster!"* diyerek tam bir OHAL havası estiriyor. Korkularının ürünü olarak etrafa korku saçmaya çalışıyorlar. Somalı emekçilerin ölümlerin hesabını sormasını değil, yas tutmasını istiyor.

Soma'ya ilk girdiğiniz anda emekçilerin üzerindeki yas havasının yanı sıra sorumlulara karşı öfkenin olduğunu görmek mümkün. Yitip giden her işçi için hissedilen acının, katliamı gerçekleştiren cellâtlardan kat be kat çıkarılması isteğini her Somalı emekçinin gözlerinde görmek mümkün. Fakat sorumluların cezalandırılmayacağı hissiyatının da bir o kadar etkili olduğu gerçeğini göz ardı etmemek gerekir.

Bu bağlamda sınıf devrimcileri, emek dostları ve emekçiler olarak Somalı emekçilerle dayanışmayı büyütme, onların yanında olduğumuzu göstermek, kamuoyunun gündeminden düşürmemek ve kitleleri buradan doğru harekete geçirmek gerekiyor.

Gün yas tutma değil, mücadele etme günüdür!

Kapitalizmin çarklarının işçi kaniyle sulandığı bir dünya düzeniyle karşı karşıyayız. Soma'da gerçekleşen katliam, sermayenin ve onun koruyucusu devletin yıllardır uyguladığı özelleştirme, taşeronlaştırma politikalarının bir ürünü olarak ortaya çıktı. Güvencesiz, esnek çalıştırma ile her gün onlarca can bu kapitalizm çarkını döndürmek için yok olup gidiyor. Geride kalanlar yas tutuyor.

Haziran Direnişi ile kitlelerin ölü toprağını attığı, yasaklara karşı ayaklandığı bir dönemden geçerken etrafımızdaki bir dizi örnek bize izlenmesi gereken yolu gösteriyor. Hakları ve onurları için işgal silahını kullanan Greif işçileri, aylardır özelleştirmeye karşı mücadele eden Yatağan enerji ve maden işçileri, Feniş'te direnen işçiler gösteriyor.

Soma katliamı artık kaybedecek zamanımızın kalmadığını bizlere gösteriyor. Kurtuluşumuz işçi sınıfının örgütlülüğünü büyütme, üretimden gelen gücünü kullanmasından geçerken zamanın yas tutma değil, mücadele etme zamanı olduğu bir kez daha yakıcılığını hissettiriyor.

İşçi katliamında sermaye ve sendika bürokratlarının ortaklığı

Soma'da yaşanan madenci katliamında sermaye ve sendika işbirliği en çirkin biçimiyle ortaya çıktı. Bu ihanet çizgisi yeni de değildir üstelik. Soma madenlerinin Ege Linyit İşletmeleri bünyesinde kamuda olduğu '90'lardan bugüne Maden-İş Sendikası'nın tarihi, sermaye iktidarlarına hizmet, maden işçilerine ihanetle doludur. Bugün AKP İlçe Teşkilatı'ndan onay almayanların madenlerde iş bulamadığı, sendika işyeri temsilcilerinin ve delegelerinin patron tarafından belirlendiği ve sendikanın Soma şubesinin Soma Holding'de yönetim kademesinde çalışanlardan oluştuğu, maden işçilerinin düzenli sigortalı bir iş için dilencileştirilerek mahkûm edildiği kölelik göz önüne alındığında ortaya çıkan gerçek, Maden-İş Sendikası yönetiminin 13 bin üyesini denetim altında tutan bir asalak olduğudur.

Maden-İş Ege Bölge Temsilcisi katliamın gerçekleştiği ilk dakikalardan itibaren Soma Holding'in CEO'su gibi hareket ederek şirkete methiyeler düzmekten başka bir şey yapmamış, Maden-İş Sendikası Genel Başkanı ise bir burjuva politikacı gibi hareket ederek genel geçer söylemlerle katliama karşı net bir tutum sergilememesinin yanında cinayeti örtbas etmeye soyunmuştur.

Yüzlerce üyesi metrelerce toprağın altında yaşam mücadelesi veren Maden-İş, Türk-İş'in önce genel grev ilan etmeyi 3 dakikalık iş bırakma komedisini sahnelemesine dair bir çift söz söylememiş, asıl patronlarına karşı sözde bir mücadele çağrısı yapmaktan bile kaçınmıştır.

Soma maden işçilerinin kendilerine her mikrofon uzatıldığında dile getirdikleri, "Burada bizler köleydik, hiçbir hakkımız yoktu", "Burada patron için insan canının hiçbir değeri yoktu, gelsin kömür, gitsin kömür", "Sendika bizim sırtımızdan aidat alıyor, olumsuz çalışma koşullarına karşı mücadele edenler ise patron-sendika işbirliği altında işten çıkartılıyordu" sözleri, durumu yeterince açıklıyor. Burada yukarıdan aşağıya kadar işletmeyi örümcek ağı gibi saran taşeron çalışma sistemi, devlet-sermaye-sendika ağı üçgeninin işçilerin üzerine karabasan gibi çökmesini sağlayan bir araç haline dönüşmüştür.

Bilindiği gibi, '90'lardan bugüne tüm sermaye hükümetleri neo-liberal saldırıların hayata geçirilmesi için canhıraş bir şekilde çalıştılar. 12 yıldır iktidarda bulunan AKP iktidarı da diğer düzen partilerinin bıraktıkları yerden devam etti. Neo liberalizmin önemli bir ayağı olarak esnek çalışmayı uluslararası sermayenin çıkarları doğrultusunda büyük bir başarı ile devreye soktu. Sınıfın köleliğe boyun eğmesini sağlamak ve direnme iradesini kırmak için her türlü ideolojik-siyasal-ekonomik baskı aygıtını devreye soktu. İşçi sınıfını bu en büyük toplu işçi kıyımı ile karşı karşıya getiren saldırıların temel hedefi, Türkiye'yi ucuz iş gücü cenneti haline getirmektir. Bunun için kölece çalışma düzeni inşa edildi. Yasal dayanakları oluşturuldu.

Bu nedenle, sermaye uşaklarının 12 yılda 12 bin işçiyi sömürü tezgâhlarında kurban ettiği ölüm bilançosu iki temel noktaya işaret ediyor: İlki azgın

artı-değer sömürsünün işçi sınıfına dayattığı insanlık dışı koşullar; ikincisi işçi sınıfının bilinç, örgütlenme, mücadele düzeyinin geriliği ve buna bağlı olarak sendikal hareketin tabandan kopuk uzlaşmacı-ihanetçi çizgisi.

Başta maden, inşaat, tersane, petro-kimya, metal, demir-çelik sektörleri olmak üzere yoğun üretim ve düşük işçi maliyetleri ile sömürü katmerleştirildi. Kuşkusuz ki Türk kapitalistlerini 'teğet' geçen 2009 ekonomik krizi işçi sınıfının burjuvazinin ideolojik-siyasal kuşatması altında ödediği ağır fatura sayesinde oldu.

Kapitalizmin tüm ağırlığı ile süren bu bunalımdan çıkış için 1800'lü yıllardan kalma sömürü biçimlerini en çıplak biçimlerde uygularken sermayenin organik bir parçası olan 'sarı sendikacılık' çizgisi ile ve sermayeden kopardığı kırıntılarla yetinen reformist/uzlaşmacı-icazetçi sendikacılık anlayış arasında hiç bir fark kalmadı. İşçi ve emekçiler sefalet koşullarına karşı savunmasız kalarak boyun eğmiş ve sendikal hareket ise bu süreçte sınıfın direnme iradesini güçlendirmek bir yana bir bütün olarak sermayenin aklı ile hareket etmiştir. İşçi sınıfının kazanılmış haklarını yok eden, örgütlü mevzilerini dağıtan neo-liberal saldırıları tüm topluma topyekûn bir şekilde kabul ettirmeye dayalı demagoji, yalan ve aldatmaca ile parça parça gerçekleştirilen özelleştirmelerin büyük oranda tamamlanması ile taşeronlaştırma, esneklik, sendikasılaştırma saldırılarına tam gaz verildi. 2,5 milyon işçinin taşeron boyunduruğu altında çalıştırıldığı bugün artık sınıfın kazanılmış tüm hakları yok edilmiş, riskli iş kollarında dahi yaygınlaşan 10-12 saatlik çalışma süreleri, üretimin alta doğru sayısız alt işverene bölünerek atomize edilmesi, düşük ücretler, aşırı üretim baskısı, yaygın bir şekilde çocuk işçilerin çalıştırılması ile vahşi kapitalizm tam anlamıyla hüküm sürmektedir.

Sendika ağaları ise bu süreçte kayıtlı üyeleri her geçen gün erirken elleri bögürlerinde sınıfın köleleştirilmesini izlemiş sınıfın sermayenin saldırganlığına karşı ortaya koyduğu mücadele dinamiklerini yitirmiş ve sınıfın elinde neye göre

koymamıştır.

Sendikal ihanet çetesinin sermaye düzenin organik bir parçası olarak hareket ederek sınıfı terbiye etmek ve hava boşaltma eylemleri ile tepkisini kontrol altına almak bilincini bulandırarak kötürümleştirmesi karşısında işçi sınıfı '90'lardan bugüne sessiz kalmadı. Özelleştirme karşıtı eylemler, mevzi direniş ve grevlerle tepkisini gösterdi. Ancak bunu birleşik, kitlesel, militan, devrimci bir çıkışla birleştiremedi. Sınıfın dağınıklığı, örgütsüzlüğü ve sendikalı olan iş yerlerine hükmeden bürokratik-uzlaşmacı-ihanetçi çizgiyi aşamaması, aşma iradesi ile birleşerek harekete geçenlerin patron-sendika işbirliği ile kapı dışarı edilmesi ile neo-liberalizm borusu tüm toplumsal yaşamda ötmeye başladı.

Özellikle mevcut sendikal örgütlenmelerin sınıfın yakıcı taleplerini savunma gücü ve niyetine ve konumlanışına sahip olmaması, umutsuzluğu ve biat etme kültürünü perçinledi. Milyonlarca işçinin yaşam hakkını gasp eden sefalet, işsizlik ve ölümden başka bir şey vermeyen haramilerin saltanatını güçlendirdi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik'in Soma katliamını arsızca 'ezber bozan bir iş kazası olarak tanımlaması' da sermaye iktidarının bu iş cinayetinin kendisi değil de kendisine kader diye dayatılan kıyım karşı açığa çıkan öfkeye ilişkindir. Çünkü gerek Soma madencilerinin kitlesel öfkesi gerek de Türk-İş bürokrasisi tarafından zapturapt altına alınan işçilerin tabandan gelen mücadele isteği ve öfkesi sonucu iş bırakılması bunun kanıtıdır.

Bugün Greif işçilerinin taşeron köleliğine, ABD tekeli sermayedarlarına, DISK Tekstil ihanetçilerine, reformist/liberal sendikal anlayışa karşı açtıkları savaşın anlamı daha da belirginleşmiştir. Dizginlerinden boşaltılan sömürüyü, köleliği, ülkenin dört bir yanında çalışma yaşamına hâkim olan kuralsızlığı işçi sınıfına 'kader' diye yutturmaya çalışanların düzenini bozmak, işçi sınıfı kölelik zincirlerini kırmak için harekete geçmeye başlamıştır. Zaman işçi sınıfına ağır bedeller ödeten sömürücü zorbalarından hesap sorma zamanıdır.

Soma katliamına karşı iş bırakma eylemleri

Soma'da yaşanan işçi katliamının ardından DİSK, KESK, TTB, TMMOB ve Türk-İş ülke genelinde iş cinayetlerine, güvencesiz ve taşeron çalışmaya karşı iş bırakma kararı aldı. Türk-İş'in iş bırakma eylemine gerekçesini Genel Başkanı Ergün Atalay, "770 bin üyelerinin iş yerlerine gideceğini ancak çalışmayacaklarını" belirterek özetledi. DİSK ise eylem gerekçesini, "Tüm halkımızı iş bırakarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Müdürlükleri'nin önüne yürümeye, siyah giyinmeye, siyah kurdeleler takmaya, evinin, işyerinin balkonuna aracına siyah bezler asmaya çağırıyoruz" diyerek formüle etti.

Ortaya çıkan tabloda ülke genelinde o gün yaygın eylemler yapıldı. Çoğunda devlet engeliyle ve polis terörüyle karşılaşıldı. Eylemlere katılan işçiler "Genel grev genel direniş!" sloganını sıklıkla atsa da, iş bırakarak üretimi ve hizmeti durdurma konusunda aynı yaygınlıktan söz edilemez. Genel olarak işçiler 3 dakikalık saygı duruşundan sonra "çalışmama haklarını kullanmak üzere görev yerlerine" gönderildi. Zira sokağa bir çağrı yapılmamıştır. Böylelikle işçilerin sokağa çıkma ihtimali sendikalar eliyle baştan "önlenmiştir." Çoğu işkolunda ise kısmi iş bırakmalar yaşanmıştır. Yapıldığı kadarıyla iş bırakma eylemlerinde işçilerin tepkisi dinsel törenlerle perdelenmiş, böylece hükümetin "kaza", "kader" söylemlerine destek verilmiştir.

Eylemlerin işkolları açısından genel tablosunu verelim.

Maden işçileri

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS) üyesi işçileri, Türkiye Taşkömürü Kurumuna (TTK) bağlı Üzülmüş, Karadon, Kozlu, Amasra ve Armutçuk müessese müdürlüklerinde sadece 08.00–16.00 vardiyasında Türk-İş'in çağrısı üzerine ocaklara girmemiştir. Burada dinsel bir tören düzenlenmiş, ölen madencilerin gıyabında cenaze namazı kılınmıştır. Her gün, her an ölüm riskiyle burun buruna çalışan ve belki de bir sonraki maden cinayetinin kurbanları kendileri olabileceksen işçilere bu eylemi yaptıkları için 2 günlük yevmiye kesilmesi gündeme gelmiştir.

Afşin-Elbistan Linyitleri İşletme Müdürlüğü'nde çalışan işçiler, bir günlük iş yavaşlatma eylemi yapmışlardır. İşletme önünde toplanan işçiler, saygı duruşunun ardından maden ocağında hayatını kaybedenler için dua etmiştir.

Yozgat'ın Sorgun ilçesinde çalışan taşeron maden işçileri de bir günlük iş bırakma eylemine katılmışlardır.

Amasya'da da Merzifon Yeni Çeltik Maden İşletmesi'nde madenciler, ocaklara girmeyerek iş bırakma eylemi yapmışlardır. Burada da ocak ağzında toplanan madenciler, saygı duruşundan sonra dua etmişlerdir.

Türkiye'nin en büyük yeraltı metal madeni şirketlerinden Kanadalı Inmet Mining Corporation (INMET) firmasının işlettiği Çayeli Bakır İşletmeleri'nde çalışan Türkiye Maden İşçileri Sendikası üyesi işçilerse, 1 gün iş bırakmış, burada da saygı duruşunun ardından

Fatih Camii imamı önce Kuran-ı Kerim okumuş, ardından katılanlara, olayda hayatını kaybedenler için dua ettirmiştir.

Orhaneli T.K.İ Bursa Linyitleri İşletmesi işçileri bir günlük iş bırakırken, Orhaneli Termik Santrali'nde de iş yavaşlatma eylemi yapıldı. Orhaneli E.Ü.A.Ş Elektrik Üretim Santrali'nde de çalışan personel ve işçiler sabah saatlerinde saygı duruşunda bulunup dua etti.

Metal işçileri

Türk-İş'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu çeşitli illerde, Grammer, Farba, Burçelik Makina, Burçelik Döküm, Tofaş, Ford, Renault, Türk Traktör, Arçelik ve Makina ve Kimya Endüstrisi Kurumu dahil birçok fabrikada bir gün süreyle iş bırakma eylemi yapıldı.

Kocaeli'nde ise 100'ü aşkın fabrikada iş bırakma çağrısına yanıt verildiği belirtilmektedir. Kocaeli'deki AD Demirel işçileri, sabah vardiya girişinde eylem yaptı. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu AD Demirel'de işçiler, TÜPRAŞ'ta üretimin devam etmesine ve yaşanan iş cinayeti karşısında sendikaların sessiz kalmasına tepki gösterdi.

Kapitalist üretimin temel işkollarında demir-çelikte ise bu çağrıya göstermelik eylemlerle yanıt verilmiştir. Bu açıdan önemli bir işçi havzası olan İzmir Bakırçay havzasında bulunan Sider, Habaş, İDÇ ve Özkan Demir-Çelik fabrikalarında vardiya saatleri içerisinde anmalar yapılmıştır. İş cinayetlerinde önde giden fabrikalardan biri olan Habaş'ta işçilerin tepkisine rağmen anma öğlen yemeği arasında yemekhanede yapılmıştır. Yine bölgede bulunan İzmir Demir Çelik'te (İDÇ) ise sadece saat 14.00–16.00 arasında üretim durdurulmuştur. (İDÇ patronunun bu durum karşısında fabrika genel müdürünü işten çıkarttığına dair bir haber de bulunmamaktadır.)

İzmir Çiğli OSB'de bulunan Schneider Fabrikası'nın Birleşik Metal İş Sendikası üyesi işçileri de, Soma'da ölen maden işçileri için vardiya çıkışında eylem yaptı.

Bilecik'te, DİSK'e Bağlı Birleşik Metal İş Sendikası üyesi DEMİSAŞ işçileri bir günlük ve tüm vardiyalar olmak üzere iş bırakma eylemi yaptılar.

Kayseri OSB'de Birleşik Metal İş'e üye olarak sendikal mücadele veren ve çoğunluğu sağlayarak yetki alan Ortadoğu Döküm Sanayi işçileri de patronun sendikayı tanıması için ve Soma'da yaşamını yitirenler anısına gündüz vardiyası çıkışında eylem gerçekleştirdi.

Eskişehir Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan DİSK Birleşik Metal-İş üyesi işçilerse iki saat iş bıraktı.

Petro-kimya işçileri

Aliağa Tüpraş ve Petkim işçileri 08.00–16.00 vardiyasında iş bırakırken, Petrol-İş Trakya Şubesi'ne bağlı işçiler basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdi.

Batman TPAO işçileri ise gün boyu iş bırakma kararı almış, topluca gerçekleştirdikleri açıklamadan sonra Soma'da hayatını kaybeden işçiler için Fatih süresi okuyarak dağılmışlardır. Lüleburgaz'da Türk İş'e bağlı Petrol-İş ve Kristal-İş'in işyerlerinde iş bırakmaya katılım olduğu belirtilmektedir.

Taşıma işçileri

TÜMTİS'in örgütlü olduğu işyerlerinde ise ülke genelinde iş bırakma eylemi ile hayatını kaybeden işçiler için saygı duruşu yapılmış, bildiriler okunmuştur. İş cinayeti protesto edilmiş ve "taşeron çalışma durdurulsun" çağrıları yapılmıştır.

İstanbul'da Esenyurt DHL'de sabah saat 9.00'da bütün depolarda eş zamanlı olarak iş durdurulup,

bahçede işçiler tarafından bildiri okunmuştur. Ancak burada 1 saatlik iş durdurma eylemi ardından iş başı yapılmıştır.

UPS Mahmutbey Aktarma Merkezi'nde de, iş bırakılırken, ambar işçileri de İstanbul'da örgütlü oldukları işyerlerinde yarım gün iş bırakma eylemi yapmışlardır.

Bursa'da ambar işçileri oturma eylemi gerçekleştirirken, ilde yapılan ortak eyleme katılmışlar, UPS işyerinde ise iş bırakma eylemi olmuştur.

Gaziantep, Eskişehir, Balıkesir, Bandırma TÜMTİS işçileri eylemlerde bulunurken, İzmir'de UPS işyerinde basın bildirisi okunarak iş durdurma eylemi yapılmıştır.

Öte yandan, DHL Kemalpaşa işyerinde de sabah saatlerinde iş bırakma eylemi yapılmıştır. Manisa'da da DHL işyerinde yapılan iş bırakma eylemiyle Soma'da hayatını kaybeden işçiler anılmıştır.

Adana, Mersin, Hatay'da TÜVTÜRK'e bağlı toplam 14 Araç Muayene İstasyonu ile UPS Kargo ve Mersin ambarlarında iş bırakılarak saygı duruşunda bulunulmuş, sendikanın basın bildirisi okunmuştur.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası üyeleri ise Topkapı Nakliyeciler sitesinde iş bırakma eylemi gerçekleştirmişlerdir.

Belediye işçileri

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanlığı'nın aldığı kararla 1 günlük iş bırakma eylemi yapan belediye işçileri Avcılar Belediyesi önünde ve Bakırköy Meydanı'nda basın açıklaması ve oturma eylemi yaptılar. Kartal'da da Genel-İş üyesi belediye işçileri basın açıklaması yaptılar. Zonguldak'ta belediyenin çeşitli birimlerinde çalışan işçiler Belediye Fen İşleri Müdürlüğü önünde iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

Mersin Mezitli Belediyesi Temizlik İşleri Davultepe Garajında işçiler bir saat süren iş bırakma ve oturma eylemi gerçekleştirdiler. Ardından iş başı yapıldı.

Genel-İş üyesi Hacıbektaş Belediye işçileri ve Dersim Belediyesi işçileri de iş bırakarak eylemlere katıldılar. Keşan'da ise Genel-İş üyesi işçiler iş bıraktılar.

İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde de belediyede çalışan kamu emekçileri ve işçiler eylem gerçekleştirirken, Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'nin çağrısıyla belediye işçileri de iş bıraktılar.

Taşeron sağlık işçileri

Şişli Etfal Hastanesi'nde çalışan taşeron temizlik işçilerinden bir grup iş bırakma kararını, toplu iş sözleşmesindeki haklarının ve sendikal hakların iade edilmesi taleplerini de ekleyerek 48 saat iş bırakma eylemi olarak ilerletti. Ancak işçiler, Soma'daki maden katliamından dolayı eylemlerini sessiz şekilde sürdüreceklerini belirtti.

İstanbul Okmeydanı Hastanesi'nde çalışan taşeron işçiler ise 1 günlük iş bırakma eylemi yaptı. Adana Balcalı Hastanesi'nde de Dev Sağlık-İş üyesi işçiler iş bırakma eylemi yaptılar.

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde çalışan taşeron işçiler Dev-Sağlık-İş'in çağrısıyla iş bıraktılar.

Diğer iş kolları

Sendikası'na bağlı işçilerin iş bıraktığı belirtilirken, Karayolları 11. Van Bölge Müdürlüğü önünde bir araya gelen sendika üyeleri adına yapılan basın açıklamasının ardından "kazada ölenler ve tüm şehitler" için Fatiha okundu.

*Erzurum Ilıca Şeker Fabrikası'nda çalışan 250 işçi, bir günlük iş bırakma eylemi yaptı. İşçiler, ölen maden işçileri için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu, dua etti. Şeker-İş Erzurum Şube Başkanı Metin Keskin işçilere "İşinizin başına gidin ama çalışmayın" demistir.

*Bolu ve Sakarya'da çeşitli iş kollarında işçiler, Türk-İş'in "işe gidilecek ama üretim yapılmayacak" çağrısına katıldılar. Balıkesir'de, Samsun'da, Sivas'ta, Dersim ve Erzincan'da da çeşitli eylemlerle madenci katliamı protesto edildi.

*Türkiye Kooperatif, Ticaret ve Büro İşçileri Sendikası (Koop-İş Sendikası) Van Şubesi, Yüzüncü Yıl Üniversitesi (YYÜ) Rektörlüğü'nde ve Van İl Milli Eğitim Müdürlüğü'nde çalışan üyeleri ile birlikte, Soma'daki maden ocağında hayatlarını kaybeden işçiler için bir günlük iş bıraktılar. Saygı duruşunun ardından dualar okundu.

*Bodrum'da, kendileri de ciddi bir şekilde risk altında olan bir grup inşaat işçisi Soma maden işçilerine destek vermek amacıyla yürüyüş düzenledi.

*Soma'da yaşanan işçi cinayetini ve ölümleri protesto için Türk-İş önünde yapılan bir hafta süresince 3 dakikalık saygı duruşu açıklamasına Yatağan işçileri tepki göstererek, Türk-İş Genel Sekreteri Pevrul Kavlak açıklama yaparken yuhladı, Kavlak'a pet şişe atıldı.

Kamu emekçileri

KESK'in çağrısıyla ülkenin çeşitli illerinde başta eğitim emekçileri olmak üzere sağlık ve büro çalışanlarının belirli yerlerde iş bıraktıkları gözlemlendi. İstanbul'da Şişli Etfal Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Bakırköy Devlet Hastanesi sağlık çalışanları, Ankara'da Hacettepe Hastanesi, Ankara Defterdarlığı, OSTİM Vergi Dairesi önünde, Diyarbakır'da kamu emekçileri, Bodrum'da eğitim emekçileri vb. illerde bir gün iş bırakma eylemi yaptılar. Erzurum'da, Kars'ta basın açıklamalarıyla yetinildi.

Bu eylem tablosundan yansıyan şudur ki tam gün iş bırakma eylemi yeterince yanıt bulmamıştır. Sendikal bürokrasinin bu "iş bırakma" eylemiyle patronları özel olarak rahatsız etmek istememiş olduğu ortadadır.

İşçilerin eylemsel tepki vermeleri Türk-İş eliyle baştan engellenmiş, işçiler sokağa değil de tekrar iş yerlerine geri döndürülmüştür. İşçi sınıfının Türk-İş bünyesinde, bir-iki istisna dışında, örgütlü büyük kesimi koyu bir gericilikle denetim altında tutulmaktadır. Maden işçileri sendikasının da, katliamın olduğu gün şirketin ne kadar "iyi ve hassas" olduğunu anlatması da zaten ülkedeki sendikal tablonun durumunu özetlemektedir. DİSK sokağa çağırsa da genel olarak iş bırakma eylemi gerçekleştirilmemiş, eylemlere işçi katılımı da cılız kalmıştır.

İşçi katliamlarının hesabını sokaklara çıkarak sorma bilincinin gelişmesi, iş bırakma gibi eylemlerin yaptırım gücü bulması, öncü işçilerin inisiyatifleriyle, taban örgütlenmelerinin basıncıyla mümkün olacaktır. Bu nedenle işçilerin tabanın iradesiyle, fiili-meşru-militan mücadeleyi eksen alarak örgütlenmesinin önemi bir kez daha Soma katliamı vesilesiyle görülmüştür.

PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Greif işçileri Soma için yürüdü!

Greif işçileri Soma'da yaşanan katliamı Taksim Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne yaptığı yürüyüşle protesto etti.

"Soma'nın katili Taşeron Cumhuriyeti" pankartının taşındığı eylem saat 19.00'da başladı. "Katil devlet hesap verecek!", "Soma'nın katili taşeron cumhuriyeti!", "Madenler cehennem işçiler köle kalmayacak!" sloganlarıyla yapılan yürüyüşün ardından Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Soma'da yaşanan katliamın nedeni ve katliamı yaratan sömürü sistemi ile birlikte iş cinayetlerinin arttığına vurgu yapılan açıklama şu sözlerle sona erdi: "Biz Greif işçileri en başta taşeron sistemine ve insanca çalışma koşulları için başlattığımız sömürü düzenine karşı mücadelemiz sonuç alana kadar sürecektir. AKP hükümeti, TÜRK-İŞ, Maden-İş Sendikası başta olmak üzere tüm yetkililer istifa etmeli, sorumlular yargılanmalıdır. Böylesi işçi katliamlarının bir daha olmaması için şimdi şaltelere uzanma ve hayatı durdurma zamanıdır. Tüm sendikaları, gençliği Genel Grev, Genel Direniş'e çağırıyoruz."

"Hesabını soracağız!"

Madenci katliamı Avcılar'da yüzlerce kişinin katıldığı kitlesel bir yürüyüşle lanetlendi. Avcılar Gezi Dayanışması'nın çağrısıyla 15 Mayıs'ta gerçekleştirilen yürüyüşte AKP hükümeti ve bakanlar istifaya çağrıldı.

Marmara Caddesi girişinde toplanmaya başlayan kitle hep bir ağızdan madenci türküsünü söylemeye başladı. Toplanma noktasında, katledilen madenciler için saygı duruşunda bulunuldu.

En önde "İş kazası değil cinayet! Hesabını soracağız!" pankartının taşındığı yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "Tayyip madene Bilal'i gönder!", "Kader değil bu bir cinayet!", "Katillerden hesabı işçiler soracak!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları atıldı.

Yürüyüşün ardından belediye önündeki forum alanında basın açıklaması yapıldı. İş cinayetlerinin sorumlularından hesap sorma çağrısı yapılan açıklamada, 15 Mayıs günü iş bırakma eylemi gerçekleştirecek olan sendikalar ve meslek örgütlerinin yürüyüşüne katılım çağrısında bulunuldu. Açıklamanın ardından bir süre oturma eylemi yapılarak eylem sona erdi. Eylemin ardından bir grup, Avcılar merkezde sloganlarla Marmara Caddesi girişine yürüdü.

Kızıl Bayrak / Avcılar

*Karayolu işçilerinin örgütlü olduğu Yol-İş

Her yer Soma!

Soma'da kömür madenlerinde yaşanan katliamda yaşamını yitiren yüzlerce işçi geçtiğimiz hafta ülke genelinde yapılan eylemlerde anıldı. Birçok anmada devlet terörü yaşandı. Ancak işçi ve emekçiler hesap sorma kararlılığını gösterdi.

15 Mayıs

Ankara'da iş bırakarak alanlara çıkma çağrısı yapan KESK, DİSK, TMMOB, TTB ve TDB'nin örgütlediği eylemde emekçiler Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın önüne yürüdü. İkinci eylem ise akşam saatlerinde Güvenpark'ta yapıldı. Polis akşam saatlerinde yapılacak eylem için bir araya gelenlere saatler öncesinden saldırdı. Oturma eylemi yapan liselilere saldıran polise çevredeki emekçiler tepki gösterdi. Ankara Dayanışması'nın çağrısıyla bir araya gelen kitle polis tehdidine karşı oturma eylemine başladı. Polis saldırarak 10 kişiyi gözaltına aldı. İlerleyen dakikalarda ise polis ile protestocular arasında çatışma çıktı. Polis 40'ı aşkın kişiyi gözaltına aldı.

İzmir'de sabah saatlerinde iş bırakarak alanlara çıkan emekçiler Konak Meydanı'nda polis saldırısına uğradı. Saldırı sonrasında çatışma çıktı. Basmane-Gümrük bölgesinde saldırılarını sürdüren polis *Kızıl Bayrak* muhabirini omzundan yaraladı. Öfkeli kitle İzmir Belediyesi önündeki polis barikatını aştı. Kitlenin barikatları yarması üzerine polis "basın açıklaması yapılabileceğini" söyledi. Eylem Komitesi gözaltına alınanlar serbest bırakılana dek eylemi sürdüreceğini açıkladı. Gözaltıların serbest bırakılacağı sözünün verilmesi üzerine eylem sona erdirildi. Ancak polis dağılan kitleye tekrar saldırıda bulundu.

Çorlu'da "Çorlulu işçi ve emekçiler" imzasıyla bir araya gelen yüzlerce kişi Çorlu Heykel Meydanı'nda toplanarak, Cumhuriyet Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Türk Metal Sendikası'nın örgütlü olduğu EGO Fabrikası'nda 3 saat iş bırakma eylemi yapıldı.

Bartın'da Bartın Üniversitesi öğrencilerinin de bulunduğu yaklaşık 300 kişi Hükümet Caddesi'nde anma yaptı. Eylemde yere ölen maden işçisi sayısı kadar baret, el feneri ve karanfil bırakıldı.

Gever'de KESK üyesi kamu emekçileri ile DİSK'e bağlı işçiler Cengiz Topel Caddesi'nde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından Sosyal Güvenlik Kurumu İlçe Müdürlüğü'nün önüne geldi. Yüksekova Devlet Hastanesi emekçileri de iş bırakarak katliamla ilgili basın açıklaması yaptı.

Kayseri'de yaklaşık 800 emekçi katliamı protesto etmek için Kayseri meydanında toplandı. Emekçiler buradan Bölge Çalışma Müdürlüğü önüne yürüdü. Eylemin ardından meydana oturma eylemi yapan Üniversite Öğrencileri ile buluşuldu.

Didim Cemevi'nde bir araya gelen binlerce kişi Soma'da yaşamını yitiren Erdal Demirer'i uğurladı. Cenazeye çiçek gönderen AKP'lilerin çelenkleri Demirer'in ailesi tarafından parçalanarak dışarı atıldı. Grevde olan emekçiler kent meydanında toplanarak Cemevine doğru yürüdü. Demirer'in cenazesi gözyaşları arasında Didim Belediye Mezarlığı'na defnedildi.

Fethiye'de DİSK, KESK, TTB ve TMMOB'un almış olduğu 1 günlük grev kararı doğrultusunda Fethiye Turizm Lisesi'nin bahçesinde toplanan emekçiler yürüyüş gerçekleştirdi.

Mersin'de sendika ve meslek örgütlerinin grev çağrısıyla bir araya gelen emekçiler siyahlar giyinerek AKP binasına yürüdü. Akşam saatlerinde yapılan ikinci eylemde polis aldırıldı. 5'i çocuk 18 kişi gözaltına alındı.

Adana'da Atatürk parkında toplanan sendikalar, BDSP'nin de içinde olduğu devrimci ve ilerici güçler Atatürk Caddesi'nden Çakmak Caddesi'ne yürüdü. Akşam saatlerinde yapılan eylemde AKP'li faşistler ve polis saldırdı. Emekçiler ertesi gün de alanlara çıktı ve saldırıyı kınadı.

Bursa'da sendika ve meslek örgütlerinin çağrısıyla bir araya gelen emekçiler Setbaşı'ndan Heykel'e yürüdü. Sendikacılar sivil polislerin tek sıralık barikatına karşı kitleyi Anfi Tiyatro'ya götürdü. Türk-Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda basın açıklamaları yapıldı ve iş bırakıldı. TÜMTİS üyesi işçiler ise Kent Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirdiler. Asil Çelik, Prysmian fabrikalarında 1 saatlik iş bırakma eylemleri yapıldı.

Manisa'da greve katılan emekçiler Manolya Meydanı'na yürüyüş yaptı. Bu eylemin ardından DLB'nin çağrısıyla bir araya gelen liseliler oturma eylemi yaptı.

Edirne'de emekçilerin ve öğrencilerin örgütlediği eylem BDSP de katıldı. Bin kişi AKP İl Binası'na yürüdü.

Çerkezköy'de Türk Metal'in örgütlü olduğu tüm fabrikalarda (BŞH, Arçelik, HEMA, HÜPPE, OTOTEK vs.) iş bırakma eylemleri yapıldı.

15 Mayıs 2014 | İzmir

15 Mayıs 2014 | Ankara

Gebze’de DİSK, KESK, TMMOB, TTB ve TDB’nin grev çağrısıyla biraraya gelen emekçiler Çamlık Park’a yürüdü. Eyleme BDSP ve Gebze İşçilerin Birliği Derneği de katıldı.

Aynı gün içerisinde **Kaş, Zonguldak, Giresun, Dersim, Çanakkale, Samsun, Tarsus, Diyarbakır, Akhisar, Konya, Antakya, Antalya, Batman, Diyarbakır, Erzurum** ve **Sorgun**’da da eylemler düzenlendi.

16 Mayıs

Kadıköy’de yapılan sessiz anmanın ardından yürüyen kitleye polis saldırdı. Kitle polis saldırısına havai fişek atarak cevap verdi. İlerleyen saatlerde barikatlar kurularak sürdürülen eylem polisin geri çekilmesiyle bitirildi.

Kartal’da eylem yapan emekçiler AKP İlçe Binası önünde polis saldırısına uğradı. Karlıktepe’ye çekilerek polisle çatışmaya devam eden kitle ilerleyen saatlerde meydana toplanan kitleyle buluştu. Polis eylemin dağıldığı sırada tekrar saldırdı.

Küçükçekmece BDSP Sefaköy İşçilerin Birliği Derneği önünden Sefaköy merkeze yürüdü. Gümüşçüler Çarşısı’nın girişinde basın açıklaması yapan BDSP, sloganlarla derneğe geri döndü.

İzmir’de yapılan eylemde yine polis terörü yaşandı. 36 kişi gözaltına alındı.

Kütahya’da çoğunluğu üniversite öğrencilerinden oluşan 200 kişi Ev-Kur önünde basın açıklaması yaptı.

17 Mayıs

Ankara Güvenpark’da yapılan eylemde yine polis terörü yaşandı. 12 kişi gözaltına alındı.

İzmir’de yüzlerce kişi Gündoğdu Meydanı’na yürüdü.

Taksim’de Somalı madencileri anmak isteyen Halk Cephesi’ne polis saldırdı. Aynı dakikalarda Galatasaray Lisesi önündeki kitle de saldırıya uğradı.

Avcılar Gezi Dayanışması Marmara Caddesi üzerinden AKP İlçe Başkanlığı önüne yürüdü.

Adana İnönü Parkı’nda anma gerçekleştirildi.

Bursa’da Teleferik Mahhalesi’nden Setbaşı’na yürüyüş düzenlendi.

18 Mayıs

Kadıköy’de bulundukları mahallelerden işkele Meydanı’na yürüyen forumlar burada oturma eylemi yaptı.

Kayseri’de BDSP, Kayseri İşçi Derneği, Kaldıraç, Sosyalist Demokrasi Partisi’nin oluşturduğu Soma İşçileriyle Dayanışma Platformu basın açıklaması yaptı.

Tuzluca’da yapılan eylem de polis saldırdı. Başına ses bombası fişegi isabet eden 16 yaşındaki Ahmet Eren Başçı isimli çocuk ağır yaralandı.

Adana’da KESK İnönü Parkı’nda anma gerçekleştirdi.

19 Mayıs

İstanbul Kent Savunması ve Levent Soma Nöbeti yüzlerce işçinin katili olan Soma Holding’e ait Spine Tower’a yürüyerek “İşçi kanıyla bina yapamazsın” dedi.

20 Mayıs

Kadıköy’de bulunan İstanbul forumları işkele Meydanı’nda 1 saatlik oturma eylemi yaptı.

Kamu emekçileri Soma için eylemdeydi

KESK İstanbul Şubeler Platformu, Soma Katliamı’nda hayatını kaybeden işçiler için 17 Mayıs’ta 8 noktada eş zamanlı eylem gerçekleştirdi.

Eylem noktalarından biri olan Şişli Cevahir AVM önünde gerçekleştirilen eylemde “Yeter artık! Taşeron ve özelleştirme cinayetleri son bulsun!” yazılı pankart açıldı.

Yarım saat oturma eylemi yapan kamu emekçileri hazırladıkları birçok dövizle katliamı teşhir etti. Yere serilen pankartların yanına karanfiller, baret, el feneri ve faciayla ilgili resimler bırakıldı.

Oturma eylemi boyunca çevreden geçen birçok emekçi kamu emekçilerinin eylemine destek verdi. Oturma eylemi saygı duruşu ile sona erdirildi.

KESK İstanbul Şubeler Platformu adına basın açıklamasını Eğitim-Sen 4 No’lu Şube Başkanı İzzet İldeş okudu. “Soma’da yüzlerce işçinin canına mal olan

patlama bir kaza değil, yeterli iş güvenliği tedbiri alınmadığı için göz göre göre gelen bir iş cinayetidir” diyerek sözlerine başlayan İldeş, 12 yıllık AKP iktidarı boyunca 12 bini aşkın işçinin yaşamını yitirdiğini ifade etti.

Her yıl maden ocaklarında onlarca işçi iş cinayetine kurban gitmesine rağmen göstermelik denetimler gerçekleştirildiğine dikkat çeken İldeş, katliam gibi cinayetlere de davetiye çıkarıldığını belirtti.

Eylem katliamın bütün sorumlularının yargılanması gerektiği ifade edilerek sona erdirildi.

Diğer bir eylem noktası olan Aksaray Metro çıkışında ise “Kaza değil katliam! Unutmadık unutturmayacağız!” ozaliti açılarak oturma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir’de taşeronlaştırmaya karşı yürüyüş

Soma katliamının ardından İzmir’de DİSK, KESK, Türk-İş, tarafından taşeronlaşmaya ve güvencesizliğe karşı 21 Mayıs’ta yürüyüş gerçekleştirildi. Yaklaşık üç bin kişinin katıldığı yürüyüş, kitlenin 16.30’da Basmane Meydanı’nda toplanmasıyla başladı.

Saat 16.00’da DİSK üyeleri Genel-İş binası önünde toplanırken, Belediye-İş de kendi binası önünde toplanıp yürüyüşle Basmane Meydanı’na geldi.

Yürüyüş kolunun en önünde “Taşerona karşı tek ses tek yürek yürüyoruz! İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri” pankartı yer aldı. Arkasında sırasıyla sendikalar ve demokratik kitle örgütleri, siyasal ve devrimci yapılar yer aldı.

Coşkulu ancak dağınık başlayan yürüyüşe, Genel-İş ve Belediye-İş kendi pankartları ile katılırken, **Karşıyaka taşeron işçileri, Konak taşeron işçileri, Aliaga Belediyesi direnişçi işçileri ve İzban Güvenlik-Sen’e** üye işçiler de kendi pankartları ve şiarları ile yürüyüşte yerini aldı. **Karşıyaka Halk Forumu** da pankartlarıyla yürüyüşe katıldı.

Yürüyüş boyunca temel şiarlar, taşeronlaşmaya ve güvencesiz çalışmaya karşı tepkileri yansıttı. Yürüyüşte Soma Katliamı temel gündemlerden biri oldu.

DİSK’e bağlı sendikalardan Genel-İş ve Birleşik Metal-İş’in katılımı yüzleri bulurken, DİSK’e bağlı diğer sendikalar temsilci düzeyinde kaldı. Türk-İş’e bağlı sendikalardan Belediye-İş yoğun bir katılım gösterirken, Tes-İş, Tez Koop-İş, Türk Metal, Ücretsiz PDF Kırıp Arşiv - <https://hanej.org>

DERİTEKS, Tek Gıda-İş, Maden-İş, TÜMTİS sembolik düzeyde bir katılım sergiledi.

Yürüyüşe ayrıca Devrimci Hareket, DHF, Partizan, Kaldıraç, MBP, HDP, ÖDP, TKP, Halkevleri katıldı.

“Soma’nın katili taşeron sistemi!”

Sınıf devrimcileri de yürüyüşe, “Taşeronlaşmaya, güvencesiz çalışmaya ve geleceksiz yaşamaya Hayır! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!” şiarlı pankartla katıldı. BDSP flamalarının yanı sıra Soma Katliamı ile ilgili şiarların bulunduğu dövizler taşındı. Yine dövizlerde taşeron çalışmaya dikkat çekildi. Ayrıca “Greif işçisi yalnız değildir” dövizleri de kortejde yer aldı.

Kortejlerin alana girmesi beklenmedi

Kürsü kortejlerin tamamının alana girmesini beklemeden programına başladı.

Kürsüde ilk olarak Arzu Çerkezoğlu konuştu. Konuşmasında taşeron çalışmanın kuralıslığına işaret eden Çerkezoğlu, İzmir’deki taşeron sistemine de dikkat çekti. Çerkezoğlu ayrıca Soma Katliamı’na değindi.

Daha sonra söz alan Türk-İş İzmir 3. Bölge Temsilcisi Hüseyin Karakoç, özelleştirmelerin taşeronlaştırmayı getirdiğini belirterek Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy enerji ve maden işçilerini kutladı.

Kısa süren bu konuşmanın ardından program apar topar bitirildi.

Çerkezoğlu’nun konuşmasının bitiminde, sınıf devrimcileri tarafından “Greif işçisi yalnız değildir!”, “Aliaga işçisi yalnız değildir!” sloganları atıldı. Kitlenin sahiplendiği sloganlara kürsünün tepkisiz kalmasının yanında, direnişte olan Aliaga işçileri kürsüye davet edilmedi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Manisa DLB'den gün gün Soma eylemleri

Manisa DLB, Soma'da yaşanan katliamın ardından, bulunduğu alanlarda yürüttüğü çalışmalar ve gerçekleştirdiği eylemlerle hesap sorma çağrısını yükseltti.

Birinci gün:

Soma'da yaşanan katliamla ilgili aldığımız bilgiler üzerine sosyal medya aracılığıyla DLB olarak boykot çağrısı yaptık. Yapılan çağrı birçok lisede karşılık buldu. Daha sonra eylem çağrımızı KESK-DİSK-TTB ve TMMOB'un da grev kararı aldığı 15 Mayıs 2014 perşembe günü saat 11.00'e yaptık. Bulduğumuz okullarda tanıdığımız bütün öğrencilere çağrımızı ilettik. Sosyal medya üzerinden Soma'da yaşanan gelişmeleri takip ederek hızla paylaşmaya çalıştık ve boykot çağrımızı yineledik.

İkinci gün:

KESK'in çağrısıyla Eğitim-Sen önünde saat 11.00'de toplanan kamu emekçileriyle beraber biz liseliler de yerimizi aldık. Yapılan grevde kamu çalışanlarından çok liseli katılımının daha fazla olması dikkat çekiciydi. Bu eyleme katılan yaklaşık 500 kişinin 300'den fazlasını liseli ve üniversiteli gençler oluşturmuyordu.

DLB olarak yürüyüş boyunca Soma'da yaşanan katliama sessiz kalmamak için sloganlarımızla yürüyüşe müdahale etmeye çalıştık. Ama Eğitim-Sen yöneticilerinin slogan atmamıza yönelik müdahaleleriyle karşı karşıya kaldık. Sadece bir yas ve matem havası yaratmak için yaşanan katliamı protesto etmemize karşı çıkmalarına rağmen sloganlarımızda ısrar ettik.

KESK'in eylemi 13.00 gibi bittikten sonra Eğitim-İş Sendikası basın açıklaması için alana doğru yürüyüşe geçti. Biz DLB'li öğrenciler ve bağımsız öğrenciler olarak gerçekleşen bu eyleme de katıldık.

Manisa Lisesi'nde DLB'nin örgütlediği Soma inisiyatifi de yine Manolya Meydanı'na doğru bir yürüyüş kararı almıştı. Eğitim İş'in düzenlediği yürüyüşle çıkan eylem birleşmiş, sendikanın sloganlarına müdahale edilmiş daha kitlesel bir yürüyüş örgütlenmiştir.

Birçok lise ve ortaokuldan öğrencinin katıldığı bu eylem Eğitim-Sen'in düzenlediği eylemden hem politik olarak hem kitlesellik açısından daha ileri bir eylem oldu. Eğitim-İş yönetici ve üyeleri, DLB'nin attığı sloganları yasaklamak bir yana destekleyerek kendi kitlesine de attırdı. Bu noktada Eğitim-Sen'in kaç zamandır gösterdiği slogan yasaklama anlayışını da bir kez daha kınıyor ve protesto ediyoruz.

Eğitim-İş'in eyleminin bitmesinin ardından devrimci liseliler olarak Manolya Meydanı'nda oturma eylemi başlattık. Bekleyişimiz sırasında 3 kişilik bir üniversiteli grup gelerek saat beşte bizim oturma eylemimize katılmak istediklerini söylediler. Bütün arkadaşlarını toplayıp Manolya Meydanı'na geleceklerini ifade ettiler. Bu arkadaşlar aynı gün üniversitede oturma eylemi gerçekleştirmişler.

Ertesi gün sabah 08.00'e kadar süren eylemde DLB olarak bir eylem komitesi oluşturmaya çalıştık. Eylemi sürdürmemizin üzerine bir dizi bağımsız öğrenci ile CHP, ADD, ÖDP, Kaldıraç ve Öğrenci Kolektifi'nden

aramıza katılan arkadaşlar oldu. Katılımın artmasıyla bazı tartışmalar kendini gösterdi. CHP ve ADD'li gruplar slogan atmaya karşı çıkarak eylemi pasifize etmeye çalıştılar. Bunun üzerine DLB'liler olarak yaşanan katliama sessiz kalamayacağımızı ifade ederek sloganlarımızla müdahale ettik. Sabah saat 08.00'e kadar süren bekleyişte bir sonraki gün için 18.30'a yeni bir eylem kararı alarak alandan ayrıldık.

Üçüncü gün:

DLB'liler saat 17:30'da Manolya Meydanı'nda gözlem amaçlı beklemeye başladılar. O sırada TGB adlı ulusalcı grup oturma eylemi yaparken DLB'lileri eyleme davet ettiler. Ulusalcı sloganlar ve TGB propagandasına dönüşen eylemi ilke gereği reddettik. Bu yüzden yaşanan kısa süreli tartışmalar sonrası TGB'liler eylemi bitirmek zorunda kaldı.

Saat 18.00'de eylem komitesinin yaptığı çağrı ile toplanan kitle oturma eylemine başlamıştı. Oturma eylemi yapılırken Soma'daki eyleme müdahale edildiği bilgisi üzerine eylem komitesi toplandı. DLB ve Gençlik Muhalefeti gibi ileri grupların önerisi üzerine sessiz oturma eylemi yerine yürüyüş kararı alındı. Bu karara karşı çıkan ADD-CHP'li öğrenciler oturma eylemini tercih ettiler. Kitle ikiye bölündü. Yürüyüş kararı alan ilerici devrimci gençler, "Katil devlet hesap verecek!", "Katil polis elini madenciden çek!" gibi ilerici sloganlarla saat 21.30'da yürüyüşe başladı. Yürüyüş sırasında yapılan ajitasyon konuşmalarıyla çevrede bekleyen işçi ve emekçilerin eyleme katılmaları sağlandı.

Manolya Meydanı'ndan başlayan yürüyüş eski adalet sarayına doğru devam etti. Yürüyüş esnasında

15 Mayıs 2014 | Manisa

Valilik Konağı'nın bulunduğu caddeye oradan da Doğu Caddesi üzerinden Ulupark'a ulaşılmasıyla son buldu. Yürüyüşümüz esnasında yanından geçtiğimiz Emniyet Müdürlüğü önünde Soma işçilerine müdahale eden polise karşı ajitasyon konuşmaları gerçekleştirdik. Yaptığımız konuşmalar kitle üzerinde militan bir hava yarattı. Ardından "Katil polis hesap verecek!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarını attık.

Ulupark'a geldiğimizde saat 22:30 civarıydı. Ulupark'ta bir süre oturma eylemi yaptıktan sonra yeniden yürüyüşle Manolya Meydanı'na geldik. Meydanda yaşanan anlaşmazlık ve tartışmalar sonucunda eyleme katılan bağımsız öğrencilerin de eylemi terk etmesi üzerine eylemi kendi cephemizden bitirdik.

Bizim eylemi bitirmemizin ardından sessiz eylemde ısrar eden grup üyeleri de kimsenin kalmaması üzerine eylemlerini bitirdiler.

Liseliler Soma için sokaklarda!

Lise öğrencileri yoklamalarını Soma için sokakta yapıyor. Soma'da madende katledilen işçiler için eylemler gerçekleştiren liseliler, geleceklerini sokaklarda kuruyor.

20 Mayıs

Beşiktaş'ta bir araya gelen liseliler Soma katliamını protesto ettiler. Liseliler, "Soma'nın katili hükümet istifa" yazılı pankart açtı. Kömürlerle "Soma" yazarken, "Kader değil bu bir katliam!", "Her yer Soma her yer direniş!" sloganları attılar. Ayrıca "Kaza değil cinayet, kader değil katliam", "Soma bir avuç kömür için bir ömür verenlere" yazılı dövizler açıldı.

Soma'da yaşamını yitiren madenciler için saygı duruşu yapıldıktan sonra basın açıklaması okundu. Yapılan açıklamada şunlar söylendi: *"Bir hafta önce bugün 15.30 sularında Soma'da gerçekleşen katliamda resmi açıklamalara göre 301 maden işçisi hayatını kaybetti. Soma bir kaza değil katliamdır. Liseliler olarak sorumlular cezalandırılana ve hükümet katliamın hesabını verene kadar meydanlarda ve sokaklarda mücadelemizi kesintisiz bir şekilde sürdüreceğiz."*

18 Mayıs

Balıkesir Edremit'te liseliler Soma'da katledilen işçiler için oturma eylemi ve saygı duruşu gerçekleştirdi.

Edremit Kent Meydanı'nda toplanan liseliler "Hükümet istifa!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" ve "Edremit Soma'ya sahip çık!" sloganları atarak çevrede bekleyenlere yönelik konuşmalar gerçekleştirdiler.

İnsanların bu katliama sessiz kalmaması gerektiğini belirten liseliler, tepkilerini sokaklara çıkarak göstermek gerektiğine inandıkları için arkadaşlarıyla bir araya gelerek bu eylemi gerçekleştirdiklerini açıkladılar. Ve insanların bu katliama sessiz kalmaması gerektiğini sıklıkla belirttiler.

Liseliler yaptıkları konuşmalardan sonra sloganlarla oturma eylemlerine devam ettiler.

16 Mayıs

Sincan'da çeşitli liselerden yan yana gelen liseliler Soma'da yaşanan işçi katliamını protesto etti. Yaklaşık 50 kadar liseli Lale Meydanı'nda bir araya gelerek "Sincan uyuma madenciye sahip çık", "Soma işçisi onurumuzdur" gibi sloganlarla seslerini duyurdular.

Ayrıca bir liseli söz alarak "zenginlerin evlerindeki şöminelerin yanabilmesi için işçiler hayatlarından oluyorlar" diyerek kitlenin tepkisini dile getirdi. Sincan İşçi Birliği liselileri cumartesi günü yapacağı film gösterimine davet etti. Liseliler bir süre daha sloganlarla bekledikten sonra dağıldı.

Gebze Trafo Meydanı'nda biraraya gelen liseliler, Cuma Pazarı üzerinden yürüyerek Cumhuriyet Meydanı'na geldiler. Öfkeli bir şekilde Soma işçisinin yalnız olmadığını dile getiren liseliler, Cumhuriyet Meydanı'na gelindiğinde oturma eylemi başlattılar. Facebook üzerinden örgütlenen ve birçok liseden eyleme katılan gençler sık sık "Soma işçisi yalnız

değildir", "Soma'nın hesabı sorulacak" sloganları attılar.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği'nden dövizlerle ve kanlı baretlerle Eskiçarşı'dan yürüyüş yaparak sloganlarla liseli gençlerin yanına gidildi. Oturma eylemi sırasında Gündoğdu Marşı söylendi.

Küçükçekmece'de liseliler ders boykotu gerçekleştirerek Soma'da katledilen madenciler için öğle arasında saygı duruşu yapıldı ve Soma için sloganlar atıldı. Ardından da bahçede "SOMA" yazısı yazıldı.

Menemen Meydan'da toplanan liseli ve ortaokullu gençler Soma için oturma eylemi yaptı. Menemen lisesi, Şehit Kemal İlköğretim Okulu, Yüzüncü Yıl İlköğretim Okulu vb. çeşitli lise ve ortaokullardan toplanan gençler, kendi inisiyatifleri ile Soma'da yaşanan işçi katliamlarına sessiz kalmamak için Menemen Cumhuriyet Meydanı'nda bir saatlik oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Antalya Çağlayan Lisesi'nde öğrenciler Soma'da ölen işçiler için anma ve saygı duruşu yaptılar. Öğrenciler okul bahçesinde bedenleriyle "Soma" yazdılar. Okul idaresi ise eyleme izin vermeyerek müdahale etti. Önce okulun müdür yardımcıları tarafından engellenmek ve dağıtılmak istenen öğrenciler, daha sonra okul müdürünün de devreye girmesiyle dağıtıldı. Öğrenciler, idarecilerin bu tavrına tepki gösterdi.

Liselilerin yaptığı bu eylemin engellemesi üzerine Eğitim-Sen Antalya Şube Başkanı Kadir Öztürk, okul idarecilerini atama dönemi öncesi AKP'ye yaranmaya çalışmakla suçladı.

Adana'da da öğrenciler maden işçileri için eylemdeydi. Kozan İsmet İnönü Ortaokulu öğrencileri, beyaz olan okul formları yerine okula bir günlüğüne siyah tişört ve elbiseler giyerek geldi. Öğrenciler, tenefüste ise okulun bahçesinde yan yana gelerek "Soma" yazdılar.

15 Mayıs

Sefaköy Beşyol'da bulunan Dr. Oktay Duran Meslek Lisesi öğrencileri, Soma için ders boykotu gerçekleştirdi. Liseliler "Sokağa, eyleme, hesap sormaya!" diyerek okul bahçesinde oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Öğrenciler pek çok öğretmenlerinin grevde olduğunu belirtirken eylemlerini öğlen arasında da sürdüreceklerini söylediler.

Liselilerin Sesi / Küçükçekmece-Edremit-İzmir - Gebze - Sincan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

DLB madenciler için alanlardaydı

Gebze

19 Mayıs'ta Çamlık Parkı'nda toplanan DLB'liler "Kara elmas tabut olmuş... Maden değil mezar kazdıranlardan hesap soracağız!" pankartı açtı. Soma'daki maden fotoğraflarıyla bir sergi oluşturuldu. Daha sonra oturma eylemi gerçekleşti. Yapılan konuşmalarla Soma'da yaşanan işçi katliamı anlatıldı ve hesap sorma çağrısı yapıldı.

Sonrasında İTÜ'de yapılan işgal de hatırlatıldı.

Bir grup öğrenci de Cumhuriyet Meydanı'ndan Kent Meydanı'na sloganlarla gelerek DLB eylemine destek verdi.

Sendikalaştıkları için işten atılan ve direnişte olan M&T Reklam işçileri de eylemde söz aldı. Eylem sırasında patronların sömürsünü anlatan bir şiir okunup, "Madenci Marşı" dinletildi. Eyleme emekçiler ve öğrenciler katılarak destek verdi.

Ankara

DLB, 17 Mayıs'ta Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Heykeli önünde buluşarak Madenci Anıtı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yüksel Caddesi'nde yapılan oturma eylemiyle çevredeki gençler ve emekçiler "sokağa, eyleme, hesap sormaya" çağrıldı. Sloganlarla, konuşmalarla çağrı yapılırken, maden işçisini anlatan bir şiir de okundu. Ardından yapılan yürüyüş sırasında sloganlar atılırken, çevredekiler de eyleme alkışlarıyla destek verdi.

Madenci Anıtı önünde yapılan konuşmada da, sermaye devletinden hesap sormaya bir günlük eylemlerin yeterli olmayacağı, önemli olanın bu düzenin yıkılması için verilecek devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmek olduğu vurgulandı.

Burada da bir şiir okunarak eylem sonlandırıldı.

Kartal

Kartal DLB Soma'da yaşanan katliama sessiz kalmamaya çağırdı. 15 Mayıs'ta yazılımlar yaparak liselileri boykota çağırdı.

Ardından Genel-İş Sendikası'nın yapmış olduğu eyleme katılım sağlandı.

DLB'liler, gün içerisinde yapılan eylemlere katıldıktan sonra değerlendirmeler yaptığı bir toplantı gerçekleştirdi.

Geçmiş deneyimleri inceleyen DLB'liler eylemsellik sürecini güçlendirmek yönlü kararlar alarak toplantıyı sonlandırdı.

Liselilerin Sesi / Kartal-Ankara-Gebze

100 yıl önce: 1. Dünya Em

Tarihsel sürecin gelişmesinde askeri boyutun önemini büyük bir titizlikle izleyen materyalist Engels; daha 1887 yılında gelmekte olan modern bir savaşın riskine dikkat çekiyordu. “8-10 milyon insan, asker birbirlerini boğazlayacak ve daha önce çekirge sürülerini dahi aratmayacak şekilde Avrupa’yı çöle çevireceklerdir. 30 yıllık savaşın (1618-1648) kıta üzerinde asker ve halk kitlelerinde bıraktığı açlık, salgın hastalıklar, yabanileşme, üç dört yılla sığacak...!” diyordu Engels, müthiş bir öngörüyle. Nitekim I. Dünya Savaşı bu öngörüğü tamamen doğrulamıştır.

I. Dünya (emperyalist paylaşım) Savaşı Almanya, Osmanlı İmparatorluğu, Bulgaristan ve Vatikan’ın desteklediği, Avusturya-Macaristan’ın 28 Temmuz 1914 yılında Sırbistan’a savaş ilanı ile başlar. Diğer taraftan Sırbistan’ı (Sırbistan bu savaşta 1,2 milyon insan kaybı, yani 18 ila 53 yaş arasındaki erkek nüfusun % 53’ünü yitirir) Fransa, İngiltere, Rusya, Karabağ ve Yunanistan destekler. 85 yıl sonra farklı gerekçelerle Yugoslavya’nın, daha doğrusu Sırbistan’ın emperyalist savaş örgütü NATO tarafından yeni bir savaş ve yağma operasyonu ile yeniden parçalanması ise, emperyalist saldırganlığın sürekliliğine işaret eder.

2014 yılında 1. Dünya Savaşının nedenleri, sonuçları ve güncelliği üzerinde yoğun tartışmalar yapılacak. İnsanlık tarihinde bütün dünyayı kapsayan ve arkasından 20 milyona yakın ölü, on milyonlarca sakat, yerle bir edilmiş şehirler, tahrip edilmiş sanayi merkezleri ve daha pekçok yıkım bırakan 1. paylaşım savaşı, emperyalist aşamaya giren kapitalizmin barbarlığını erken bir dönemde gözler önüne sermiştir. Bugün 3. Dünya Savaşı olasılığı üzerinde tartışmaktan kaçınılsa da, gerçek odur ki, I. Emperyalist paylaşım savaşı, emperyalist aşamaya giren kapitalizmin barbarlığını erken bir dönemde gözler önüne sermiştir. Bugün 3. Dünya Savaşı olasılığı üzerinde tartışmaktan kaçınılsa da, gerçek odur ki, I. Emperyalist paylaşım savaşı, emperyalist aşamaya giren kapitalizmin barbarlığını erken bir dönemde gözler önüne sermiştir.

Almanya “pastadan pay” istiyor

1897 yılında dışişlerinden sorumlu devlet müşaviri Bernhard von Bülow, şu sözleriyle yükselmekte olan Alman sermayesinin dünya pazarında pay elde etme hırslını formüle ediyordu: “Biz kimseye gölge etmek istemeyiz, fakat güneşte yerimizi

istiyoruz”

Dolayısıyla savaş bir raslantı değil, uzun dönemde planlanmış, dünya üzerinde yeni pazarlar, hammadde kaynakları, yeni sömürgeler elde etmek için kaçınılmaz, bütün boyutlarıyla emperyalist bir paylaşım savaşıydı. Zira 1890’lı yılların ortasından itibaren Avrupa büyük güçleri ile ABD arasında Afrika ve Asya’da birçok sömürge paylaşım savaşı yürütüldü. ABD, İspanya’ya karşı 1898 yılında girdiği savaşta Küba ve Filipinler’i denetimine geçirmişti. Aynı yıl Fransa, Batı Afrika ve Sudan’a düzenlediği askeri bir operasyonla İngiltere ile doğrudan karşı karşıya gelmişti. Bir yıl sonra Güney Afrika’da Boer Savaşı yaşanır. 1900 yılında Almanya, Avusturya-Macaristan, Rusya ve ABD’nin de dahil olduğu güçler Çin’e karşı kelimelerin tam anlamıyla bir ‘haçlı seferi’ başlatırlar. Çin’in işgali, bölünmesi 1894 yılında Japonya’nın Kore ve Tayvan’ı işgal etmesiyle aynı

dönemde Rusya’da Mançurya’yı işgal etmiş bulunuyordu. Bu emperyalist sömürge seferleri kanlı ve büyük vahşetler eşliğinde yürütülüyordu ve 1. Dünya savaşı başladığında bütün aktörler için amaç açık ve belirgindi: Dünyanın yeniden paylaşımı!

19. yüzyılın ikinci yarısı, Almanya’da ekonomik yaşamda büyük sanayi komplekslerinin belirgin bir şekilde öne çıktığı bir dönem. 1847 Siemens, 1883 AEG, 1870 Deutsche Bank (Siemens kardeşlerden biri tarafından kurulur), 1811 çelik baronu Krupp ve Thyssen (1871), 1863 Kimya Fabrikaları BASF, Bayer, Hoechst gibi büyük şirketler öne çıkmaya başlar. Fransa ve İngiltere kapitalist gelişmenin toplumsal dönüşümünü sağlayan üretici güçlerin gelişmesini Almanya’dan yüz-iki yüz yıl önce tamamlamış ve bu eşitsiz gelişim-geriden gelen Almanya’nın hızla ilerlemesi-, dünya pazarı üzerinde büyük bir rekabet savaşına yol açmıştı. Artık dünya paylaşımında yeni bir güç sahnedeydi.

Alman tekelleri yeni, azgın, yayılmacı konumlarıyla rakiplerini geriletmekte kararlıydı. İngiltere emperyalist gücünü gelişen rakipleri karşısında artık eskisi gibi koruyamıyordu. 1884 yılında dünya pazarını diplomatik yollarla çözme çabası sonuçsuz kalıyordu. Bu açıdan emperyalist talan ve paylaşım savaşının baş

Bugün 3. Dünya Savaşı olasılığı üzerinde tartışmaktan kaçınılsa da, gerçek odur ki, I. Emperyalist paylaşım savaşına yol açan bütün nedenler ve çelişkiler yerli yerinde duruyor. Zira tekerci kapitalizm/emperyalizm, dünya savaşına yol açan çelişkileri döne döne yeniden üreten bir sistemdir.

Emperyalist Paylaşım Savaşı

aktörü Almanya idi. İç pazarı daralan Alman burjuvazisi, diğer taraftan dünya pazarının büyük güçler tarafından bölüşüldüğünü görmekteydi. Batıda İngiltere ve Fransa, Afrika ve Asya'yı kendi pazarlarına dönüştürmüşlerdi. Güneyde, İtalya'nın büyük mali sermayesi, "pay alma" mücadelesini güdüyordu. Doğuda Çarlık Rusya'sı, denetiminde tuttuğu alanları azgınca savunuyordu. Atlantik'te, ABD çoktan tek güç olmuştu. Dünya Savaşı böyle "barışçıl" bir zamanda zincirlerinden boşalıyordu.

I. Dünya Savası, 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başında kapitalizmin değişen koşullarının kaçınılmaz sonucu olarak patlak verdi. Tekelci kapitalizm/emperyalizm dönemi, büyük güçler arasında ekonomik, askeri ve politik eşitsiz gelişmenin belirginleştiği, güçler dengesinde hızlı bir değişimin yaşandığı çağ idi. Ekonomi ve toplumun militarizasyonu, artan silahlanma ve değişen güç dengeleri dünyanın yeniden paylaşımını zorunlu kılıyordu.

Almanya için, 19. Yüzyıl sonunda Deutsche Bank tarafından finansmanı üstlenilen, İstanbul ile Bağdat arasında inşa edilen "Bağdat Demiryolu"nun güç alanlarını genişletmek, yayılmacı politikalarına ivme kazandırmak ve Osmanlı topraklarındaki etkisini pekiştirmek açısından yeni bir dönemeç sayılır. Bu süreçte Deutsche Bank dünyada rakipleriyle boy ölçüşecek duruma yükselirken, tren yolunu yapan Thyssen, lokomotifleri devreye koyan Maffei, Bilfinger ve istasyonları inşa eden Berger artık İngiltere ve Rusya'nın denetiminde bulundurduğu sahalarla girmiş ve böylece meydan okuyordu.

Bunun en önemli dönüm noktasını 1906 ve 1911 "Fas Krizi" oluşturdu. Dev çelik tekeli Mannesmann Fas'ın zengin cevher yataklarına göz dikmiş ve Deutsches Reich Fas'ı güç alanına katmak için çoktan harekete geçmişti. Fakat Fas uzun dönemden bu yana Fransızlar'ın denetim alanındaydı. Yayılmacı kararlılığını göstermek için savaş gemilerini Akdeniz'e süren Deutsches Reich, İngiltere'nin savaş durumunda Fransa'ya destek vereceğini ilan etmesi üzerine gemileri geri çekti. Rekabet ve çatışmalar bir tarafta - Anton Pannekoek'in "karnı tok" olarak nitelendirdiği- Antant güçleri İngiltere-Fransa-Rusya üçlüsü, karşı tarafta ise Deutsches Reich, dağılmakta olan Avusturya-Macaristan ve İtalya üçlüsü, "aç güçler" vardı.

Almanya bu "aç güçlerin" en önemlisiydi. Almanya içinde bulunduğu hızlı gelişmesiyle dünyadaki güç dengelerinin yönünü belirleyen esas güç konumundaydı. Anton Pannekoek (Sosyal Demokrasinin sol kanadını temsil eden Hollandalı Marksist), bunu şöyle ifade ediyordu; "Almanya bize olağanüstü hızlı gelişmekte olan, fakat aynı zamanda

çok az sömürgeye sahip, bu bağlamda da bir dünya imparatorluğu, bir dünya gücü olma çabasını güden, büyük kapitalist bir ülkenin resmini sunuyor."

Bu gelişmeler gözlemlendiğinde savaşın nedenleri yöneticilerin, hükümetlerin niyetlerinden bağımsız, tekeli sermaye ve egemen burjuvazinin çıkarlarının savunulmasının doğal bir sonucuydu. Özellikle de Deutsches Reich ulaştığı ekonomik, askeri güce uygun dünyanın yeniden zora başvurarak bölünmesini gündemin birinci sırasına koyuyordu.

Avusturya veliahtına karşı Sarayevo'da yapılan suikast, savaşın başlaması için sadece sıradan bir gerekçeydi. Deutsches Reich Sırbistan'a, Avusturya-

Macaristan'ın savaş ilan etmesi için yoğun çaba yürütüyor, teşvik ediyordu. Rusya bunun üzerine kısmi askeri seferberlik ilan etti. Deutsches Reich 1. Ağustos 1914'te Rusya'ya, 3 Ağustos'ta da Fransa'ya savaş ilan ediyor ve bir avuç kapitalist sınıfın çıkarları uğruna halklar birbirini toplu mezarlara gömmek üzere kırıdırılıyordu. Savaşın başlamasından sonra ortaya çıkan korkunç sonuçlar genel olarak biliniyor. Savaşta yol açan esas nedenler üzerinde durmak, bugün, özellikle savaş çanlarının duyulduğu bir dönemde, büyük bir görev ve sorumluluktur.

Bugünkü savaş emperyalist bir savaştır

Hemen herkes, bugünkü savaşın emperyalist bir savaş olduğunu kabul ediyor, ama çoğu durumlarda bu terime başka anlamlar verilmekte ya da bu terim yalnızca bir tarafa uygulanmakta, ya da bu savaşın sonuçta burjuva-ilerici, ulusal-kurtarıcı bir özelliği olabileceği iddiasına açık bir kapı bırakılmaktadır. Emperyalizm, gelişen kapitalizmin, ancak 20. yüzyılda ulaşılan en yüksek aşamasıdır. Kapitalizm, onlar kurulmadan feodalizmi yıkmasına olanak bulunmayan ulusal devletleri, şimdi kendisi için cendere gibi görüyor. Kapitalizm, yoğunlaşmayı o derece geliştirmiştir ki, sanayi bütünü dalları, sendikalar, tröstler ve kapitalist milyonerlerin kurdukları birliklerce kısıvrak bağlanmış ve hemen bütün dünya "sermaye lordları" tarafından ya sömürgeler halinde, ya da sömürge olmayan öteki

ülkeler, mali sömürünün binlerce kollu ağı içine hapsolunarak paylaşılmıştır. Serbest ticaret ve rekabetin yerini tekel kurma, sermaye yatırımı için ülkeleri ele geçirme, bu ülkelerden hammadde ithal etme gibi çabalar almıştır. Feodalizme karşı verdiği savaşla ulusların kurtarıcısı olan kapitalizm, şimdi, emperyalist kapitalizme dönüştü ve uluslar için en büyük ezici güç durumuna geldi. Eskiden ilerici bir niteliği olan kapitalizm, gerici oldu; üretici güçleri o derece geliştirdi ki, uluslar ya sosyalizme geçme, ya da sömürgeler, tekeller, ayrıcalıklar ve ulusların çeşitli yollardan ezilmesiyle, kapitalizmin yapay olarak korunması için "büyük" devletler arasındaki silahlı savaşta yıllarca ve hatta-on yıllarca acı çekme şıkları ile yüz yüze geldiler.

[Lenin / Sosyalizm ve Savaş / Sol yayınları sf. 14]

Emperyalizm ve Sosyalizmdeki Bölünme

(...)

Emperyalizmin olabildiğince açık ve tam bir tanımıyla başlamalıyız. Emperyalizm, kapitalizmin özgün bir tarihsel aşamasıdır. Bunun özgün niteliğinin üç yönü vardır: emperyalizm, (1) tekeli kapitalizmdir; (2) asalak, ya da çürüyen kapitalizmdir; (3) can çekişen kapitalizmdir. Serbest rekabetin tekel tarafından ayağının kaydırılması, emperyalizmin temel ekonomik özelliği, özüdür. Tekel kendini başlıca beş biçim altında ortaya koyar: (1) Karteller, sendikalar ve tröstler —üretimin yoğunlaşması, kapitalistlerin bu tekeli birliklerinin doğmasına yol açacak bir düzeye ulaşmıştır; (2) büyük bankaların tekeli konumu— üç, dört ya da beş dev banka, Amerika, Fransa, Almanya'nın tüm ekonomik

yaşamını denetim altına almaktadır; (3) hammadde kaynaklarının tröstler ve mali oligarşi tarafından ele geçirilmesi (mali sermaye, banka sermayesi ile tekeli sermayesinin kaynaşması); (4) dünyanın uluslararası karteller tarafından (ekonomik) bölüşümü başlamıştır. Daha bugünden, bütün dünya pazarına komuta eden ve bu pazarı kendi aralarında —savaş onu yeniden paylaştıncaya kadar— "dostça" paylaşan böyle yüzden fazla uluslararası kartel vardır. Tekeli olmayan kapitalizm ortamındaki meta ihracından farklı olarak sermaye ihracı, oldukça ilginç bir olaydır ve dünyanın ekonomik ve toprağa değin siyasal bölüşümüne yakından bağlıdır; (5) dünyanın toprak bölüşümü (sömürgeler) tamamlanmıştır.

[Lenin / Sosyalizm ve Savaş, sf.106]

Üniversitelerde Soma işçileri için işgal!

Maden işçilerinin katledilmesine karşı öfke dinmiyor. Öğrenciler İTÜ Maden Fakültesi, Galatasaray Üniversitesi, Marmara Güzel Sanatlar, Boğaziçi ve Bahçeşehir Üniversitesi'nde eyleme geçtiler. İstanbul Teknik Üniversitesi öğrencileri, üniversitenin Ayazağa Kampüsü'nde bulunan Maden Fakültesi binasını işgal etti. İşgal 16 Mayıs'ta fiilen saat 18.00 itibarıyla başladı.

"Üniversite Sanayi işbirliği adı altında gözünü kar hırsı bürümüş patronlara ve katillere kılavuzluk edenleri üniversitemizde istemiyoruz" diyen işgaldeki İTÜ öğrencileri taleplerini şöyle sıraladı:

Katil Soma Aş'ının İTÜ ile tüm bağının koparılması, Katillerin danışmanlığını yapan Orhan Kural'ın derhal istifa etmesi, Başta Soma'da olmak üzere tüm polis saldırılarının durdurulması, Sorumluların derhal tutuklanması!

İTÜ'nün Ayazağa kampüsünde bulunan Maden Fakültesi binasını işgal eden öğrenciler, fakülte binasını içeriden kapatarak, kapıların önüne barikat kurdular. Fakülte dışında ÖGB'ler bekledi.

Polis de fakülte önüne geldi.

Öğrenciler ihtiyaç listesi olarak ip, zincir, fener, pil, uzatma kablosu, gıda, bilgisayar ve megafon getirebilecekleri çağrı yaptı. İşgal sürerken dışarıda da destek için öğrenciler toplandı.

Bu sırada diğer üniversitelerden de eylem haberleri gelmeye başladı.

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde de işgal başladığı bilgisi ulaştı. İTÜ'ye destek veren öğrenciler okuldan ayrıldı.

Galatasaray Üniversitesi'nde gerçekleştirilen boykotun İTÜ'nün talepleri kabul edilene kadar süreceği açıklandı. GSÜ'de öğrenciler oturma eylemi yaparak tepkileri sürdürdüler. Boğaziçi ve Bahçeşehir üniversitelerinde de destek eylemleri yaptı. Üniversite eylemleri Ankara'ya da sıçradı. Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde Soma için işgal eylemi yapıldı.

Tüm bu gelişmelerin yanında İTÜ'yi işgal eden öğrencilerin taleplerinden biri yerine getirildi. Soma Holding patronları Alp Gürkan ve İsmet Kasapoğlu'nun İTÜ Maden Fakültesi Akademik Danışma Kurulu üyeliklerine son verildi. İTÜ yönetiminin bir komisyon

kurarak diğer talepleri de değerlendireceği belirtildi. İTÜ'de işgalin 3. günü talepler kabul edildi.

İşgal eylemi yaygınlaşıyor

Demokratik Öğrenci Dernekleri (DÖDEF) "İTÜ ile Mimar Sinan üniversitelerinde başlayan ve Galatasaray, Boğaziçi, Bahçeşehir'de devam eden üniversite işgal eylemlerini sahiplenin" çağrısı yapmıştı. Bu çağrının ardından Siirt Üniversitesi, Botan Demokratik Öğrenci Derneği (BDÖ-DER) üyesi öğrenciler tarafından 20 Mayıs'ta işgal edildi.

İşgal eyleminden önce öğrenci Siirt Üniversitesi Merkez Kampüsü'nde açıklama yapıldı. Eylemde öğrenciler "Unutursak kalbimiz kurusun. Roboskî için adalet istiyoruz" ve "Aydın Erdemler'i unutmadık, unutturmayacağız. Katillerden hesap soracağız" pankartlarını açarak üniversite giriş kapısına yürüdüler. Öğrenciler, Soma'da ve tüm iş cinayetlerinde yaşamını yitiren işçiler adına saygı duruşunda bulunduktan sonra "Çerxa Şoreşê" marşını okudular.

Açıklamada Devrimci Yurtsever Öğrenci Kolektifi olarak Siirt Üniversitesi'ni işgal ettiklerini söyleyen öğrenciler, işgal eylemini sona erdirmek için taleplerini dile getirdiler. Erdoğan, Enerji ve Çalışma Bakanı Taner Yıldız ve Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in istifalarını isteyen öğrenciler şunları söylediler: "Hükümet Soma halkından özür dilemeli, Soma Maden Ocağı derhal kapatılarak, sorumluları en ağır bir biçimde cezalandırılmalıdır. Polis terörü son bulmalı, bütün gözaltılar serbest bırakılmalı ve eylemselliklerde bulunan kişilere soruşturma açılmamalıdır. 16 Mayıs tarihinde üniversitemizde Hizbulşeytanlarla yaşanan olaylarda üniversite tarafından tarafımıza soruşturma açılmamalıdır. Soma, Roboski ve Reyhanlı gibi devletin yaptığı tüm katliamlarla yüzleşilmelidir."

"Kader değil bu bedel. Bizler de bedel ödedik bedel ödeteceğiz. Berxwedan jiyane, üniversiteyi terk etmiyoruz" diyen öğrenciler sloganlarla yeniden kampüse girerek işgal eylemine başladılar.

Siirt Üniversitesi'nde öğrencilerin başlattığı işgal eylemi sürüyor. <https://rantey.org>

Gençlik'ten Soma eylemleri

Bolu

Soma'da yaşanan işçi katliamının ardından bir günlük grev kararı alan KESK, 12:30'da Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında taşeron çalışmanın işçi yaşamı için olumsuzluğuna değinildi. Resmi rakamların gerçeği halktan sakladığı ve gerçeğin verilen sayılardan çok daha fazla olduğu eklendi.

AİBÜ öğrencileri de yaşanan katliamın ardından dersleri boykot etme kararı aldı.

Üniversite içinde bir yürüyüş yapmak isteyen öğrenciler "bahar şenliği için kurulmuş stantların güvenliği" gerekçesiyle hazırda bekletilen polis barikadı ile karşılaştı. Belirtilen noktada basın açıklaması yapmak isteyen ve kurulan barikatları yıkmaya çalışan öğrencilere polis biber gazı ve tazyikli suyla saldırdı. Ardından öğrenciler barikatlar önünde oturma eylemine başladılar ve burada basın açıklamalarını okudular.

Zonguldak

Bülent Ecevit Üniversitesi öğrencileri, Soma'da katledilen işçiler ve Karadon faciasının 4. yılı nedeniyle üniversiteden madenci anıtına meşaleli yürüyüş düzenledi.

17 Mayıs'ta üniversite üst kapısında toplanan öğrenciler "Taşeron ve Özelleştirme Ölümdür! Soma'nın Hesabı Sorulacak" pankartıyla meşaleli yürüyüşe başladı. Yürüyüş boyunca etrafta bulunan emekçilere ve halka Soma'nın kaza olmadığı, katliam olduğu anlatıldı. Kaldırımda duran Zonguldak halkı alkışlarla destek verdi. Balkonlardan sloganlar atıldı.

Sık sık "Susma haykır taşeronu hayır", "Karadon'dan Soma'ya, hesap sormaya" sloganlarını atan öğrenciler, madenci anıtında basın açıklaması yaptılar. Açıklamada 17 Mayıs 2010 da Karadon maden ocağında meydana gelen katliamdan bu yana hiçbir şeyin değişmediği vurgulandı.

Soma katliamının yaşandığı gece madenci anıtında BEÜ öğrencileri tarafından başlatılan "Yaşam Nöbeti", talepler kabul edilene kadar süresiz-dönüşümlü açlık grevine dönüştürüldü.

Öğrencilerden Tugay Mertoğlu, açlık grevini yapmalarının sebeplerini açıklayan bir konuşma yaptı.

Madenci anıtının önüne kurulan imza masasına da emekçilerden yoğun destek geldi.

Açlık grevinde olan öğrencilerin talepleri ise şöyle:

- Soma'da, Karadon'da, Kozlu'da ve daha nicelerinde katledenlerin hesap vermesi
- Soma A.Ş'nin derhal kapatılması
- Taşeronlaştırma ve özelleştirmenin son bulması

Kütahya

17 Mayıs'ta Kütahya'da, çoğunluğunu üniversite öğrencilerinin oluşturduğu yaklaşık 200 kişi sloganlar atarak Soma'daki işçi katliamını kınadı.

Ev-Kur'un önünde basın açıklaması yapıldı

Eylemlerin insanlık nöbeti eylemleriyle devam edeceği açıklanırken, katliamın hesabı sorulana kadar eylemlere devam edileceği belirtildi.

Ekim Gençliği / Kütahya-Bolu-Zonguldak

Avrupa'da da emekçiler sokaktaydı!

Soma'daki işçi katliamına tepki eylemleri Avrupa ülkelerine de yayıldı. Eylemlerde, katillerin cezalandırılması istendi.

Dortmund

Almanya'nın her yerinde olduğu gibi, Dortmund'da da Soma katliamı protestosu yapıldı. 15 Mayıs'ta gerçekleştirilen eyleme Türkiyeli kurumlardan DİDF ve Halk Cephesi flamalarıyla katıldı. Eylem Reinoldi Kilisesi'nin önünde gerçekleştirildi.

Burada ilk önce kurumlar adına konuşmalar yapıldı. Tüm konuşmaların ana vurgusu, Soma'da yaşananın bir kaza olmadığı, büyük bir işçi katliamı olduğu, sorumlusunun ise, en başta tam bir katil soğukkanlılığı ve acımasızlığı ile, olayı bir kader olarak niteleyen dinci-gerici AKP'nin şefi T. Erdoğan ve sermaye devleti olduğu şeklindeydi.

Öfkenin hakim olduğu eylemde, öfkeli sloganlar haykırıldı. Protesto eylemi, yeni eylemlere daha fazla duyarlı olunması çağrısının ardından sona erdi.

Paris

16 Mayıs günü Republique Meydanı'nda gerçekleşen eyleme Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci ve ilerici güçlerin yanı sıra Fransız Komünist Partisi, Lutte Ouvriere (İşçi Mücadelesi) Anarşist Federasyonu ve Fransız Komünist Gençlik Örgütü katılım sağladılar.

Front de Gauche, Fransız Komünist Partisi ve Lutte Ouvriere sözcüleri yaptıkları açıklamalarda Soma'da yaşananın ne bir kaza ne de tesadüf olduğunu, bu katliamın Türk sermaye devletinin ve patronların aşırı kâr hırsından kaynaklandığını, işçi kanından beslendiklerini ve Türkiye işçi sınıfıyla dayanışma içinde olduklarını ve olmaya devam edeceklerini dile getirdiler. Ayrıca Kürt Dernekleri Federasyonu adına yapılan konuşmada Türk devletinin katliamcı geleneğinin Soma'da devam ettiği dile getirildi.

Lozan

Soma katliamını protesto eylemlerinden biri de Lozan'da gerçekleştirildi. 15 Mayıs'ta İGİF'in çağrısını yaptığı eyleme Lozan BİR-KAR ve ilerici-demokrat çevrelerin katılımıyla basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirildi.

Sint-Laurant Kilisesi önünde başlayan eylemde Fransızca "Türkiye'de: Soma Madeni'nde işçi katliamı!" yazılı döviz açılarak Türkçe ve Fransızca bilgilendirme yapıldı.

Polonya

17 Mayıs günü Polonya Sosyal Dayanışma Ağı Soma'da yaşanan işçi katliamıyla ilgili başkent

Varşova'da bulunan Türk Büyükelçiliği'nin önünde basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde "Şirketin 130 dolara mal ettiği kömürün maliyetini 30 dolara düşürmesinin bedelini hayatlarıyla ödeyen işçilerin anısına" yazılı Lehçe pankart açıldı.

Polonya Sendikalar Birliği ve RSS'nin (Ruch Sprawiedliwosci Społecznej - Adalet Hareketi) de katılarak destek verdi

Köln

17 Mayıs Cumartesi günü Köln'de bir kez daha katliam protesto edildi. Köln'deki demokratik kurumların ortak çağrısıyla gerçekleştirilen eylem saat 15.00'de Ebertplatz'da başladı. Eyleme BİR-KAR, Halk Cephesi, ADHK, MLKP, Yaşamevi, EÖC, Kaldıraç ve Kürt hareketi katıldı. Aleviler ise, Tayyip Erdoğan'ın 24 Mayıs'ta Köln'e gelmesi vesilesiyle yapacakları büyük mitinge hazırlandıkları gerekçesiyle, önceki eylemlere olduğu gibi bu eyleme de katılmadılar.

Bielefeld

Soma katliamını protesto eylemlerinden biri de Bielefeld'de yapıldı. Demokratik Güç Birliği'nin 18 Mayıs günü örgütlediği eyleme, BİR-KAR, Bielefeld ve Çevresi Alevi Kültür Merkezi, Halk Cephesi, DİDF, ÖDP, ADHK, AGİF, SKP, Süryaniler, Die Linke gibi kurumlar bayrak, flama ve dövizleriyle katıldılar.

Eylem saat 15'te Kesselbrink'te bilgilendirme standı kurulmasıyla başladı. Resimler, dövizler, kömür, siyah renkli pankart ve bayraklarla oluşturulmuş standın önünde bir yandan toplanmalar sürerken bir yandan da çeşitli kurumlar adına açıklamalar okundu.

Yapılan açıklama ve konuşmalarda Soma'nın bir kaza değil, katliam olduğuna vurgu yapıldı. Katliamın sorumluluğunu AKP ve Tayyip Erdoğan'ın taşıdığına işaret edilerek, Türkiye'nin yıllardır yaşanan iş cinayetlerinde Avrupa genelinde ilk sıralarda yer aldığı belirtildi. İnsan hayatının Türk devleti için ne kadar önemsiz olduğunun altı çizildi.

Frankfurt

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu'nun (BİR-KAR) çağrısıyla 17 Mayıs Cumartesi günü Frankfurt'taki Alte Oper Meydanı'nda toplanan yüzü aşkın kişi konuşmalar ve sloganlarla madenci katliamını protesto etti.

Eyleme Türkiyeli demokratik kurumlardan bireylerin yanı sıra, Sol Parti, MLPD, Ver.di Sendikası'ndan temsilciler de katıldı. Yaptıkları konuşmalarda, katliamı protesto ederek, dayanışmacı duygularını ifade ettiler.

Duisburg

Katliamı protesto etmek için Almanya'nın Duisburg kentinde devrimci kurumların çağrısıyla 18 Mayıs günü eylem düzenlendi. BİR-KAR, ÖDP, MLKP, TKM/ML ve DİDF'in katıldığı eylem ve yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek!", "İşçilerin öfkesi katilleri boğacak!", "Kader değil katliam!" sloganları öfkeyle atıldı.

Berlin

Madenci katliamını protesto etmek amacıyla Berlin'deki devrimci ve ilerici güçlerin oluşturduğu Soma Dayanışma Komitesi 18 Mayıs Pazar günü bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdi.

Yüzlerce emekçinin katıldığı eylemde saygı duruşunun ardından, Soma Dayanışma Komitesi adına Almanca ve Türkçe bildiri okundu.

Wuppertal

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu, AGİF, DİDF, ATİK, Özgürlük ve Dayanışma-Wuppertal, MLPD ve Alevi Kültür Merkezi'nin oluşturduğu Soma ile Dayanışma Platformu'nun eylemi 20 Mayıs günü kentin en büyük alışveriş merkezi City Arkaden'in önünde yapıldı.

Kızıl Bayrak / Almanya-İsviçre-Fransa

Bretagne'de etkinlik

Fransa'nın Bretagne bölgesinin Lanester kentinde, Fransa Komünist Partisi her yıl *Fête du Bol d'Air* adlı bir açık hava etkinliği düzenlemektedir. Bu yıl etkinliğin 62'si gerçekleştirildi. Bölgemizdeki TKİP taraftarları olarak her yıl olduğu gibi bu yıl da bu etkinliğe katıldık.

Etkinlik açılış konuşması ile başladı. Havanın güzel

olmasının da etkisiyle katılım oldukça iyiydi. Etkinlikte hem bilgilendirme hem de yemek standı açtık. Standımızı BİR-KAR bayrakları, Che Guevara posterleri ve parti afişleriyle süsledik. Elimizdeki yazılı ve görsel materyallerin de yardımıyla partimizin tanıtımını yaptık, yayın ve yiyecek satışı gerçekleştirdik. Bu yıl da yine ilgi odağı olduk. Fransız katılımcıların ilgisini çektik.

Etkinliğe, Elza Coustrik ve L'Ange Rouge adlı müzik grupları katıldı, dinletiler yaptılar. Ardından, Lanester

Front de Gauche partisinin sorumlusu, kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında, krize ve krizin dolaysız sonucu olan kötü yaşam koşullarına dikkat çekti.

Bu sene gerçekleşecek olan Avrupa parlamento seçimleri için, Front de Gauche partisinin adayı, Xavier COMPAIN, bir tanıtım konuşması gerçekleştirdi.

Etkinlik bu konuşmaların ardından sona erdi.

TKİP taraftarları / Fransa-Bretagne

“Amacımız sorumluların cezasız kalmaması!”

Soma'daki işçi katliamının ardından bölgeye giden avukatlardan Evin Konuk ile konuştuk...

- Soma'da yaşanan katliamın ardından buraya geldiniz. Burada bulunduğunuz sürede neler yaptınız? Süreci anlatabilir misiniz?

- Av. Evin Konuk: İlk gün geldik arkadaşlarımızla beraber. Burada “Soma için Adalet” adında bir komite oluşturuldu. Bu komitenin içerisinde ÇHD, TMMOB, TTB, KESK ile bağlı sendikalar, siyasi partiler ve sol örgütler var. Talebi Soma için adalet! Soma'da yaşanan katliamın sorumlularının ortaya çıkarılması, cezalandırılması, sorumluların cezasız kalmamasıdır amacımız. Hukuksal destek temelinde bunun yanı sıra psikolojik destek de sunacak arkadaşlarımız var. Tıbbi destek gerektiğinde tıbbi destek de verilecek. Fakat şu anki kriz, adaletin sağlanamayacağı, sorumluların delilleri karartacağı üzerine. Suçu içeride çalışan işçilere veya mühendisler atarak bu işin sorumluluğunu üzerlerinden atmaya çalışacaklar. Bizim öngörümüz bu. Dolayısıyla bunun önüne geçmek, suçu olan, ihmali olan kim varsa onların yargı önüne çıkması ve adil bir biçimde yargılanmasını sağlamak ve delillerin karartılmasını engellemek. Bu bağlamda ailelerle iletişime geçtik. Ceza davasını üstlenmek için onları ikna etmeye çalışıyor, davaya sahip çıkmaya çağırıyoruz. Vekalet verilmesini istiyoruz. Ama biz sadece ceza davasına bakıyoruz. İş kazalarından dolayı sorumluların cezalandırılması için ceza davaları açılıyor. Aynı zamanda da işçilerin haklarının tazmin edilmesi için, ölen ya da yaralanan işçilerin maddi, manevi tazminatlarının talep edilmesi için tazminat davası açılıyor. İki ayaklı bir süreç işleyecek burada. Biz bu tazminat davalarıyla hiç ilgilenmiyoruz. Biz sadece sorumluların cezalandırılması için ceza davalarına bakıyoruz **Soma için Adalet Komitesi** olarak. Bizim temel amacımız, yapmayı hedeflediğimiz şey bu. Dolayısıyla ilk kriz anında yapmak istediğimiz şey bu. Sonrasında yerelerde çalışmalar yapabilir, burada kendisi çalışmalar yapabilir, ama şu anki kriz bu değil. Şu anki kriz adalet krizi, sorumluların ortaya çıkması, cezalandırılması. Şu an için de buna odaklanıyoruz.

- Yerelerde Soma için ne tür eylem etkinlikler örgütlenebilir? Buradaki çalışmaya destek ve Soma'nın unutulmaması, insanlarda duyarlılık oluşturmak için neler yapılabilir?

- Bu biraz yerelerin kendi inisiyatifine ve yaratıcılığına kalmış bir şey. Dediğim gibi bu komitenin amacı şu an için hukuki destekle sınırlı olduğu için, “yerelerden şöyle taleplerimiz var, bunlar yapılsın” şeklinde bir şey diyebilecek durumda değiliz. Şu anki amacımız krizi yönetmek. Ama tabii ki ileride yardım kampanyaları düzenlenebilir, bu mesele için, iş bırakma eylemleri yapılabilir, adalet nöbeti tutulabilir, bunlar için bugünden öngördüğümüz bir şey yok. Meslek odaları, psikologlar, sosyologlar, mühendisler, sosyal hizmet uzmanları, TTB mesela kendi mesleklerine göre burada birtakım çalışmalar yapabilirler. Herkes kendi durduğu yerden, yaratıcılıkla, inisiyatifle bir şeyler yapabilirler.

- Ailelerin durumu nedir? Yapılabileceklerle ilgili, suçlulara yapılacak şeylere dair bir önerileri, düşünceleri var mı, bunlarla ilgili ne diyorlar?

- Suçluların cezalandırılmasını istiyorlar, bu konuda bir tereddütleri yok, öncelikleri bu. “Yaraların tazmin edilmesi önemli değil, yeter ki suçlular yargılsın” diyenler var, bunun yanında “bizim zararımızı da tazmin etsinler, çocuğumuzun değeri bunlar değil” diyenler de oldu. Onun dışında psikolojik destek isteyen aileler oldu. Bir de hukuksal sorunları var, ailelerden çok madende çalışan, 3 vardiyadan 2'sinde çalışan ve kazadan etkilenen işçilerin dışındaki, 3. vardiyadaki işçilerin. Şimdi maden 3 ay kapandığı için, bu iki vardiyada çalışan işçilerin maaşının üçte ikisini ödeyeceklermiş. Ama 3. vardiyadakiler hiçbir maaş ödeyeceklermiş, bu işçiler bununla ilgili ne yapabiliriz diye soruyorlar. Aileler de ödemelerle ilgili teknik birtakım sorular soruyorlar. Ama her şeyin ötesinde herkesin talebi suçluların cezalandırılması. Bununla ilgili Kınık'ta görüştüğümüz insanlar özellikle meselenin peşini bırakmayacaklarını söylüyorlar.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bu olayın sıcaklığıyla buraya geldik, yaklaşık bir hafta geçti meselenin üzerinden. Bu kriz haliyle buraya geldi herkes, bir hafta on gün sonra yavaş yavaş insanlar memleketlerine geri dönecek. Bu meseleyi unutmamak gerekiyor. Buradaki varlığımızı devam ettirmek gerekiyor, sorumluların cezalandırılması gerekiyor. Aynı zamanda bunun hükümetin özelleştirme, taşeronlaştırma ve güvencesizleştirme politikaları sonucunda bu katliamın yaşandığını biliyoruz. Belki de bu katliam bu politikaların geriye döndürülmesi için bir adım olur. Bunun için çalışmaların artması, muhalefetin yükselmesi gerekiyor diye düşünüyorum. Belki de bu acıyla bu politikaları geri döndürebiliriz, bu sorunların altından kalkabiliriz. Bu katliam, vahşi kapitalizmin acımadan can aldığına dair canlı bir örnek. Gerçekle bu kadar çarpıcı ve ağır bir acıyla yüz yüze geldik. İşçi cinayetleri sürekli yaşanıyor, tek tek yaşanıyor, pek bir duyarlılık yaratmıyor, gözlerimizi kapatabiliyoruz. Ama bu sefer bir anda bu kadar büyük bir katliamla karşılaşmış olmak çok acı. Ama bunu ortadan kaldırmak için, taşeronlaştırmaya ve özelleştirmeye karşı mücadelenin yükseltilmesi için bir dönüm noktası olmasını umuyorum. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çiğli Belediyesi işçilerinden toplantı

Çiğli Belediyesi bünyesinde olan Kafesan şirketinde çalışan işçiler Belediye Toplantı Salonu'nda Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube ile birlikte bir toplantı yaptılar. Genel üye toplantısında DİSK Genel-İş İzmir 5 No'lu Şube Başkanı Naci Çetin, sendika avukatı ve Çiğli Belediye Başkanı Hasan Arslan konuşmacı olarak yerlerini aldılar.

Toplantının amacı 29-30 Mayıs tarihlerinde gerçekleşecek olan Kafesan ile Belediye arasındaki ihale sürecinin nasıl işleyeceğiydi. Belediye Başkanı, Kafesan'ın bankalara vergi borçlarından kaynaklı ihaleye giremeyeceğini, bunun yerine yeni yöntemler izleyip işçiyi de mağdur etmeyeceklerini anlatan konuşmasını yaptı. İşçiler başkanın konuşmasına müdahale ederek Belediye şirketi olan Kafesan'dan başka şirketlerde çalışmayacaklarını dile getirdiler. Kafesan'ın haricindeki şirketlerin işçileri 3-4 parçaya bölerek taşeronun taşeronu olarak çalıştıracaklarını ifade ederek, tepkilerini dile getirdiler. Sendika Şube Başkanı Naci Çetin konuşmak için sözü aldı ve ihale süreci için belediye ile çok konuştuklarını ancak Kafesan'ın borcundan kaynaklı ihaleye giremeyecek olması durumunda sendikal haklar da dahil tüm hakların korunması için yeni yollar aradıklarını söyledi. Belediye Başkanı, Naci Çetin'in konuşmasından sonra toplantıdan ayrıldı. İşçiler Şube Başkanı Naci Çetin'i şantiyede başka, toplantı salonunda başka konuşmakla suçladılar. İşçiler arasından sık sık “tekrar satılmak ihanete uğramak istemiyoruz” sesleri yükselmeye başladı.

Oldukça gergin geçen toplantıda, bir işçi söz alarak Greif'te taşeronlaşmaya karşı başlatılan işgalde DİSK yöneticilerinin ihanetçi tutumunu teşhir etti. Bazı işçiler de ihalenin sonucunda taşeronun taşeronunda çalışmak söz konusu olursa tepkilerinin daha farklı boyutlara çıkacağını dile getirerek eleştirilerde bulundu. Bir grup işçi toplantı bitimini beklemeden salondan ayrıldılar. Avukata sorulan sorular ise genellikle ihaleden sonra yaşanacak fesih ve devir işlemlerinde hak kayıplarının olup olmayacağı üzerineydi. Toplantı işçilerin hararetli çıkışlarıyla gerilimlere neden oldu. Tartışmalı geçen toplantı 2 saatin ardından karar çıkartılmadan bitirildi. Toplantıda Kafesan işçilerinin durumunun ne olacağı konusunda, Kafesan'dan ayrılırlarsa, haklarının ve iş güvencelerinin ne olacağı konusunda bir açıklama yapılmaması dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / Çiğli

“Geç kalmadan birlik olmak lazım”

Antalya’da gerçekleştirdikleri fabrika işgaliyle direnişe geçen Anteks işçilerinden Mucip Yıldırım ile direniş ve işgal süreçlerini, bundan sonraki hedeflerinin neler olduğunu konuştuk.

- Sürecinizi anlatır mısınız?

- 18 Eylül’de çıkışımız verildi. Anteks dokuma ve iplik fabrikaları da olmak üzere 4 fabrikanın çıkışı verildi. Toplam 1200 işçi mağdur oldu. Biz işten çıkarken 18 Eylül’de 5 maaşımız artı kıdem ve ihbar tazminatlarımız olmak üzere 22 milyon liralık alacağımız vardı.

Aradan 9 ay geçti. Bu süreçte “Buradan ekmek yediniz, işyeri zor durumda, burada tekrar çalışacağız” gibi vaatlerde bulundular. “Paranızı şu gün vereceğiz” diye bizi oyaladılar. Aralık ayında bir protokol yaptılar. İlk 6 ay 600 TL olmak kaydıyla geri kalanını da son dört aya böleceklerini söylediler. Ama protokole sadık kalmadılar. Son olarak “Fabrikayı açamayacağız. Bunun için bir ortak bulmamız lazım” dediler. Fabrikanın açılmasının ve paranın ödenmesinin imkansız olduğunu söylediler. Bunun üzerine biz de Cumartesi günü fabrikaya geldik. İşgalimizi hala sürdürüyoruz ve kararlıyız.

- Çalışma koşullarınız nasıldı, ne kadar ücret alıyordunuz?

- Daha önce memnunduk. Asgari ücretle 1500 TL arasında para alıyorduk. Patrona güvenerek bu kadar süre bekledik. 'Bu adam bize yapmaz' diye düşündük. Ama niyetini de bozmuş.

SGK haklarımızı veriyorlardı. Bir sıkıntı yoktu. Ancak son bir buçuk yıldır 2 veya 3 maaşımız içeride kalıyordu.

- Bu süreç daha öncesinden başladı yani... Size çıkarıldığınızı nasıl haber verdiler?

- 18 Eylül’den 20 gün kadar önce bize ücretsiz izin verdiler. 5 maaşımız içerideydi. “Neler oluyor?” diyerek toplandık kendi aramızda ve 18 Eylül’de fabrikaya gittik. Zaten eski patronlarımız yönetim kurulundan çıktılar. Bunların içerisinde Deniz Baykal’ın damadı Halil Ataman ve ortağı Hüseyin Çalık da var. “Yeni birine teslim ettik bu şirketi” dediler. Bu şirketin başına da Murat Uysal ve Sami Akşemsettinoglu’nu getirdiler.

Biz de 20 gün önce ücretsiz izne çıkarıldık, “Arayan yok, soran yok. Maaşlarımız ödenmiyor. İşe devam edecek miyiz?” dedik ve fabrikanın önüne gittik. Fabrika yönetimiyle görüştük. Bize karlılık oranının düşük olduğunu söylediler. Kaldı ki biz Avrupa’nın bir numaralı tekstil üreticisiydik gömlek kumaşı üzerine. Dünya beşincisi ve Avrupa’nın bir numarası denilen bir firma. Yani zarar etme gibi bir durum söz konusu değildi. Bize paramızı vereceklerini ve çıkışımızın verildiğini söylediler. Ayrıca ileride tekrar çalışacağımızı ve sabırlı olmamız gerektiğini söylediler. Daha sonra bugüne kadar geldik.

Biz bugüne kadar bütün hukuki, siyasi ve kamu kurumlarına, her yere gittik. Aylardır uğraşıyoruz. Gitmediğimiz siyasi parti kalmadı. Çalışma Bakanlığı, şirketin HES projeleri dolayısıyla Enerji Bakanlığı... Hatta Başbakan’a dahi buradaki bir mitinginde kağıt verdik. Bizzat ilgileneceğini söyledi. Başbakanla

görüştük. Ama oradan da bir ses çıkmadı. Çalışma Bakanlığı zaten Allah’a emanet.

Mahkemeye giden arkadaşlarımız oldu. Onlar kazandılar. İcra ile fabrikadan hiçbir şey çıkaramıyorlar. Çünkü fabrika 2009 yılında Yapı Kredi Bankası’na ipoteklenmiş. İçeriden mal çıkarılamıyor. 850-900 civarında icra dosyası var. Gelmişler icra zaptını tutup gitmişler. Elimiz kolumuz bağlandı. Biz devlete el koydurmak için çok uğraştık. Ama hükümette AKP olduğu için 'bu işi çözerse onlar çözer' diye düşündük. Ondan önce CHP’ye gittik. CHP bizi AKP’ye gönderdi. “Gidin AK Parti halleder işinizi. Deniz Baykal’ı kullanmayın” dedi. Bizim patron Deniz Baykal’ın damadı Halil Ataman.

MHP’ye gittik. “Meclise taşıyacağız” dediler ve bizi başlarından savdılar. AKP’nin önünde yatıyoruz üç aydır. Ama onlar da seçimden önce başka konuşuyorlardı seçimden sonra yüzümüze bakmadılar. Seçim günü AKP binası önünde bekledik. “Sizden iş istemiyoruz, ekmek istemiyoruz. Bu olaydan Başbakan’ın haberi var. Bizi sadece yarım dakika Başbakan ile görüştürün” dedik. Ama bizim yüzümüze bakmadılar. “Teşkilattan olmanız lazım”, “Sizin işiniz Allahlık. Allah size yardımcı olsun” dediler.

Biz de fabrikanın açılmayacağı ve paraların ödenmeyeceğini duyduktan sonra örgütlendik. Biz gerek hukuki gerek siyasi gerekse devlet kanalıyla elimizden geleni yapmaya çalıştık, işçi olmamıza rağmen Başbakan’a dahi ulaştık ama olmadı.

- Peki şimdi hedefiniz ne? Bundan sonraki süreçte ne yapmayı planlıyorsunuz?

- Bildiğiniz gibi Soma’daki elim kazadan önce biz gündeme oturmuştuk. Çeşitli kanallarda haberlere konu olmuştuk. Direnişe devam edeceğiz. 100 kadar kararlı işçi var. Bu kararlı işçilerle direnişimizi koymuş

insanlar. Buradan ya ölümüz çıkar ya da kazanarak çıkarız diyoruz. Buradaki direnişi bir ay kadar daha sürdürmeyi planlıyoruz. Daha sonra patronlardan ve hükümetten bir ses çıkmazsa açlık grevine başlayacağız. Bunu yapmak zorundayız çünkü açlık grevi denilince basın da ilgisini çekiyor.

Daha önce buraya geldik, ses getiren eylemler yaptık. Direniş başlamadan önce on kere miting yaptık. Antalya Koleji de bu sermaye sahiplerinin, oranın önünde ve başka yerlerde eylemlerimiz oldu. Fakat Antalya medyasının dışına çıkamadık. Buradaki medya da isim vermeden haberimizi yaptı. Çünkü bunun siyasi kanalı da var. Deniz Baykal yıllardır mecliste, 'işçinin, emekçinin yanındayım' diyen, CHP’nin genel başkanlığını yapmış bir kişi. Biz onu da devreye sokmak istedik, ona da haber gönderdik. Ama bildiğiniz gibi Türkiye’de işçi ancak ölürse kıymeti biliniyor.

- Fabrikadaki bekleyiş hakkında bilgi verir misiniz?

- Biz çalışan bir fabrikada ne görevler varsa bunları arkadaşlar arasında değerlendirdik ve görev paylaşımı yaptık. Hatta eskisine göre daha iyi koruyabiliyoruz, güvenlik açısından. Saat başı nöbetlerimiz var, çadırdan yemekhane yaptık. Oradan sorumlu bir arkadaşımız var, dinlenmek ve çay içebilmek için bir alan yaptık. Saha ve personel sorumlumuz var, sürekli devriye geziyoruz. Çünkü burada güvenlik açısından büyük riskler taşıyan kimyevi depolar var. Ondan dolayı bu işi sıkı tutuyoruz.

- Diğer işçi ve emekçilere söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- İlk önce meclise seslenmek istiyorum. Soma’da yaşanan olayı gördük hepimiz. Artık bu ülkede işçiler ölünce kıymete binmesin. Meclistekilerin şapkalarını önlerine koyup, 'Biz işçiler için ne yapabiliriz'i konuşmaları gerek. Çünkü memur ile işçinin arasındaki makas iki-üç kat açılmış vaziyette. Yani iş güvenliği ve işçi sağlığı konusunda olsun, kıdem ve ihbar tazminatları konusunda olsun, özellikle de maaşlar konusunda çalışmalar yapılmalı. Maaşlarımız garanti altında değil. Meclis bu konuda çalışmalı. Çünkü böyle giderse bu ülke bir işçi krizi yaşayabilir. İşçiler sokaklara dökülebilir.

İşçi arkadaşlara da şunu söylemek istiyorum. Biz burada 1200 işçiyiz. Ancak 300-200, bazen sayımız 100’e iniyor. Artık dirayetli olmanın zamanı. Bizler birlik olursak yapamayacağımız hiçbir şey yok.

İşçiler birbirlerine destek olmalı. Patron yanlısı olmadan başarabilirler. Bizim sendikamız da yok. Zaten sendika işçiler birlik olursa çok da önemli değil. Sendika bir iş yapmıyor. Kendi sendikalarını kurabilir, kendi örgütlülüklerini yaratabilirler. İşçinin tek gücü birlik ve beraberlik. Başka hiçbir gücü yok. Diğer işçi arkadaşlarıma tavsiyem bu şekilde mağdur duruma düştüklerinde birlik olsunlar. Tabi daha önceden birlik olmalı. Biz o hatayı yaptık ve 9 ay sonra birlik olabildik.

Tekersan işçileri işten atmalara karşı eylemde

Bilecik'te kurulu olan Mefro Wheels Turkey (Tekersan) işçileri, 6 arkadaşlarının performans düşüklüğü nedeniyle işten çıkarılmalarını protesto etmek için fabrikanın girişini kapattılar. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olan işçiler, kol kola girerek fabrikadan giriş ve çıkışlara izin vermediler. İşçiler yaptıkları eylemde "İş, ekmek yoksa barış da yok!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganları atıldılar.

Eylemde açıklama yapan Birleşik Metal-İş Sendikası İşyeri Baş Temsilcisi Selçuk Kargı, arkadaşlarının işe geri dönmemesi durumunda eylemi devam ettireceklerini söyledi. İşçilerin fabrikanın giriş ve çıkışlarını kapatması üzerine vardiyası biten işçiler fabrikadan çıkamadılar. Fabrikanın İnsan Kaynakları Yöneticisi Murat Özbek eylemin bitirilmesini istedi. Ancak Özbek'in eyleme son verin çağrısı işçiler tarafından kabul edilmedi.

Eylem nedeniyle fabrikaya gelen DİSK Bölge Sorumlusu ve Birleşik Metal-İş Sendikası Şube Başkanı Bayram Kavak açıklama yaptı.

Kavak'ın yaptığı çağrıyla işçiler girişi açtılar ve diğer işçilerin çıkışlarına izin verdiler. Baştemsilci Selçuk Kargı fabrika içinde bekleyişlerine devam edeceklerini belirterek, atılan işçi arkadaşları geri alınmaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini söyledi.

BDSP'den ziyaret

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Aliğa Belediye'si'nde işten atılan ve direnişe başlayan işçilerle dayanışmak amacıyla direnişin 14. gününde (20 Mayıs) bir ziyaret gerçekleştirdi.

"Kapitalizm! Soma'da öldürür, Aliğa'da işten atar! Kahrolsun ücretli kölelik düzeni, yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" ozaliti açılarak direniş alanına slogan ve alkışlarla yürüldü. Direniş alanında BDSP adına direniş selamlandıktan sonra, Soma'da katledenin de Aliğa'da işten atanların da aynı sistemin temsilcileri olduğu belirtildi. BDSP temsilcisi Soma'ya yaptıkları ziyareti de direnişçilere aktararak son gelişmeler üzerine işçi katliamına karşı mücadeleyi yükseltme çağrısında bulundu. Selamlama konuşması hep birlikte atılan sloganlarla bitirildikten sonra Direniş Komitesi adına Halis Güzeller direniş kararlılığını vurguladı. Daha sonra direniş alanında hep birlikte oturularak genel siyasi süreçler üzerine sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / Aliğa

Oyunun son perdesini oynuyorlar:

Fabrikayı açacaklarmış!

Rıdvan Budak başta olmak üzere işçiye ihanet eden hainler heveslenmesin, onlara gün yüzü göstermemeye kararlıyız.

Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, hesap vermekten kurtulamayacaksınız!

Sendika ağası Budak ve çetesi, bugün işçi arkadaşlarımıza bir mesaj gönderdi. Mesajda kendilerinin çabasıyla Hadımköy fabrikasının açılacağı, bunun için yarın fabrikada bir toplantı gerçekleştirileceği yazılı.

Geldiğimiz bu nokta bu çürümüş ihanet şebekesinin ne mal olduğunu bir kez daha göstermiş, bunların ne kadar yalancı ne kadar kirlenmiş olduğunu teyit etmiştir. Öte yandan ise bugüne kadar verdiğimiz mücadele sırasında söylediğimiz tüm sözleri, karşılaştığımız tutum ve yaklaşımlara dair yaptığımız tüm değerlendirmeleri doğrulamıştır. Bizi tümüyle haklı çıkarmıştır. "Fabrika kapandı" sözünün ortaya atıldığı ilk gün ne dediysek bugün o olmuştur.

Hatırlanırsa büyük direnişimiz karşısında Greif yönetimi ile onların basit bir aleti gibi davranan Budaklar, "fabrika kapandı" yalanını pazarlamaya başlamışlardı. Bu yalana karşı daha ilk andan itibaren karşı durmuş, bunun kararlılığımızı kırmak, saflarımızda çaresizlik duygusu yaratmak ve artık yapacak bir şey kalmadı duygusunu yaratmak için oynanan bir oyun olduğunu anlatmıştık. Fabrikanın tabelası söküldüğünde dahi, Greif yöneticileri ile Budaklar'ın el ele verip direnişin bitmesinin ardından üretime yeniden başlayacağını kesin bir dille ortaya koymuştuk.

Biz bunları söylerken Budaklar, fabrikanın kapatıldığını ve yapılacak hiçbir şeyin olmadığını söyleyip duruyorlardı. Greif yönetimi 14 Mart'ta fabrikayı kapattıklarını söylerken biz fabrikayı kapattırmayacağımızı ilan ettik ve Budaklar'dan diğer fabrikaları greve çıkarmasını talep ettik. Onlar ise bizden talep ettiler. Biz de direnişimizi

istiyorlardı. 1 Nisan'da bizzat mesaj atıp fabrikanın kesin olarak kapatıldığını, TİS sürecinin bittiğini ve bundan sonra hiçbir şey yapılamayacağını söylüyorlardı. 14 Nisan'da biz fabrika önünde direnişteyken toplu sözleşme imzalayıp protokol talebimizi görmezden gelirken "gidin mahkemenin hakkınızı alın" diyorlardı.

İstiyorlardı ki biz mücadelemizi bırakıp gidelim, onlar da düzenlerini kurup işlerini eskisi gibi yürütsünler. Geline aşamada artık oyunun sonuna geldiklerini düşündükleri için fabrikanın açıldığını ilan ediyorlar. Bunu da başarıymış gibi yutturuyorlar. Dediğimiz gibi bu bir başarı değil, ihanetin son perdesidir. Greif işçisi oyuna getirilmiş, ihanete uğramış ve fena halde yanıltılmıştır.

Şimdi Greif yöneticileri ile Budaklar bizden kurtulduklarını sanıp işlerini eskisi gibi sürdüreceklerini, düzenlerini yeniden kuracaklarını sanıyorlar. Greif patronları işçinin sırtından keyiflerince kazanmaya devam edecek, asalak taşeronlar Greif işçisinin kanını emecek, Budaklar da Samandıra'da olduğu gibi işçinin sırtından geçinip gidecek...

Ama fena halde yanıılıyorlar. Biz direnişçi Greif işçileri var oldukça onların düzeni tutmaz. Sömürüye, ihanete ve işbirlikçiliğe devam edemezler. Buna izin vermedik, vermeyeceğiz.

Mücadelemizi hem Hadımköy'de hem de diğer fabrikalarda sürdüreceğiz, taşeronluğu bitireceğiz. Bu alçaklığın hesabını mutlaka soracağız.

Rıdvan Budak başta olmak üzere işçiye ihanet eden hainler heveslenmesin, onlara gün yüzü göstermemeye kararlıyız.

Direnişçi Greif işçiler

21 Mayıs 2014

Bu daha başlangıç mücadeleye devam!

Daha fazla işgal, grev, direniş!

Greif işçileri DİSK binasında sürdürdükleri nöbetlerini 24 Mayıs'ta yapacakları buluşma ile sonlandıracaklar. Taşeronlaşmaya ve sendikal bürokrasiye karşı yükselttikleri mücadele ise yeni Greiflerle sürecek.

95. gün

Greif işçileri güne Soma'da katledilen işçiler için saygı duruşu yaparak başladı. Greif direnişçileri maden katliamını protesto eylemlerine katıldılar. Direnişçiler, Soma'da yüzlerce işçi arkadaşlarını kaybettikleri bir zamanda, önden planlanan eylem programlarını ertelediler.

Madende yaşanan katliamın ardından Soma'ya giden Greif işçileri İstanbul'a geri döndü.

96. gün

Greif işçileri gece Soma'dan gelen arkadaşlarının gözlemlerini aldılar. Greif işçileri Soma'da devletin bilgiyi saklama çabası içinde olduğunu, arama çalışmalarındaki sorunları çıplak gözle öğrenme fırsatı buldu. Devletin ve burjuva medyanın manipülasyonlarını bir kez daha gören işçiler Erdoğan geldiğindeyse polisin Soma'da ilan ettiği sıkıyönetimi diğer direnişçilere anlattılar.

Direnişlerinin 96. gününe her zamanki gibi kahvaltı ve temizlik ile başladılar. Greif işçileri direnişin başından beri sürdürdükleri disiplini DİSK binasında da aynı toklukta devam ettiriyor.

Greif işçileri, öğlen yemeğinin ardından kendilerini ziyaret eden Ekim Gençliği'nden dostlarıyla sohbet ettiler. Greif işçileri Direnen İşçiler Dayanışma Platformu toplantısına katıldılar.

Greif işçileri gün sonunda değerlendirme toplantısı yaptılar. Toplantıda direniş süreci ve Soma'da yaşanan işçi katliamı gündeme alındı. Direnişçi işçilerin dayanışma platformu toplantısı aktarıldı.

Değerlendirmeler kapsamında Soma'da yaşanan katliam protestoları ve anmalarına aktif katılımı, Greif işçileri olarak, 19 Mayıs'ta Soma'da katledilen işçileri anma yürüyüşü fikrinde karar kılındı. Greif işçileri, daha önce dayanışma gecesi olarak planladıkları etkinliği iptal ettiler. Bunun yerine "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" şiarıyla, direnişçi işçiler ve dostlarıyla 24 Mayıs akşamı biraraya gelecek kapsamda hazırlıklar planlandı.

97. gün

Greif işçileri sabah kahvaltısının ardından bekleyişlerini sürdürdükleri DİSK binasında, el emeği ürünler hazırlığına giriştiler. Bez çanta, cüzdan vb eşyalar yapıldı. İşçiler Soma'da gözaltına alınan ÇHD'li avukatlar için Taksim'deki eyleme katıldı. Sonra DİSK'e döndüler

Ardından Greif işçileri üniversiteyi işgal eden İTÜ öğrencilerinin yanına gitti. Maden Fakültesi'nde yapılan foruma katıldılar. Orhan Purhan, forumda yaptığı konuşmada, İTÜ öğrencilerinin işgal eyleminin '68 gençlik hareketini akıllara getirdiğini, yeni dönemde işçilerin fabrikalarını öğrencilerin de okullarını işgal etmelerinin son derece anlamlı olduğunu belirtti. Greif işçileri, fakültenin forumunda işgal sürecindeki iç örgütlülüğün işleyişi üzerine bilgilendirmede bulundu. Ardından işgal süreci ile ilgili

sorular cevaplandı. İşçilerin konuşmaları yer yer coşkulu alkışlarla karşılandı. İşçiler forumun ardından yapılan çay ikramının ardından üniversiteden ayrıldılar.

98. gün

Greif işçileri gece dinlendikten sonra sabah kahvaltılarını yaptılar. Gün içinde bekleyişlerinin ardından Kartal ve Esenyurtta yapılan devrimci önder İbrahim Kaypakkaya anma etkinliklerine katıldılar. Bir grup ise buluşma için ziyaretler gerçekleştirdiler. Gece DİSK'e dönen işçiler dinlenerek nöbete devam ettiler.

99.gün

Greif işçileri buluşma için hazırlıklarını sürdürdüler. Ardından Soma için Taksim'de yapacakları eyleme hazırlanarak yola çıktılar. Tünel'de eyleme destek verenlerle biraraya gelen işçiler açtıkları pankartla Galatasaray Lisesi'ne kadar sloganlarla yürüdüler. Basın açıklamasının ardından eylemi sonlandıran işçiler, DİSK binasına dönerek nöbetlerine devam ettiler.

100. gün

Greif işçileri yalnız bırakılmıyor. Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencileri 22 Mayıs'ta Soma Katliamı ve direnişler konulu bir toplantıya davet ettiler. Öğrenciler adına Greif işçilerinin yanına gelen ziyaretçi ile sohbetler edildi. Bir grup işçi de buluşma hazırlıklarını sürdürdüler.

Greif işçileri akşam biraraya gelerek değerlendirme toplantısı gerçekleştirdi. Toplantıda bu daha başlangıç

mücadeleye devam!" şiarlı buluşma konuşuldu. 24 Mayıs günü yapmayı planladıkları buluşma için saat 19.00'da DİSK Genel Merkezi önünde biraraya gelecekler. İşçiler buluşmada direniş ve mücadele süreci değerlendirmelerini paylaşacak, sinevizyon gösterim ve müzikle buluşmayı sonlandıracaklar.

101. gün

Greif işçileri DİSK binasında bekleyişlerini sürdürürken, 24 Mayıs'ta bina önünde yapacakları buluşma için hazırlanıyorlar.

Bugün ayrıca Hayat TV çekim için işçileri ziyaret etti.

Hayat TV emekçileri, Greif işçileriyle Soma Katliamı, taşeronluk ve sendikal bürokrasi konuları üzerine sohbetler gerçekleştirdi, görüşlerini aldı. İşçilerle gerçekleştirilen konuşmalar, yarın Hayat TV'de Karşı Pencere programında yayınlanacak.

Greif direnişçileri, bugün DİSK Tekstil Sendikası adına işçilere fabrikanın açılacağına dair mesaj atıldığı bilgisini aldılar.

Greif Hadımköy işçilerine gönderilen mesaj şöyle: "Sendikamızın girişimleri sonucunda Sunjut Hadımköy'ün açılışı nedeniyle Perşembe günü saat 13.00'de fabrikada yapılacak toplantıya katılımınız dileğiyle."

İşçiler akşam Gezi Sanatı'nın yaptığı foruma katıldılar. Burada sohbetler yapıldı. Emeğe Ezgi ve Gezi Sanatı 24 Mayıs'ta Greif işçilerinin yapacağı buluşmaya destek vereceklerini dile getirdiler. Forumun ardından işçiler DİSK binasına döndüler.

Çelik-İş Genel Kurulu'nda işbirlikçilere cevap verildi

Çelik-İş Gebze Şube'nin genel kuruluna Feniş işçileri ve EKU Fren Kampana'dan atılan işçiler damgasını vurdu.

18 Mayıs'ta Çelik-İş Gebze Şube'nin Muallimköy Öğretmen Evi'nde genel kurulu vardı. Genel kurula direnişteki Feniş işçileri ve EKU Fren Kampana'dan atılan işçiler de katılırken, Çelik-İş yönetimini protesto ettiler.

Feniş işçileri hazırladıkları bildiriye delegelere dağıttılar. Bildiri, yönetimin geçmişte işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda adım atılmadığı, DHL'de, EKU'da, Feniş'te nasıl patron sendikacılığı yaptığı anlatıldı. Atılan EKU işçileri de dışarıda sendikayı "EKU patronu ve Çelik-İş Kartal Gebze Şube 24 işçiyi işten attırdı – Bürokratlar, işbirlikçiler sendikalardan defolun. EKU'dan atılan işçiler" pankartını açtılar. Sloganlarla kapıda bekleyen işçilere karşı jandarma çağırıldı. Oradan gitmelerini isteyen jandarmaya karşı, haklarını savunduklarını söyleyen EKU işçileri beklemeye devam etti.

Çelik-İş Genel Başkanı Ali Cengiz Gül, Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz ve çeşitli sendika şube yöneticileri konuşmalar gerçekleştirdi. Samimiyetten uzak konuşmaların ardından söz isteyen Feniş işçilerine söz verilmediği için Feniş işçileri tepki gösterdi. Çelik-İş Gebze Şube Başkanı Şerafettin Koç'un Feniş direnişçisi bir işçiyi azarlamasından sonra genel kurul gerildi. Gerginliğin ardından söz vermek zorunda kalındı.

Söz alan Feniş direnişçisi Mehmet Doğan, genel sendikal yapıya ve Çelik-İş Gebze Şubesi'nin ciddiyetsiz, samimiyetsiz açıklamalarına vurgu yaptı. Feniş'te, EKU'da ve DHL'de Çelik-İş Gebze Şubesi'nin ihanetlerinden, patron sendikacılığından söz ettikten sonra sendikaların işçilerin denetiminde olmadığı koşullarda iş cinayetlerinin ve köleliğin son bulmayacağını söyledi. Ardından yönetimi ve sendika bürokratlarını teşhir ve protesto eden Feniş direnişçileri hep beraber "Kahrolsun sendika ağaları!" ile dışarı çıktı. Salonda sınırlı bir destek de bulan sloganın ardından "Haklarımız ve geleceğimiz için uzlaşmacı, ihanetçi sendikacılardan hesap sormaya... Sendikalarda söz, yetki, karar işçilere – Feniş Alüminyum İşçileri" pankartı açılarak dışarıdaki EKU işçileri ile birleştiler.

Delegelerin, önceden hiçbir gündem maddesi üzerine tartışma yürütmediği, yönetimin ne durumda olduğunun sorgulanmadığı bu türlü genel kurullar işçi sınıfı adına hiçbir anlam ifade etmez. Bürokratlar ve hainler bu tür yöntemlerle koltuğunu korurken, işçi sınıfının hakları ve kendi öz örgütlülüğü noktasında kötü bir bilinç oluşturmaktadır. Bu genel kurulda da bürokrasi, kendini aklamaya çalışmıştır. Petrol-İş Gebze Şube Başkanı Süleyman Akyüz konuşmasında Şerafettin Koç'a övgüler dizmiş ve aklanmasına yardım etmek istemiştir. Ancak EKU ve Feniş işçileri tarafından bu oyun bozulmuştur.

Feniş işçileri tarafından genel kurulda dağıtılan bildiriye sunuyoruz:

Direnen FENİŞ Alüminyum İşçilerinden Çelik-İş Delegelerine, Kamuoyuna...

Sendikaların genelinde ve Çelik-İş sendikasında var olan anlayışın işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarlarına göre hareket etmediğini birçok örnekte yaşıyoruz. En son Soma'da yaşananlarla bu vurdumduymazlığın sonuçlarını feci bir şekilde yaşadık. Yaşanan çok yönlü sosyal yıkım saldırısına karşı hiçbir girişimde bulunmayan, öne çıkan girişimleri de durduran sendikal anlayış bizi bir yere taşıyamaz. Ötesi köleliğin ve yeni katliamların önünü açmaya hizmet eder. Yılda 1500 işçiyi iş cinayetlerinde kurban veriyorsak daha ne söyleyebiliriz ki?

FENİŞ işçileri olarak bizler de yıllarca Çelik-İş Sendikasına üyeydik. Genel sendikal demokratik ilkelerden de hak arama ve alma yöntemlerinden de hep uzak duruldu. Yıllarca temsilcilik seçimleri yapılmadı. Yaşanan sorunlar karşısında uzlaşmacı bir yola başvuran sendika yönetimi, çözüm için önerileri hep dizginlemeye, öfkeyi hep durdurmaya çalıştı. Evet, başımıza gelmeden bazı şeylerin farkına varamamış olabiliriz. Ancak farkında olanlar da sendika tarafından hep kötü gösterilmeye çalışıldı. Ayrıca temsilcisinden, şube başkanına kadar kriz koşulları, üretimin düşüklüğü gibi nedenler sıralanılarak patron ağzı ile konuşmalar gerçekleşti.

FENİŞ geçtiğimiz eylül ayında kapatıldı. Kapatıldıktan sonra bizlerin patrona karşı yapacağı eylemler hep dizginlenmeye çalışıldı. Sanki sendikadan icazet alınmadan eylem yapılamaz gibi bir kural var da biz bilmiyoruz. Diğer taraftan "Yasal yollarla alacaklarımızın alınacağını", "mecliste HAK-İş'in, Çelik-İş'in bizim için koşturduğunu" söyleyerek hep FENİŞ işçilerini uyuttular. **Aradan 8 ay geçti ve Şube Başkanı Şerafettin Koç bizlere "kazanımın imkânsız olduğunu, fabrikada beklemenin anlamsız olduğunu" söyledi.** Pişkin bir şekilde ihanet ettiler yani. Öte taraftan maddi olarak şu güne kadar cüzi bir miktar yardım dışında sendikadan direnişimize bir yardım görmedik.

EKU işçilerimiz, DHL işçilerimiz, patron işbirlikçisi

Çelik-İş Şube Yönetimine Öfkesi Büyük!

EKU'da işçiler Çelik-İş Kartal Şubesinin patron işbirlikçiliği ayyuka çıkmış politikalarından dolayı sendika değiştirmiştir. Keşke kalsalardı da sendika yönetimini değiştirselerdi. Ancak EKU işçileri kendi iradeleri ile sendika değiştirmek yolunu seçmişlerdir. Buna saygı duymak gerekir. Gebze Şube patronun imdadına yetişmiş işçiler üzerinde uygulanan baskıya ortak olmuştur. Bu süreç boyunca 24 işçi işten atılmıştır. **Çelik-İş Gebze Şube Yönetimi işçilere hala uygulanan baskıya ortaktır.**

DHL'de Çelik-İş Gebze Şube yöneticilerinin patronla yaptığı işbirliği ibretlik ve utanç vericidir. TÜMTİS örgütlenme çalışmaları sürdürüyorken DHL yönetimi HAK-İŞ'ten yardım istedi. HAK-İŞ Gebze bölgesinde Çelik-İş Gebze Şube yöneticilerini görevlendirdi. Şerafettin Koç'lar patronun da yardım alarak işçileri üye yapmaya çalıştılar. Ancak işçilerin çoğunluğu TÜMTİS'te örgütlenerek patrona ve işbirlikçilere en iyi cevabı verdiler. **DHL işçilerini arkasından hançerlemeye çalışanlar hala o koltuklarda utanmadan oturmaktadır.**

Tüm bunlar bu işbirlikçi yöneticilerin işçi sınıfının çıkarları ile uzaktan yakından alakalarının olmadığını göstermiştir. Eğer istiyorlarsa gitsinler patronların müdürü olarak çalışsınlar. Ancak sendika koltuklarında işçilerin aيداتlarını yemesinler, işçilere ihanet etmesinler. Bizler de kimin hangi safta olduğunu görmüş oluruz.

Soma faciası için birleşip açıklama yapan sendikalara dahi ortak olmaktan çekinmiş bir HAK-İŞ'le, her şeyde işçilere susmayı ve köleliği tembihlemiş bir sendikal anlayışla ancak fabrikalarda örgütlenerek, taban komitelerini kurarak baş edebiliriz. Bizler sendikaların her türlü karar, yetki, denetim mekanizmasında işçilerin olmasını istiyoruz. Bu en doğal hakkımızdır zaten. Olması gerekeni söylüyor ve istiyoruz. İhanetlerle, yeni hak gasplarıyla, keyfi bir yönetimle karşılaşmak istemiyorsak bu Genel Kurul'dan başlayarak hesaplaşalım.

Sendikalarda söz, yetki, karar işçilere! Yaşasın işçilerin birliği!

DKB'den anma etkinliği

Devrimci Komünist Birlik, 18 Mayıs Pazar günü, Üretim Sokağı Kültür Merkezi lokalinde gerçekleştirdiği bir etkinlikle, 1958 yılında Kıbrıs'ta ortak sendikal mücadeleyi yürütürken TMT tarafından katledilen Fazıl Önder'i, Türkiye devrimci hareketinin önderlerinden İbrahim Kaypakkaya'yı ve Soma'daki iş cinayetinde kaybettiğimiz maden işçilerini andı.

Üretim Sokağı Müzik Atölyesi'nin türkülerle ve marşlarla katkı sunduğu anma etkinliği doğal ve sıcak bir ortamda gerçekleşti.

Fazıl Önder'in anılması üzerinden başlanan konuşmalar, Kıbrıs sınıf mücadelesi tarihi ile ilgili bilinmeyen ve arka planda kalan yönleri açığa çıkardı. Mevcut sendikal mücadelenin "geçmişin" anlayışından uzak davrandığının belirtildiği konuşmada, Kıbrıs'ın kuzeyinde ve güneyinde örülmesi gereken ortak mücadelenin önemine vurgu yapıldı. Fazıl Önder ile birlikte "yeraltı" örgütleri tarafından katledilen diğer sendikacılar da anıldı.

Konuşmalara İbrahim Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesinin anlatılması ile devam edildi. 68 hareketinin de ele alındığı konuşmada, o dönemin hareketi değerlendirilirken üzerinden atlanan '71 devrimci kopuşu' ve bu kopuşun ne ifade ettiğinden bahsedildi. Kaypakkaya'nın politik yönelimi ve üretimi kısa bir şekilde ele alındı.

Ayrıca '71 devrimci kopuşunun bıraktığı siyasal boyutun, kapsadığı "devrimci dayanışma" pratiği ile beraber ele alınması gerektiği dile getirilirken, günümüz "rekabetçi ve dar-grupçu" anlayışı da eleştirildi. "Devrimci hareketi devrimci yapan, başkalarının ne kadar az devrimci olduğu değil, Marksist siyasal, politik yönelimi ve eylemsel çizgisidir" denildi. Aynı zamanda konuşma sırasında 18 Mayıs 1982 yılında Diyarbakır Cezaevi'nde bedenlerini cezaevindeki baskılara karşı tutuşturan "4'ler" de anıldı.

Başka bir katılımcı ise Soma'da yaşanan işçi katliamına değinirken, sosyalist hareketin "normal zamanlar"da sınıf içinde güç biriktirmesinin böylesi zamanlarda ne kadar da önemli olduğunun altını çizdi. Soma'daki katliamın akabinde gösterilen sokak eylemsellikleri ile Haziran Direnişi'nin yaratmış olduğu politik ortamın da tartışıldığı konuşmada, Türkiye'deki sınıf mücadelesi ve sosyalist hareketin durumu değerlendirildi. Haziran sürecinde Türkiye'de bulunan katılımcılar ise deneyimlerini ve gözlemlerini diğer katılımcılarla paylaştılar.

Konuşmaların ardından kısa bir ara verilen etkinlik, aradan sonra bu tür toplantıların bir ihtiyaç olduğu vurgulanarak, düzenli bir şekilde gerçekleştirilmesi kanısı ile başladı ve Üretim Merkezi Müzik Atölyesi'nin türküleri, marşları ile devam etti. Üretim Merkezi Tiyatro Atölyesi ise şiirler okuyarak etkinliğe katkı sundu.

Mehmet Ayvalıtaş davasında 3. duruşma

Baba Ayvalıtaş: "İnsansanız, hırsız değilseniz, emekçiyse size adalet yok!"

Haziran Direnişi'nde katledilen Mehmet Ayvalıtaş'ın katillerinin yargılandığı davanın 3. duruşması 21 Mayıs'ta görüldü.

Birçok ilerici ve devrimci kurum sabah saatlerinde Anadolu Yakası Adalet Sarayı'nda bulunan 8. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek dava için bir araya geldi. BDSP "Katil devlet hesap verecek!" pankartıyla eylem alanına yürüdü. Emekçi Kadın Komisyonları da adliye önünde "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" pankartı açtı.

Duruşmanın görüleceği salona gidenler, salona Ayvalıtaş Ailesi haricinde kimsenin sokulmayacağı yönünde bir dayatmayla karşı karşıya kaldılar. Bu durum Ayvalıtaş Ailesi'nin de tepkisine yol açtı.

Sanıklardan ise Ayvalıtaş'a çarptığı belirtilen aracın sürücüsü sanık Mehmet Görkem Demirbaş duruşmada yerini alırken, hakkında zorla getirme kararı alınan sanık taksi şoförü Cengiz Aktaş yine duruşmaya gelmedi.

Avukat Arzu Becerik, kamuoyunun bu kadar ilgi gösterdiği davanın görüldüğü salonun yetersizliğine dikkat çekti ve "Bu davada duruşma salonunun yetersizliği nedeniyle adil yargılama ilkesi zedeleniyor" dedi.

Avukat Sezer Özkaya 20 Mayıs'ta yapılan alternatif keşif incelemesine dikkat çekerek "Yeterli aydınlatma mevcut. Fren izi de hala olay yerinde mevcut. Bu fren izinin hangi araca ait olduğu tespiti için keşif incelemesi talep ediyoruz" dedi.

Avukat Ayla Öztürk ise olay günü bir taksi şoförü tarafından çekilen fren, trafik akışının ve seslerinin olduğu bir görüntünün izlettirilmesini talep etti. Talep üzerine mahkeme heyeti 30 saniyelik ses kaydını inceledi.

avukatların ardından mahkeme heyeti tanık ifadelerini dinledi. Tanıkların olay gününde Ayvalıtaş'a çarpan cipin kasti olarak bunu yaptığını söylemesine rağmen avukatların tüm gerekçelerine rağmen mahkeme heyeti sanık Mehmet Görkem Demirbaş'ın tutuklanması talebini reddetti. Diğer sanık için ise yakalama kararı çıkarıldı. Heyet bir sonraki duruşmanın 22 Eylül'de görülmesi kararını aldı.

Adliye bahçesindeki kurumlar ise davanın sonucunu beklerken forum gerçekleştirdi. Forumda söz alan BDSP temsilcisi "Mehmet Ayvalıtaş davasının 3. duruşması için dolayısıyla Haziran Direnişi'nde katledilenlerin hesabının sorulması için buradayız" dedi. Soma'nın hesabı için de sokaklarda olunduğuna dikkat çeken BDSP temsilcisi katillerden hesap sorulacağını ifade etti. Konuşma 31 Mayıs'ta Taksim'de olunması çağrısıyla sona erdi.

İçlerinde Ekim Gençliği ve EKK'nın da bulunduğu birçok kurum söz alarak Ayvalıtaş davası ile birlikte Soma'da gerçekleşen katliamı ele alan konuşmalar yaptılar.

Mahkeme bitiminde duruşma salonunda bulunan aile ve avukatlar adliye önündeki kitleye ve basına açıklama yaptı. İlk sözü alan baba Ali Ayvalıtaş "İnsansanız, hırsız değilseniz, emekçiyse size adalet yok" dedi.

Av. Ayla Öztürk ise son duruşma ile biraz daha yol alabildiklerini ve yeni ortaya çıkan görüntülerle birlikte bilirkişi incelemesi talep ettiklerini belirtti. Öztürk, sanıkların yakalama kararıyla nedeniyle herhangi bir yerde ifadelerinin alınabilme tehlikesi olduğunu sözlerine ekledi.

Sınıf devrimcilerinden Kaypakkaya anmaları

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümü nedeniyle eylem ve paneller gerçekleştirerek yiğit devrimciyi andı.

İzmir

“Kapitalizm öldürül!” üst başlığı ile örgütlenen anma yürüyüşünde devrimci önderler anılırken Soma Katliamı'na dikkat çekilerek hesabını sorma çağrısı yükseltildi.

Sınıf devrimcileri yürüyüşten önce Karşıyaka İzban önünde çağrı bildirilerini dağıttı. Saat 15.30'da İzmir Ekim Gençliği Sanat Atölyesi, Soma'daki katliama dikkat çekmek için Karşıyaka İzban önünde kısa bir sessiz tiyatro gösterisi sergiledi. Siren sesleri ile katliama vurgu yapan genç komünistlere Karşıyakalı işçi ve emekçilerin büyük desteği oldu. Etrafa toplanan Karşıyakalılar Soma katliamın katili olarak devleti suçladılar. Tiyatro gösteriminden sonra konuşmalarla işçi ve emekçiler yürüyüşe katılmaya çağrıldı.

Tiyatro gösteriminden sonra “Kapitalizm öldürür, Soma!” şiarlı ozalit ve “Çelik aldığı suyu unutmadı!” pankartı açılarak yürüyüşe başlandı.

Soma Katliamı'nı anlatan dövizlerle yüründü. Yürüyüş boyunca Grup Yorum'un Madenciye Ağıt parçası dinlendi.

Konuşmalarla 41 yıl önce devrimcileri katleden zihniyetin bugün Soma'da 400'den fazla madenciyi katlettiği, hesabının sorulması için mücadele etmek gerektiği vurgulandı. Yürüyüş boyunca Karşıyakalı işçi ve emekçiler alkışlarıyla destek oldular.

Karşıyaka İş Bankası önüne gelindiğinde program, 41 yıl önce katledilen İbrahim Kaypakkaya şahsında devrim ve sosyalizm davasında yitirilenler ve Soma'da katledilen maden işçileri için saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra basın metni okundu.

Basın açıklamasının ardından Ekim Gençliği Şiir Topluluğu ve sınıf devrimcilerinin hazırladığı şiir dinletisi gerçekleştirildi.

Avcılar

BDSP, Avcılar'da gerçekleştirdiği yürüyüş ve anma etkinliğiyle Mayıs ayında şehit düşen devrimci gençlik önderlerini andı. Soma'daki madenci katliamının da lanetlendiği yürüyüş ve etkinlikte katillerden hesap sorma çağrısı yapıldı.

Kitle, Avcılar Belediye Başkanlığı önündeki forum alanında toplandı. Anma etkinliğinden önce forum alanı “Bitmedi sürüyor o kavgaya ve sürecek... / Üç Fidan Gençlik Kültür Evi”, “Soma'daki madenci ölümleri kader değil katliamdır! Katillerden hesabı emekçiler soracak! / BDSP” pankartlarıyla donatıldı.

“Haziran'dan Greif'e kavgaya sürüyor! Çelik aldığı suyu unutmuyor! / BDSP” pankartı arkasında yürüyüş gerçekleştirildi.

Forum alanına gelindiğinde devrim şehitleri anısına saygı duruşuyla başlayan etkinlik, BDSP adına okunan basın açıklamasıyla devam etti. Soma'daki madenci katliamına da değinilen açıklamada, Mayıs şehitlerinin bıraktığı devrimci mirası fabrikalarda, sanayi havzalarında büyütme çağrısı yapıldı.

DLB'lilerin oluşturduğu şiir topluluğunun sunduğu şiir dinletisiyle süren etkinlik programını, Üç Fidan Gençlik Kültür Evi temsilcisinin konuşması izledi.

Esenyurt İşçi Kültür Evi Tanyeri Şiir Topluluğu'ndan bir emekçinin okuduğu şiirin ardından BDSP adına bir konuşma yapıldı. “Geçmiş olmayanın geleceği de olamaz!” sözünün hatırlatılmasıyla başlayan konuşmada geçmişe aşarak geleceği kazanma sorumluluğuna vurgu yapıldı. Haziran Direnişi ruhuyla mücadeleyi yükseltme çağrısının yapıldığı konuşma, Ümitler'in, Habipler'in, Haticeler'in, Alaattinler'in yolunda mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sona erdi.

Anma etkinliği, Sefaköy İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun söylediği türküler ve marşlarla devam ederken son olarak Emekçi Kadın Komisyonları adına konuşma yapıldı.

Kartal

Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde İbrahim Kaypakkaya anıldı.

İbrahim Kaypakkaya ve devrimci miras üzerine yapılan konuşmayla anma başladı. İlk olarak Soma'da işçi katliamı gerçekleştiren devletin 41 yıl önce de devrimcileri katlettiği söylendi.

Dönemin devrimci mirası üzerinde şekillenen devrimci önderleri anlamının o dönemin koşullarını anlamaktan geçtiği vurgulandı. İbrahim Kaypakkaya'nın hayatının anlatıldığı anmada devrimci kimlik ve örgütlü mücadele vurguları yapıldı. İbrahim Kaypakkaya'nın diğer devrimci önderlerden ayrılan yanırları ile birlikte devrimci mirası ve devrimci değerleri yaşatmanın yolu günün koşullarına göre yeniden

18 Mayıs 2014 | İzmir

üretmekten geçtiği ve bunun temsilcisinin 27 yıldır bu topraklarda mücadele yürüten işçi sınıfının hareketi olduğu vurgulandı.

Konuşmanın ardından etkinlik sohbetlerle devam etti.

Sarıgazi

OSİMDER'de gerçekleşen seminerde ilk olarak Diyarbakır zindanlarında ser verip sır vermeyen İbrahim Kaypakkaya'da cisimleşen devrimci kişilik söylendikten sonra, '71 devrimci hareketinin yarattığı miras anlatıldı.

Komünistlerin '71 devrimci hareketini Türkiye'nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olarak tanımladığı hatırlatılarak, 60'lar ve 70'lerdeki Türkiye'nin toplumsal koşulları ve kitle hareketleri anlatıldı.

Ardından Deniz Gezmişler, Mahir Çayanlar ve

İbrahim Kaypakkaya şahsında bırakılan devrimci miras anlatılarak, bugün bir şekilde mirasçısı olduklarını iddia eden geleneksel halkçı akımlar ve reformistlerin bugünkü tabloları üzerinden örneklerle anlatılarak, o dönemin devrimci mirasını sahiplenen ve yaşatanların proleterya sosyalizmini savunan komünistler olduğu vurgulandı. Sunumda son olarak “71 Devrimci Hareketi’nin mirasını yaşatmak daha ileriye taşımakla mümkündür!” denerek bitirildi.

Soru cevap bölümüne geçilen seminerde canlı tartışmalar yürütüldükten sonra seminer bitirildi.

Adana

Adana’da sınıf devrimcileri ‘71 devrimci hareketinin simge isimleri Mahir Çayan, Deniz Gezmiş ve İbrahim Kaypakkaya’yı konu alan bir söyleşi gerçekleştirdiler. Söyleşiden önce devrim şehitleri ve Soma’da yaşamını yitirenler şahsında iş cinayetlerinde ölenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Sonrasında devrimci gençlik hareketini ve devrimci önderleri ele alan bir sinevizyon gösterildi.

Sinevizyonun izlenmesinin ardından ise söyleşi gerçekleştirildi. Söyleşide ‘71 devrimci hareketinin Türkiye’nin reformist geleneğinden devrimci bir kopuş olduğuna; bu kopuşun sağlanmasına önderlik eden kadroların, Mahirler, Denizler, Kaypakkaya’lar ve onların yoldaşlarının devrimci kimliklerine vurgu yapıldı. Devrimci mirası ve değerleri yaşatmanın yolunun, “geçmiş devrimci tarzda aşarak” yeniden üretmekten geçtiği vurgulandı. Ülkede son yaşanan gelişmelerle birlikte örgütlenmenin ve mücadelenin önemi vurgulandı.

Gebze

Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya “71 devrimci kopuşu” başlıklı seminerle anıldı.

İşçilerin, emekçilerin ve gençlerin katıldığı, BDSP temsilcisinin anlatımıyla gerçekleşen seminer “71 devrimci kopuşu ve komünist hareket” ve “Devrimci kimlik” alt başlıklarıyla gerçekleşti.

Seminere İbrahim Kaypakkaya hakkında kısa bir konuşmayla başlandı. Daha sonra ise “71 Devrimci Kopuşu ve Komünist Hareket” başlığı ile sunum devam etti. Türkiye sol hareketi tarihinde ‘71 devrimci kopuşunun anlamının anlatılmasının ardından komünist hareket hakkında konuşuldu.

Komünist hareketin dünyada ve Türkiye’de sol hareketin elde ettiği birikimler üzerinden güçlendiği ve onun niteliğinin geçmişle yüzleşip gelişmesiyle mümkün olduğu bir kez daha vurgulandı.

Türkiye’de önemli devrimci önderlerinden olan Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya’yı temsil eden tek hareketin komünist hareket olduğu ifade edildi. Ardından BDSP temsilcisi, bunun sebebinin devrimci önderlerin dönemlerinde ortaya koydukları ideolojik birikimleri geliştirerek ve onlarda var olan özelliklere işaret etti. Ser verip sır vermeyen, düşünen ve savaştan nefer/önder yapısının hareketin kadrolarında var olduğu bunun için parti şehitleri Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli ve Alaattin Karadağ şahsında anlamlı örnekler olduğunun altı çizildi.

Denizler’i, Mahirler’i, İbolar’ı yaşatmanın ise fabrikalarda, okullarda, meydanlarda girilecek mücadelelere ideolojik ve örgütsel hazırlık yapılarak, bu düzeni alt ederek mümkün olduğunun altı çizildi.

Ardından karşılıklı sohbe geçilerek katılımcılarla tartışmalar yapıldı.

Kızıl Bayrak/ İzmir-Avcılar-Kartal-Ümraniye-

Kaypakkaya mezarı başında anıldı!

Devrimci önder İbrahim Kaypakkaya, Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 41.yılında mezarı başında anıldı.

Çevre illerden Çorum’a, İbrahim Kaypakkaya’nın köyü olan Karakaya Köyü’ne devrimci ve ilerici güçler tarafından muhtarlık önünde kortej oluşturularak yürüyüş başladı. En önde ortak pankart ve temsili birer flama yer aldı. Ortak pankartın arkasında, örgütleyici kurumlar olarak 78’liler Girişimi, Partizan, DHF ve destekçi kurumlar ESP, BDSP, SDP, Çorum HDP yer aldı.

Coşkulu sloganların atıldığı yürüyüşün ardından mezar başına gelindiğinde anma programına geçildi.

Saygı duruşuyla başlayan anma, Partizan, DHF ve 78’liler Girişimi adına okunan ortak basın açıklamasıyla devam etti. Ortak açıklamanın ardından, söz almak isteyen kurum temsilcilerine söz verildi. Konuşmalar, İbrahim Kaypakkaya’nın devrimci kimliği, kişiliği ve düşünceleri ve onları bugün ete kemiğe büründürmek üzerineydi. İbrahim Kaypakkaya’nın kardeşi Ali Ekber Kaypakkaya da yaptığı kısa konuşmada “Kaypakkaya’nın yolundan gidenleri engelleyemeyecekler” dedi. Kurumların ardından şehit analarına söz verildi. Özgür Kemal Karabulut’un annesi Sultan Ana, konuşmasında şunları ifade etti: “İbrahim’i katlederek, devrim düşüncesini kafalardan silmeye

çalıştılar. Ama unuttular onların ardından gidebilecek olanları. Biz de oğullarımızı besledik büyüttük, devrim davasına gönderdik, hiç pişman değiliz. Onların düşüncelerini yaşatacağız, anılarına sahip çıkacağız!” Sultan Ana’nın konuşmasının ardından “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganı atıldı, ortak anma sonlandırıldı.

Ortak anmanın ardından Partizan ayrı bir anma daha gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Kaypakkaya anmaları...

Ankara

Devrimci ve ilerici güçler 17 Mayıs’ta Ankara’da İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler için Kolej Meydanı’ndan Sakarya Caddesi’ne yürüyüş ve Sakarya Caddesi’nde de bir anma gerçekleştirdi.

Polis Kızılay Meydanı ve çevresinde ‘olağanüstü hal’ terörü uygularken, Sakarya Caddesi’nde anma yapıldığı sırada da Ziya Gökalp Caddesi’nde toplanan kitleye saldırdı. Sınıf devrimcileri de anma devam ederken süren polis saldırısına karşı mücadele eden kitlelere katılarken, temsilci bırakarak anmada bulundu.

Polis Kolej’den Sakarya Caddesi’ne yapılacak yürüyüşe “güvenliğinizi alamayız” bahanesiyle engel olmaya çalışmasına rağmen, daha sonra barikatı açtı. Saat 18.45’te başlayan yürüyüşte Sakarya Caddesi’ne varıldığında önce saygı duruşu yapıldı. Daha sonra da basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasına geçildiği sırada ise polis aynı anda Sakarya’nın paralelindeki Ziya Gökalp Caddesi’nde toplanan kitleye saldırdı. TOMA ve biber gazlarıyla kitleyi Ziya Gökalp Caddesi üzerinde dağıtırken basın açıklaması devam etti.

Eylem 78’liler Girişimi, BDP, BDSP, DHF, EHP, ESP, EMEP, Partizan, İHD Ankara Şube, Ankara Dersimliler Derneği ve PSAKD tarafından örgütlendi.

Bursa

Kaypakkaya Bursa’da Partizan, DHF, BDSP ve HDP tarafından örgütlenen eylemle anıldı. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>

Setbaşı’ndan başlayan yürüyüş Orhangazi Parkı’na gelindiğinde basın açıklaması yapıldı. Açıklamada İbrahim Kaypakkaya’yı anmanın onun mücadelesini yaşatmak olduğu dile getirildi.

Adana

Ölümsüzlüğünün 41. yılında İbrahim Kaypakkaya devrimci ve sol güçler tarafından yapılan yürüyüşle anıldı. Saat 18.00’de 5 Ocak Meydanı’ndan İnönü Parkı’na yürünerek burada basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eylemde, İbrahim Kaypakkaya’yı anmanın devrimci bir onur olduğu vurgulandı.

İstanbul

Halkların Demokratik Partisi (HDP) ve Partizan Şişli’de yaptıkları basın açıklamasıyla devrimci önder İbrahim Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler’i andı.

Şişli Cami önünde buluştan kitle Mayıs şehitlerinin resmi olan “Ser verip sır vermeyenlerin yolunda yürüyoruz”, “Soma kaza değil katliam! Katil devlet hesap verecek!” ve daha birçok pankart taşıdı.

Eylemde ilk olarak saygı duruşu yapıldı. Ardından basın açıklamasını BDP İstanbul İl Eşbaşkanı Arife Çınar okudu.

18 Mayıs günü şehit olan Kaypakkaya, Haki Karer ve Dörtler hatırlatarak başlayan açıklamada, Haziran Direnişi’nde ve Soma’da katledilenler hatırlatılarak, sermaye devletinin tarihe yeni katliamlar yazdığına dikkat çekildi. *Partizan* adına Kaypakkaya’yı anan ayrı bir açıklamadan sonra sloganlarla eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-Bursa-Adana

“Suriye’nin dostları” yıkıcı savaşı körüklemeye devam ediyor

Başını ABD emperyalizminin çektiği “Suriye’nin dostları” adlı savaş kışkırtıcısı oluşum, İngiltere’nin başkenti Londra’da toplandı.

İcraatlarıyla Suriye halkının en büyük düşmanı olduğunu defalarca kanıtlayan bu oluşum, başı çeken ABD ile İngiltere, Fransa, Türkiye, Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Katar, Ürdün, İtalya, Almanya ve Mısır’dan oluşuyor. Toplantıda Türk devletini, cihatçı katillerle suç ortaklığı politikasının mimarı kabul edilen Ahmet Davutoğlu temsil etti.

Londra’daki toplantıya bu ülkelerin dışişleri bakanları ile emperyalistler güdümündeki tetikçi muhalefetin (Suriye Ulusal Koalisyonu) temsilcileri katıldı; önceki toplantılarında olduğu gibi, bu toplantıda da uğursuz kararlar alındı. Yıkıcı savaşı başlatan, yaygınlaştıran ve bitmesini engelleyen bu oluşum, birkez daha savaşı körükleme kararı aldı.

Cihatçı katillere yeni silahlar...

Toplantıda alınan kararı açıklayan İngiltere Dışişleri Bakanı William Hague, “ılımlı muhalefet” adıyla andıkları cihatçı çetelere verdikleri silah ve mali desteği arttıracaklarını ilan etti.

“Koordinasyon stratejisi çerçevesinde, ılımlı muhalefete, ulusal koordinasyona, koalisyonun askeri konseyine ve ılımlı silahlı gruplarına desteği artırma konusunda yeni adımların ortaklaşa atılması kararını oy birliğiyle kabul ettik” açıklamasını yapan Hague, ABD emperyalizmi güdümündeki bu oluşumun Suriye’deki yıkıcı savaşın bitmesini engellemeye devam edeceğini de ilan etmiş oldu.

ABD ile diğer emperyalistlerin, ama özellikle Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar’ın cihatçılarla dolaysız suç ortaklığına girmeleri, Suriye’deki dehşet verici yıkımı kaçınılmaz kıldı. Hague’nin açıkladığı yeni karara göre, savaşı körükleme politikası devam edecek.

“İnsani yardım” sahtekarlığı

İngiliz bakan, adına konuştuğu savaş kışkırtıcısı oluşumun, Suriye’de büyüyen insani krizi önleme

yöntemlerini tartıştığını da iddia etti. Bu iddia, kafa kesen, göğüs yaran, kalp yiyen cihatçı katillerin Suriye’ye demokrasi getirmek için savaştığını söylemeye benziyor. Zira Suriye’deki insani krizin baş sorumlusu, kendilerine “Suriye’nin dostları” adını veren bu savaş kışkırtıcılarından başkası değil.

Hal böyleyken, üstelik cihatçı çetelere sağladıkları askeri ve mali yardımı arttıracaklarını ilan etmişken, insani krizi önlemek için yöntem aradıklarını söylemeleri, bu savaş kışkırtıcısı oluşumun, gerçekleri tersyüz etmeye dönük tiksinti verici bir manevradan başka bir anlam taşıyor.

İnsani krizin derinleştiği yerler, cihatçı çetelerin denetlediği veya kuşatma altında tuttukları bölgelerdir. Bu durumda çetelere verdikleri askeri ve mali desteği artırma kararı alanlar, insani krizi çözmek bir yana, daha da derinleştiriyorlar.

Tetikçi cihatçılara moral destek

Suriye’deki çatışmalar birçok noktada devam ediyor. Buna karşın emperyalistlerin güdümündeki tetikçiler önemli mevziler kaybetti; son hezimet ise, Homs kentinde yaşadılar. Eski Homs olarak anılan bölgeyi 2.5 yıldan beri denetim altında tutan güdümlü muhalefet, Baas yönetimiyle anlaşmaya vararak, kenti boşalttı. BM gözetiminde kişisel silahlarıyla eski kenti tahliye eden tetikçiler hem askeri hem siyasi hem

moral açıdan önemli bir mevzi kaybettiler. Esad yönetimi, ülkenin ortasında bulunan Suriye’nin en büyük kentlerinden biri olan Homs’u tamamen denetim altına aldı.

Güdümlü muhalefet, bu kente stratejik bir önem atfediyordu. Müslüman Kardeşler’in etkili olduğu Homs kenti ve kırsalını ele geçirme, bu sayede başkent Şam ile Lazkiye ve diğer sahil kentleri arasındaki bağlantıyı kesme planı yapan güdümlü muhalefet, geçen hafta kenti tamamen boşaltmak zorunda kaldı. Askeri, siyasi ve moral açılardan darbe alan tetikçilerin imdadına birkez daha ABD emperyalizminin başını çektiği “Suriye’nin dostları” adlı savaş kışkırtıcısı oluşum koştu.

Londra toplantısında askeri ve mali desteği arttırma kararı alan bu oluşum, mevzi kaybetmeye mahkum olan cihatçı tetikçilerin sırtını sıvazlayarak, “savaşa devam” emrini tekrarladı. Bu arada “Suriye’nin dostları”, Homs’ta yapılan anlaşmanın başka kentlere örnek olmasını istemiyorlar. Zira bu oluşumun temel varlık nedeni, savaş ve yıkımın devamını sağlamaktır.

Üç yıldan beri savaşı körükleme uğursuz misyonunu yerine getiren bu oluşum, Suriye halklarına musallat olan en büyük beladır. Bu oluşumun askeri, mali, lojistik, siyasi, diplomasi ve diğer alanlardaki çok yönlü desteği olmasaydı, cihatçılar bu kadar güçlenmez, savaş bu kadar yıkıcı bir safhaya varmaz ve bu kadar uzun sürmezdi.

İleriye doğru bir gelişmenin olabilmesi için...

Savaşın bedelini ödeyen Suriye halkı ve yönetimi, emperyalist saldırganlığın hedefindedir. Alanda gerilemesine rağmen, dış desteklerle savaşı sürdüren cihatçılar, Suriye’nin yakılıp yıkılmasında halen etkin bir rol oynuyorlar.

Suriye’de ileriye doğru bir gelişmenin olabilmesi, ülkenin ikinci Libya veya Afganistan’a dönüşmesinin önünün kesilmesi için cihatçı tetikçilerin, hakimiyet kurdukları alanlardan sökülüp atılmaları gerekiyor.

Suriye’de çatışmaların seyri bu yönde olmasına rağmen, emperyalistler, bölge devletleri ve petro-dolar şeyhleri tarafından desteklenen cihatçı katillerin, belli bir süre daha uğursuz rollerini oynamaya devam etmeleri kaçınılmaz görünüyor.

KDP birçok kuruma baskın yaptı

1997 yılında Hewler’de (Erbil) KDP güçleri tarafından katledilen 80 gerillanın anmasının ardından PÇDK’yi yasadışı ilan ederek, katliamı savunan KDP, 19 Mayıs’ta başta Hewler olmak üzere birçok kentte kurumlara baskın yaptı.

PÇDK, Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK), Dicle Haber Ajansı (DİHA), Roja Welat Gazetesi, Yurtsever Gençlik Merkezi, Kürdistan Özgür Kadınlar Kurumu (RJAK) temsilcilik ve bürolarına düzenlenen operasyonlarda aralarında gazetecilerin de olduğu çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Baskınlar protesto edildi

KDP terörüne karşı tepki gösteren Kürt halkı birçok yerde eylem düzenledi. Diyarbakır’daki eyleme Özgür Gündem, Azadiya Welat gazeteleri, JINHA, Gün TV, Fırat Dağıtım, Gün Radyo, Özgür Gazeteciler Cemiyeti, Heviya Jine, Demokratik Modernite, Aram Yayınları, Pel Prodüksiyon emekçileri katıldı.

Basın açıklamasını okuyan Özgür Gazeteciler Cemiyeti Yönetim Kurulu Üyesi Pervin Yerlikaya, “KCK” operasyonlarıyla KDP’nin pratiğindeki benzerliklere vurgu yaptı.

Gerici AB'ye karşı halkların birliği!

17 Mayıs Cumartesi günü Avrupa'nın 13 değişik merkezinde kapitalist sistemin krizine, gerici AB'ye ve sağcı-faşist popülist politikalara karşı yürüyüş ve eylemler yapıldı. Blockupy - İşgal Et eylemleri Almanya'nın Berlin, Duesseldorf, Hamburg ve Stuttgart kentlerinde de gerçekleştirildi.

Sol sendika güçlerinin çağrısıyla yapılan eylemde 'Krizinizin faturasını ödemeyeceğiz' temel şiarıyla kapitalist tekellerin ve bankaların kendi krizlerinin ekonomik faturasını emekçilere ödetme saldırılarına karşı bir duruş ortaya konulurken, kapitalist tekellerin saldırganlığına ve gerici AB'ye karşı da "Farklı Avrupa kur - aşağıdan bir Avrupa için" çağrısı öne çıkarılarak, Avrupa halklarının dostluk ve dayanışmasının egemen olduğu Avrupa çağrısı yapıldı.

Anti-kapitalist söylemin sınırları

Öğlen saatlerinde başlayan yürüyüş kentin önemli caddelerinden yürünerek, kentin merkezinde yapılan mitingle bitirildi. Yürüyüşe katılım beklenenin altında (yaklaşık 3 bin kişi) olsa da, kortejlerdeki gençlerin ağırlığı ve canlılığı dikkatleri çekiyordu. Mitinglerde yapılan konuşmalar gibi taşınan pankartlar da bu durumla örtüşüyordu. Eylemde anti-kapitalist ve anti-empyralist vurgular oldukça belirgindi. Ancak konuşmalardaki bu ileri öğelerin açık bir sosyalizm vurgusuyla birleştirilememesi, Almanya'daki sol muhalefetin başına çöreklenen güçlerin sınırlarını ortaya koyması bakımından öğreticiydi.

Die Linke / Sol Parti hedefi çarpıyor

Yapılan konuşmalar, Sol Parti'nin 'Bankaların iktidarına karşı hep birlikte' gibi hedef saptıran söylemini öne geçirerek eylemde yer alması ve bankaların dışında kalan kapitalist tekelleri şirin gösterme gerici çabasıyla birlikte değerlendirildiğinde,

bu bilinç kırılmasının tesadüf olmadığı anlaşılabacaktır.

Eylemde ağırlığını hissettiren güçlerin dağınıklığı ve organize olamaması alanı bu gerici reformist kesimlere bırakıyor.

Reformizmin boşluklarını devlet terörü tamamlıyor

Sol Parti'nin ve onun etki alanında olan güçlerin eylemleri geri çekme çabalarına, sermaye devleti de polis terörüyle destek verdi. Kenti polis ablukasına alıran burjuva devlet, kenti işgal etti. Kentin ana girişleri ve merkez istasyonu polis ablukasında tutularak, yürüyüşçülerin krimanilize edilmeye çalışılmasının yanı sıra, adeta gelecek çatışmalı dönemin bir provası yapıldı. Atlı-itli, coplu motorize silahlı güçler, zorla aramalar yaparak, insanların eyleme katılmasını önlemek için barikatlar kurdular. Provokatif davranışlarla, özellikle genç eylemcileri kışkırtmaya çalıştılar. Onların bu gerici, saldırgan çabaları eylemciler tarafından başarıyla boşa çıkartıldı.

Yeniden ayağa kalkma çabası

Kent merkezinden geçen yürüyüş kolundaki eylemciler, Taşeron/Zeitarbeit firmaların önlerinde gösteri ve protestolarda bulundular. Bangladeş'te bir yıl önce 1100 işçinin katledilmesinin sorumlularından olan H&M mağazası da protestolardan nasibini aldı.

BİR-KAR, yürüyüşe Soma işçi katliamı ve Greif işçi direnişini öne çıkaran döviz ve bildirilerle katıldı.

Blockupy - İşgal Et eylemi ataklığın, canlılık ve mücadele kararlılığının hakim olduğu; anti-kapitalist, anti-empyralist söylemler sonucuna vardırılsa da, daha çok da gerici AB karşıtlığı temelinde halkların dayanışmasını öne çıkaran siyasal atmosfere sahipti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <http://www.kizilbayrak.org/> Stuttgart

Brezilya'da Dünya Kupası protestoları

16 Mayıs gün Nitelikli ve parasız kamu hizmeti isteyen emekçiler Brezilya'nın 12 ayrı kentinde sokaklara çıktı.

Dünya Kupası'na bir aydan az süre kala sokaklara çıkan emekçilerle kolluk kuvvetleri arasında şiddetli çatışmalar yaşandı.

Devletin emekçilerden topladığı vergileri Dünya Kupası için kullanmasına karşı çıkan eylemciler, turnuvaya sponsor olan büyük tekellerin ofis ve satış noktalarını hedef aldı. Emekçilerin öfkesi birçok kentte sokakları savaş alanına çevirdi. Polisle protestocular arasında çatışma yaşandı.

Recife'de gerçekleştirilen protestolara ise polisin düşük ücretler nedeniyle grevde olmasından dolayı ordu saldırdı. Cunta günlerini aratmayan asker saldırısında 250 kişi gözaltına alındı.

Birçok kentteki protestolarda stad inşaatlarında iş cinayetine kurban giden işçiler için çelenk bırakıldı ve "FIFA evine dön!" yazılı pankartlar taşındı.

Stadyum yerine ev yapılmasını ve nitelikli kamu hizmeti isteyen bir emekçi şunları söyledi:

"Uzun zamandır şu soruyu soruyoruz: Bu kupa kimin için? Şimdi bizim için cevap zamanı. Bu Dünya Kupası Brezilya halkının çoğunluğu için değil. Bu nedenle çoğunluğu dışarıda bırakan bu formatta düzenlenen bir organizasyona karşıyız

Tayland'da sıkıyönetim ilanı

Tayland'da hükümet karşıtı hareketle çatışmalar yoğunlaşıyor. Seçim sürecinin de dengeyi değiştirmede olduğu ülkede daha önce 11 kez darbe yapan ordu sıkıyönetim ilan etti. Ordu, ayrıca sıkıyönetimi uygulayabilmek adına elinde tuttuğu yetkileri de genişletti.

"Bunun bir darbe olmadığını" ifade ederek kendini masum göstermeye çalışan ordu, "barış ve düzenin korunması" ve de "kötü niyetli grupların savaş silahları kullanmasını engellemek" adına bu kararın alındığını iddia etti.

Geçici Başbakan'ın başgüvenlik danışmanıysa, ordunun bu kararı alırken hükümete danışmadığını aktarırken orduya destek vererek "Herşey normal, yalnızca tüm güvenlik sorunlarından ordu sorumlu" dedi.

Ordu sözcüsü de sıkıyönetim ilanının geçici hükümetin iktidarına herhangi bir etkisi olmayacağını ve hükümetin faaliyetlerine devam edeceğini ifade etti.

Sıkıyönetimle beraber, basın kuruluşlarına da "ulusal güvenliğe uygun" yayın yapmaları konusunda 'uyarı' yapıldı.

M&T Reklam'da direniş

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi Şekerpınar ve Düzce'de işletmesi olan M&T Reklam'da örgütlendi.

Yasanın aradığı gerekli çoğunluğu sağlayarak bakanlığa müracaat ettiğini ifade eden Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi tarafından yetki tespit yazısı geldikten sonra işten atmaların yaşandığı ifade edildi.

M&T patronu sendikalaşmayı parçalamak için Gebze'de 19, Düzce'de 19 işçiyi işten attı. 38 işçiyi işten çıkaran patron işçilere yönelik baskısını sürdürüyor.

İşten atılan işçiler 15 Mayıs'ta Gebze Şekerpınar'da kurulu bulunan fabrikanın önünde direnişe başladılar. Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi yaptığı açıklamada tüm kamuoyunu direnişe desteğe çağırıklarını ifade etti.

Direnen işçiler gün boyunca vardiya çıkışına kadar fabrika önünde sloganlarla beklediler.

Sınıf devrimcileri 16 Mayıs'ta direnişe geçen işçilere destek ziyareti gerçekleştirdi.

Dayanışma ziyareti için Saat 13.30'da M&T reklam fabrikasının yakınında bir araya gelindi. Eyleme Direnen FENİŞ Alüminyum İşçileri de katıldı. BDSP "Yaşasın sınıf dayanışması" ozaliti açtı. Direnen FENİŞ alüminyum işçileri de "Feniş-M&T omuz omuza!", "Zafer direnen işçilerin olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" dövizleri ile eyleme katıldılar.

Direnen Feniş Alüminyum işçileri ve BDSP adına yapılan konuşmalarda direnişin yanında olunacağı ve sesinin diğer işçilere taşınması için çaba gösterileceği ifade edildi.

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi Örgütlenme Uzmanı Nihat Akyol bir konuşma gerçekleştirdi. Direnişteki işçiler adına gerçekleştirilen ziyaret için teşekkür ettiklerini söyleyerek başlanan konuşma, işçi sınıfı adına kara günler yaşanırken Düzce'de ve Gebze'de sendikalaştıkları için işçilerin işten atıldığını ifade etti. İşçilerin direnişe başlayarak cevap verdikleri, sözleşme hakkı kazanılana kadar direnişin devam edeceği ifade edildi.

Sohbetlerin ardından "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganı ile ziyaret sonlandırıldı.

M&T Reklam direnişinin 3. gününde (17 Mayıs), TAYSAD OSB'de çalışan metal işçilerinden dayanışma ziyareti gerçekleşti. 08.00 16.00 vardiyasında çalışan metal işçileri iş çıkışında ziyarete araçlarıyla gittiler. İşçiler M&T Reklam fabrikasının yakınlarında araçlarından inerek alkışlarla direniş alanına doğru yürüdüler. Ziyarete gelen işçileri direnişçilerin yanında olduklarını ve desteklerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Katletmek bu devletin fitratında var!

17-31 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Haftası'dır. Kayıplar haftasının içindeyken Soma'da ölen madencileri arama çalışmaları da bitirildi. Yerin derinliklerinde ölü işçi bedenlerini aramaktan vazgeçti devlet. Onların deyimiyle "gaiplik kararı verildi." Madende göçük altında kalan sayıları belli olmayan işçilerin cesedi artık "kayıp". Devlet bir kez daha katlettiği insanların ailelerine üzerlerinde ağlayacakları bir mezarı bile çok gördü.

Bu ülkede evlatları, yakınları devlet tarafından katledilerek kaybedilenler yıllar boyu yakınlarının akıbetini sordular. Faili "meçhul" cinayetler, gözaltında kayıplar nedeniyle yıllarca Galatasaray Lisesi önünü mesken tuttular, tutmaya da devam ediyorlar. Şimdi de devlet yetkililerinden "cesetlerimizi istiyoruz!" diyen Somalı aileler var. Kuşkusuz onları en iyi anlayacak olan Cumartesi anneleri/aileleridir.

Bu ülkede katletmek devletin fitratında var. Bu nedenle 1990-2011 arasında 1901 kişi faili meçhul cinayete kurban gitti.(*). Buna rağmen dönemin en üst yetkilisi Süleyman Demirel "Faili meçhul cinayetler münferit olaylardır" diyebilmişti. Şimdi de bu ülkenin Başbakanı Erdoğan, Somalı işçilerin katledilmesini "olağan şeyler" olarak tanımlayabilmektedir. Devletin dış kabuğu değişse de özü değişmemektedir. Karşımızda fitratında katletmek olan, tüm vahşiliğiyle sermaye diktatörlüğü bulunmaktadır.

Her hafta Cumartesi oturumlarında kayıpların akıbetini soranlardan Fatma Kırbayır, Soma katliamıyla ilgili konuşmasında, "İşte, abimlerin mücadelesi o işçilerin mücadelesiydi" derken aradaki bağı oldukça yalın özetlemektedir. Fatma Kırbayır, 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında gözaltında öldürülen, mezarının nerede olduğu bilinmeyen Cemil Kırbayır'ın kardeşi. Yani 105 yaşına kadar oğlunu arayan "Beni mezara gömerseniz de oğlumun kemiklerini getirin, beni onunla beraber gömün" diyen Berfo ananın kızı.

Bu ülke insanları acılarıyla kardeşleşmektedir. Soma'da tabutlara son kez sarılmak isteyen kadınların ağıtları ile oğullarını arayan Cumartesi annelerinin ağıtları arasında fark yoktur bu nedenle. Bu ülkede bir dönem yakınlarını ararken defalarca

Adli Tıp Kurumu'na gidip kimliksiz, kimsesiz cesetlere bakmak zorunda kalan annelere/kardeşlere/babalara ne denli büyük acılar yaşatıldığını unutmadan, şimdi de madende ölen yakınlarını tanımak için bir soğuk hava deposunda cesetlere bakmak zorunda kalan madenci yakınlarını görmekteyiz.

Bu ülkede, oğullarını arayan kayıp anaları saçlarından sürüklenirken, şimdi de Soma'da yakınlarını kaybedenler tekmelenmektedir.

Yakında pek çok kayıp dosyasını "zaman aşımı" kılıfıyla ortadan kaldırmayı hesaplayan devletin, Soma madenci katliamı için nasıl bir yargı süreci işleteceğini tahmin etmek ise hiç zor değildir. Zira madende arama çalışmalarını bitirerek, ölü sayıları saklanarak, göstermelik gözaltı ve tutuklamalarla konuyu gündemden düşürmeye şimdiden başladılar bile. Oğlu gözaltında kaybedilen bir anne, Hasan Ocak'ın annesi Emine Ocak, hem de 60 yaşında, oğlunun akıbetini sorduğu için bir ay hapis yattığı bu ülkede adaletin kimin için işletildiği zaten ortada değil midir?

Soma maden katliamında ölen işçi Mithat Özdirik'in annesinin "Oğlunun bir tel saçını" almak için yalvaran acısını, en iyi evlatlarının kemikleriyle gömülmek isteyen annelerden başka kim daha iyi anlayabilir ki?

11 yaşındayken babası kaybedilen Gülbahar Alpsoy'u "Ben toprağa basmaktan korkuyorum. Belki altında bir tanıdığım yatıyor diye" konuşturan gerçeği şimdi, toplu mezarlığa dönen Soma halkından daha iyi anlayan olabilir mi?

Soma'da ve ülkenin çeşitli yerlerinde ölenlerin hesabını sormak isteyenlere sıkılan biber gazlarının, ilk olarak kayıp yakınlarını arayanlar gözaltına alınırken kullanıldığını bu ülkede kaç kişi hatırlar bilemeyiz ama artık toplumun çoğu kesiminin biber gazıyla yakından tanıştığı bir ülkemiz. Haziran günlerinde olduğu gibi faili belli cinayetlerin nasıl faili meçhulmüş gibi davranıldığı, ölümün hiç de adil olmadığı bu ülkede acıları ortaklaşanların mücadelelerini de ortaklaştırmaları gerekmektedir. Devlet tarafından kaybedilenlerin, katledilenlerin hesabını sormak için, başkasının acısını kendi acımız sayarak mücadeleyi büyütmeliyiz.

(*)Türkiye İnsan Hakları Vakfı (THİV) verileri

‘Yüz karası değil kömür karası Böyle kazanılır ekmek parası’

Böyle demişti Orhan Veli madencileri anlatırken. Yalnız kömürün karası değil, ölümlerin en karası da hak sayılıyor madencilere. Güneşe hasret kalıp ölüm pahasına çıkardığı kömürle ayakkabı kutularını dolduranlar, yürütenler gemiciklerini, milyon dolarlık saat takanlar kollarına ‘kader’ diyorlar...

Öyle ya madencilik fitratında var ölüm. Bilmez mi yerin altında inenler tabuttur, mezardır kara elmas diyarı. Hele bir de gazla ölürse ‘ne de güzel öldüler’ diyorlar, usulca uyur gibi!

Hayır! Uyumak yasak bize. Dinlemek bu yalanları, kanmak bu yalanlara yasak! Karnımız tok, kulağımız tıkalı, vicdanımız doldu çoktan tüm bu safsatalara. Bir halkın yüreği doldu taşıyor artık. Aranan yüzlerce cansız beden, yapılan yüzlerce tabut, kazılan yüzlerce mezar, babasız, kardeşsiz, oğulsuz kalan yüzlerce ev... Yakınlarının cesedini bulmak için yüzlerce cesede bakmak zorunda kalan gözü yaşlı analar, babalar, çocuklar...

Yeter! Biz artık ölümlerimize değil, onların katillerine bakmak istiyoruz. Yapışmak istiyoruz yakalarına. Ekmeğin karasını kana bulayan katillerden hesap sormak istiyoruz.

13 Mayıs’ta Soma’da 500’den fazla insanımıza mezar olan maden ocağının sahibi Soma Holding suçludur! Ölümlerimizin sayısı gizlenmektedir. Kar hırsıyla gözü dönüp de madeni en riskli derinliklerine kadar kazdırmıştır. ‘Maliyeti indirip 7 kat kar sağladık’ diye övünürken işçilerin can güvenliğini sağlayacak en temel önlemleri almamış, kaçış odaları dahi yapmayarak bilerek, isteyerek maden ocağı toplu mezara çevrilmiştir.

Yaşanan katliama kaza kader deme aymazlığını gösterenler, ‘örnek maden ocağı, şu kadar denetimden geçi, son teknoloji kullanılıyor’ diye işçilerimizin katillerini koruyan kollayan tüm kurum, kuruluş ve kişiler suçludur!

Öfkesini acısını haykıran ailelere saldıran tekmeleyen, yumruklayan, hesap soran halka TOMA’sıyla gazıyla saldıran ve bunların emrini verenler suçludurlar.

Madenleri yeraltı yerüstü kaynaklarıyla tekellere peşkeş çekip özelleştiren, milyonlarca işçiyi taşeronlaştırarak insan ve can pazarı yaratanlar, kan emici asalak tekeller ve onları palazlandıran koruyup kollayan besleyen AKP suçludur, katildir!

Türkiye madenlerinde 70 yılda 8 bin kişi öldürüldü, halkımıza düşman, sermayeye dost faşist Türkiye devleti suçludur!

Bizler, ezilenler, özgürlüğe, ekmeğe, eşitliğe, onurlu emeğin hakkını alacağı bir geleceğe kavuşsun diye mücadele eden devrimci kadınlar olarak söz veriyoruz ki, katledilen işçilerimizin, halklarımızın kanını yerde bırakmayacağız, hesabını soracağız!

**Soma İşçisi Yalnız Değildir
İşçilerin Katili Sermaye Düzenidir
Katil AKP Hesap Verecek**

18 Mayıs 2014

**Ankara Kadın Kapalı Hapishanesi
TKP/ML, DHKP-C, MLKP, MKP**

Dava Tutsakları

“Her gelene rapor verirsek...”

Bu haftaki F eyleminde, maden katliamı ve hasta mahpus Mehmet Nesir Sarıkaya’nın durumu işlendi.

Eylemde ilk sözü alan İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe, İHD’nin çabaları neticesinde hasta tutsak Ramazan Özalp’in serberst bırakıldığını ifade etti. Efe bu ay içerisinde üç tutsağın daha serbest bırakıldığını, ancak hasta mahpusların hakları için verilen mücadelede bazı İHD üyelerine davalar açıldığını dikkat çekti.

Tutsak Sarıkaya İHD’ye gönderdiği mektupta ağır işkencelerden geçtiğine dikkat çekti. Sarıkaya, bir doktorun kendisine ‘her gelen hastaya rapor verirsek cezaevinde kimse kalmaz’ dediğini ve rapor vermeyi reddettiğini kaydetti.

Basın açıklamasının ardından İHD’nin yurt genelinde, dört koldan Ankara’ya yürüyüş gerçekleştireceği bilgisi verildi.

Kayıplar Haftası başladı!

Cumartesi Anneleri 477. buluşmalarında Halil ve Kasım Alpsöy’un gözüaltına alınarak kaybedilmesini anlattı.

Kayıp yakınlarından Ali Ocak, Fatma Kırbayır ve Hanife Yıldız’ın konuşmalar gerçekleştirdiği eylemde Halil Alpsöy’un torunları Eylem ve Helin Alpsöy da söz aldılar. Eylem, dedesine yazdığı mektubu paylaşarak büyüdükçe gerçekleri daha iyi anladığını ve daha çabuk büyüyerek katillerden hesap sormak istediğini ifade etti.

Basın açıklamasını okuyan Maside Ocak, 17-31 Mayıs tarihlerinin “Kayıplar Haftası” olarak anıldığını belirterek devletin kaybetme politikasını teşhir etti.

Açıklamanın devamında amca çocukları olan Halil ve Kasım Alpsöy’un 1994 yılında gözüaltına alınarak katledildiği anlatıldı. Bir hafta arayla Halil’in 12 Mayıs’ta İstanbul’daki evinde, Kasım’ın ise 18 Mayıs’ta Adana’daki evinde aynı TİM tarafından gözüaltına alındığı belirtildi.

Açıklama 20 yıldır failerin cezalandırılması için hiçbir adım atılmadığının ifade edilmesinin ardından sona erdi.

17-31 Mayıs Uluslararası Gözüaltında Kayıplara Karşı Mücadele Haftası çerçevesinde oluşturulan “yürüyen sergi” ile anma programı açıklandı. Eylem Galatasaray Meydanı’ndan İHD’ye kadar kayıpların fotoğrafları taşınarak oluşturulan zincir eyleminin ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/21 * 23 Mayıs 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezihe Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

31 Mayıs 1971...

*“Teslimiyet asla”
haykırışı dalgalandı
Nurhak dağlarında...*

***Sinan Cemgil,
Alpaslan Özdoğan
ve Kadir Manga***

*devrimci inançları uğruna
tereddütsüzce kucakladılar
ölümü...*

***Uğruna öldükleri
devrim davasıyla
birlikte
hep yaşayacaklar!***